

Linda Cajio

Eu și doamna Jones

LoveSwept

Linda Cajio

Eu și doamna Jones

Editura: Miron

1994

ISBN/Cod: 973 - 95056 - 5 - 9

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată,
scrise de autori cunoscuți ai genului.

Mitch – bărbatul frumos, cu flăcări în priviri și mâini
fierbinți.

El dorește enorm să o recapete pe singura femeie pe
care a iubit-o vreodată, dar **Kate** nu e sigură că poate fi
mama fiicei lui vitreger... Dar se hotărăște să lupte pentru
iubirea lor...

1994
Editura MIRON

Pentru adevăratul Thomas, dat
afară în mod oficial pentru revoltă,
pe 19 septembrie 1992.
Bun venit, familiei Big Guy

Cuprins

UNU..... 6

DOI..... 21

TREI..... 36

PATRU..... 49

CINCI..... 61

ŞASE..... 73

ŞAPTE..... 87

OPT..... 102

ZECE..... 123

UNSPREZECE..... 138

UNU

Era frumos, auriu și suplu, cu ochii de culoarea caldă a coniacului.

Kate Perry se uită la creatura întinsă în fața ei, în toată splendoarea, apoi închise ochii, strângând pleoapele. Nu te îndrăgosti, își spunea cu fermitate. Nu te îndrăgosti.

Îl privi din nou și-l văzu observând-o cu ochii aceia impenetrabili. Răbdător. Știind. Se simți prinsă în cursă. De prima oară când îl văzuse, simțise o atracție între ei. Luptase împotriva ei cât putuse de mult...

— E superb și cât se poate de fermecător, spuse, plină de admirație, femeia, care stătea lângă ei. Dar nu vă lăsați înșelată de aparențe. Vagabonzii ăștia pot arăta teribil. Mult mai bine decât cei de casă. Numai că...

Doctorița Barron întinse mâna și-i atinse piciorul din spate, umflat până la de cinci ori dimensiunile normale. Torsul încetă imediat și coada zvâcni brusc, de enervare. În afară de asta, nicio indicație de proaste maniere din partea motanului mare, vărgat. O cravată mare, de un alb pur, începea de pe piept și continua spre stomac. Tușeul final îl adăugau cizmulite albe.

— Se învârte prin zonă de câteva săptămâni, spuse Kate. Azi-dimineață, când i-am văzut laba, m-am gândit că aș face bine să-l aduc aici.

— Aș vrea să cred că și-a făcut de cap cu vreo pisică și s-a luat la bătaie cu alt motan. Sunteți sigură că nu-i cunoașteți stăpânul?

Era a treia oară când doctorița îi punea această întrebare. Kate se încruntă și clătină din cap.

— Nu. Era... prin preajmă. De puțin cam multă vreme, dacă mă înțelegeți.

Femeia oftă.

— Probabil că nu are stăpân. Dar despre animalul care l-a mușcat? Sunteți sigură că nu știți? Pisica vreunui vecin? Vreun câine?

— Pur și simplu, m-am trezit cu el rănit, spuse Kate.

— Ei bine, dacă nimeni nu-l cere și nu știm ce l-a mușcat, nu avem de ales: va trebui eutanasiat.

— Distrus! Kate căscă gura la ea. Am crezut că-l puteți vindeca, și eu aș fi dat anunț la rubrica de animale pierdute, la ziar. Dacă nu apărea nimeni, l-aș fi dus la un azil de animale. De ce să-l eutanasiați?

— Nu avem de ales, explică doctorița Barron. Suntem în zona de alertă, în privința turbării - jumătate din New Jersey. Toate animalele cu răni dubioase trebuie închise sau ținute în lesă, dacă sunt cu vaccinările la zi, sau, dacă nu sunt, trebuie ținute în cușcă, timp de șase luni. Dacă nu are stăpân și nimeni nu-i dispus să facă asta, atunci trebuie să-l eutanasiem, ca să facem testul antirabic. Așa e legea. V-a mușcat?

— Nu!

Kate se uită la motan. Creatura o privea cu afurisiții ăia de ochi insondabili, perfect încrezător în ea. Fusese un tip de treabă cât se învârtise în jurul locuinței ei, timp de câteva săptămâni. O saluta în fiecare dimineață când pleca la muncă, iar în weekend-uri îl vedea deseori în mijlocul unei mulțimi de puști, în adorație. Apoi, nu se mai arătase o vreme, și când se întorsese, era rănit. Să fie eutanasiat, se gândi ea, și i se strânse inima la idee. Era atât de frumos și de blând...

Doctorița se aplecă peste masă și-l mângâie sub bărbie, evident afectată la fel de mult, ca și ea. Animalul se abandona degetelor ei mângâietoare și toarse zgomotos.

— Ce tip mai ești și tu! Poate că pun eu un diagnostic greșit. Să-l aduc și pe doctorul Jones, să se uite la el.

Ieși din cameră și se pierdu în traficul de oameni și animale de pe hol.

Jones.

Kate se lăsă să cadă pe scaunul de plastic și dădu drumul aerului din plămâni, simțind cum inima i-o ia la goană, de teamă și de așteptare. Își spuse că Jones era un nume comun, pe care-l întâlnea aproape zilnic. După toți anii care trecuseră, încă o mai afecta. Alăturarea titlului de doctor era de vină de data asta, își spuse ea. Prea se

nimerise.

Pisoii se uita la ea fără să clipească, și o aduse înapoi la realitate. Privirea lui părea să spună: „Tu ești singurul lucru care stă între mine și marele coș de gunoi din ceruri, Kate Perry”.

— Mulțumesc mult, mormăi ea. Implicarea nu era în repertoriul ei. Nu avea nici măcar un peștișor în borcan. În ultimii unsprezece ani, trăise singură și mulțumită, devotându-se slujbei ei, la o companie națională de asigurări și evitând orice relație serioasă cu un bărbat. Avusese odată una. Nu merita să repete suferința.

— Are o mușcătură dubioasă, Mitch, o auzi pe doctorița Barron spunând, în timp ce se întorcea în cabinet.

În urma ei venea un bărbat, și lumea lui Kate, și așa zgâlțâită de o pisică, se întoarse complet cu susul în jos.

Mitch Jones era mai înalt decât și-l amintea, și corpul lui, care fusese aproape piele și os când avea 20 de ani, se mai împlinise. Fața lui însă era așa cum și-o amintea ea: cu trăsături longiline, cu ochi albaștri, care-i dădeau acea intensitate maximă a privirii și care dezmințeau impresia de ușuratic. Părul avea aceeași ciudată culoare a ciocolatei, și se simțea o mare nevoie de un tuns. Umerii erau mai largi și mai împliniți, făcând un contrast frumos cu talia subțire și șoldurile înguste. Cămașa, simplă, de bumbac și jeanșii decolorați nu ascundeau nimic. Mâinile erau subțiri și puternice.

Privindu-l, își amintea de priceperea acelor mâini, chiar și când avea 20 de ani, de a-i aprinde trupul tânăr, până dincolo de limitele firii. Își amintea de râsetele din pat. Își amintea cum citiseră Kamasutra și cum încercaseră fiecare poziție din carte, uimindu-se chiar și pe ei cu încântătoarea lor îndrăzneală.

O săgetă o durere ascuțită, văzând cum femeia, doctorița Barron, stătea lângă el, amintindu-i lui Kate de agonia prin care trecuseră ea și Mitchell Jones.

— Te-ai tuns, spuse el, uitându-se la ea, la fel de șocat.

Kate își atinse automat ceafa, simțind firele scurte de păr înțepându-i palma. Avea părul mai lung în creștet, tuns

scurt, în dreptul urechilor și foarte scurt la ceafă. Când o văzuse el ultima oară, avea părul până în talie, și era mândria lui.

— Da, spuse ea cu fermitate, lăsând să-i cadă mâna. Mi-am tăiat părul.

Își dorea să fugă, să plece cât putea de departe de cabinetul veterinar. Să fugă și să se ascundă, cum mai făcuse cândva, după ce el o părăsise.

— Vă cunoașteți? Întrebă doctorița Barron, uitându-se de la unul la altul.

— Da, spuse Mitch. E soția mea.

— Fosta soție, spuse Kate.

Mitch scrâșni din dinți, auzind comentariul.

— Fosta soție.

E schimbată, complet schimbată, se gândi el. Da, ochii cenușii erau aceiași, dar aveau în ei o duritate pe care n-o văzuse înainte. Și pielea ei era mai palidă, deși avea aceeași culoare de fildeș și era la fel de perfectă; în copilărie, îl scosese întotdeauna din fire faptul că nu avea niciodată coșuri. Nasul era tot în vânt și avea aceleași buze pline. Dar trăsăturile feței nu mai erau „drăguțe”. Oglindeau o maturitate senzuală.

Văzuse de la început promisiunea senzualității în ea, chiar de pe vremea când purta aparat dentar, și îl atrăsese ca un magnet. Ca fată tânără, fusese nesigură de înfățișarea ei, dar când renunțase la aparatul dentar, căpătase un zâmbet spectaculos. De neuitat. El, cel puțin, nu-l uitase niciodată.

Și trupul ei. Trupul ei era, așa cum și-l amintea, atât de perfect, suplu, cu sâni micuți, care se potriveau în palma lui... care erau făcuți pentru mâinile lui. Picioarele erau la fel de frumoase ca întotdeauna, iar el cunoștea sentimentul pe care-l creau, când se înfășurau în jurul șoldurilor sale, strângându-l într-un intim nod al dragostei.

Dar părul... Privi cu imens regret la pieptănătura „chic”, făcută din bucle scurte pe ceafa goală. Cândva, își înfășurase pe mâini șuvițele lungi, de culoarea mierii, atingându-le mereu, iubindu-le, îndrăgind înfățișarea de

zeiță pământească pe care i-o dădeau.

Acum, avea o înfățișare sofisticată, mai ales cu costumul scump, cu jachetă lungă, și cu pantofii cu toc pe care le purta. Bijuteriile, X-uri mari, de aur, la urechi, la gât și la încheietura mâinii, care ar fi trebuit să pară exagerate, dar nu păreau, nu făceau decât să sublinieze aspectul ei rafinat. Era o Kate cu totul diferită de cea pe care o cunoscuse atât de bine în timpul căsătoriei lor din tinerețe. Se întrebă ce o șlefuisese, ce o schimbase. Și în ce măsură contribuise el. Ce se întâmplase la sfârșit...

— N-am știut că lucrezi aici, spuse ea, cu voce joasă.

Ușorul tremur al glasului îi trăda propria agitație. Categorie, nu se așteptase să-l găsească acolo - și nici nu-și dorise.

— Numele meu figurează pe firmă, replică el. Sunt partener.

Expresia de regret de pe fața ei spunea totul: își dorea să se fi uitat mai bine pe firmă.

— Ce s-a întâmplat cu Facultatea de medicină? întrebă ea, în cele din urmă. De medicină umană.

— Prea costisitoare.

Era o scuză bună.

— Păi..., începu doctorița Barron, jenată. Dacă asta e o reuniune cu doamna Perry, cred că mai bine v-aș lăsa să...

— Nu! interveni Mitch, apoi strânse din dinți, ca să nu izbucnească.

Perry! își reluase numele de fată. Nu voia nici măcar să-și amintească de căsătoria lor. Durerea îl cuprinsese, ca un val. Nu putea nici măcar să rămână Kate Jones.

Se întoarse către motan și se forță să examineze animalul. Jane spusese că era o pisică de stradă. Și fusese adus de Kate. Mângâie animalul, știind ce avea să se întâmple, dacă rana se dovedea a fi o mușcătură. Dar când se apropie de laba rănită, cotoiul șuieră a avertizare. Umflătura era oribilă, pielea era sfâșiată și supura. În ciuda aerului calm, animalul trecea, probabil, printr-o agonie de durere. În cele din urmă, spuse:

— Nu pot ști cu certitudine ce fel de rană este până nu-l

examinez complet, și pentru asta e nevoie de anestezie. N-o să mă lase să-i curăț rana în starea în care e, și nu pot afla dacă e mușcătură până n-o examinez.

Se întoarse, întrebător, către Kate.

— Nu e al meu, spuse ea.

— Înțeleg că nu are stăpân și că ți-ai asumat răspunderea pentru el.

— Mda, s-ar putea spune așa.

Rămase tăcută pentru un moment, cu o expresie de neplăcere întipărită pe față. Nu era în firea ei, își spuse Mitch. Kate era atât de impresionabilă.

— Asta înseamnă că vrei să examinez animalul? Sau nu?

— Da, bine. Bănuiesc că nu strică să verifici.

Mitch zâmbi. Nu se putea abține.

— Individului ăsta sigur n-o să-i strice. I-l dădu lui Jane, mângâind căpșorul dungat. Ești salvat pentru moment, amice. Dă-i antibiotice și pregătește-l. Mai am niște operații în dimineața asta, așa că-l operez și pe el.

— Bun.

Jane scoase pisica din cameră, părând ușurată, și nu numai din cauza unei vieți salvate pentru moment.

Mitch se întoarse către fosta sa soție. Kate se ridicase deja și își strângea poșeta cea mai mică pe care o văzuse el vreodată. Cum dracu' putea ține ceva în ea?

— Înțelegi, spuse el, că dacă e o mușcătură, trebuie ținut în cușcă șase luni.

Era mai ușor să aibă o discuție profesională acum, că rămăseseră singuri. Simțea nevoia să fie prudent și era uimit.

— Șase luni? repetă ea, cu ochii mari de mirare.

— Nu știm dacă a fost vaccinat, deci trebuie să presupunem că n-a fost. Cam atât durează ca boala să se manifeste.

— Nu pot face asta... vreau să spun, cum aș putea? Nici măcar nu e al meu. Să-l țin așa în cușcă... e o cruzime.

— E mai bine decât să-l omori, spuse el cu duritate.

Ea închise ochii.

— Nu-l pot lua.

— Uite, șansele de a avea turbare sunt minime, încep Mitch, persuasiv. Văzuse multe lucruri neplăcute în cursul carierei și, dacă-l putea salva, avea s-o facă. Din experiența noastră, apare mai ales la animalele sălbatice, cu răni la cap, nu la labe, și, mai ales, nu la labele din spate. Așa că individul are șanse foarte mici s-o aibă. Dar nu putem risca; de asta legea insistă să fie izolați. Animalele nu sunt ca oamenii, nu au simțul timpului. Nici măcar n-o să-și dea seama.

— Dar nu pot! exclamă ea. Am o slujbă solicitantă. Vreau să spun, o pisică e o mare răspundere. Cum s-o fac?

— Discută cu... soțul tău. Mitch înjură ezitarea cu care pronunță cuvântul. Știu că ești îngrijorată pentru copii.

Ea se întoarce cu spatele.

— Nu am nici soț, nici copii.

Îl cuprinse ușurarea, lucru care nu-i plăcu deloc.

— Uite, Kate, n-o să fie chiar așa groaznic, încearcă.

Ea se încruntă la el o clipă care păru nesfârșită, înainte de a spune:

— Lua-te-ar dracu'.

Mitch rânji, lămurit că ea capitula.

— Mulțumesc. N-o să regreti.

— Pui pariu? Oftă: Poți să-i faci și o baie? Cam... miroase.

Zâmbetul lui se lărgi:

— O baie nu e potrivită în starea lui. Dar mirosul nu vine numai de la murdărie. S-a distrat de minune, anunțând femelele că e prin preajmă.

Ea făcu o grimasă.

— Deci, și-a făcut reclamă.

— De toată frumusețea. Putem rezolva și asta, tot cu o operație, dacă te hotărăști să-l păstrezi. După aceea, în câteva zile dispare.

— Vrei să spui castrare?

— Mda.

Ea zâmbi. Era primul semn că vechea Kate mai exista. Își deschise poșeta minusculă și îi dădu o carte de vizită.

— Sună-mă când ai rezultatele. Bănuiesc că atunci

trebuie să iau o hotărâre.

Mitch privi cartea de vizită.

— Ești asistenta vicepreședintelui de la *Prudent Insurance*?

Kate încuviință din cap.

— Departamentul nostru s-a mutat aici acum câteva luni, de la Chicago.

— Acolo ai fost toți anii ăștia?

Ea dădu din cap.

Asta explica de ce nu dăduse ochii cu ea nicăieri, după divorț. Evident, el locuia în alt oraș decât cel în care crescuseră amândoi, dar se gândise deseori că o s-o vadă într-un supermagazin sau la un cinematograf. Și, de fiecare dată când se gândise la asta, se certase pentru că-și putea închipui că mai era ceva între ei. Rezolvaseră totul, cu ani în urmă și el știa asta.

— O să te sun, spuse el și-și înăbuși un geamăt. Vorbele sunaseră ca o promisiune.

* * *

Durerea care-i chinuise corpul timp de trei zile dispărea în fine, luată de mâinile oamenilor. Doar o înțepătură în umăr fusese tot ce simțise. Și asta aproape deloc. Se întinse pe-o parte, pendulând între vis și trezie.

Știuse că femeia o să-l ajute. O, fusese rezervată, nu ca celelalte, dar tocmai asta-l atrăsese la ea, de la bun început. Alții n-ar fi observat bunătatea ascunsă în ea. Și nici durerea. Se simțea bine cu femeia.

Ce se întâmplase fusese din vina lui. Ar fi trebuit să fie mai atent, dar se distrase prea bine cu siameza aceea sexy, ca să mai aibă timp să-l observe pe cotoiul alb care-l atacase. Îl mușcase zdravăn de picior. Dar se descurcase și el destul de bine și-l trimisese acasă pe cel alb, cu o ureche însângerată. Niciuna dintre celelalte pisici nu-l înghițea pe cotoiul alb cu ochii lui răi, albaștri. Răutate în stare pură. Dar întotdeauna fusese rău. Nimic nou.

— E-n regulă, amice. E timpul să te aranjăm și pe tine.

Vocea bărbatului suna distant. Cu toată durerea lui, observase tensiunea dintre bărbat și noua lui stăpână.

Interesant.

Trebuia să se ocupe de asta.

* * *

Kate privea la cușca imensă, care-i umplea bucătăria. Oroarea avea aproape patru picioare lungime și conținea tot ce-i trebuia unei pisici, inclusiv un șoricel de jucărie, care atârna de tavan. Se uită la pisoii dinăuntru. O privi și el, cu intensitate.

— Pur și simplu, n-ai putut spune nu, mormăi Kate pentru ea însăși, întrebându-se care din ei era, cu adevărat, închis în cușcă. Avea sentimentul că nu motanul. I se adresă: Și tu! Nu puteai să-ți faci treaba, pur și simplu, cu o pisicuță? Nu. Își coborî vocea și spuse, sarcastic: „Nu pot spune că e o mușcătură, dar nici că nu e. Așa că e același lucru. Trebuie izolat sau omorât...?”

Îi fusese destul de greu să-i spună nu doctoriței, când adusesse pisoii, dar lui Mitch...? Nu-i putea spune lui *nu*, fără să pară o nemernică. Nu-i scăpase provocarea din ochii lui și mai bine murea, decât să-i dea satisfacție.

Așa că acum avea o pisică.

Kate se uită la creatură, care părea să-i simtă iritarea și-și lăsă urechile pe spate, în semn de spaimă. Arăta bine – nu avea o expresie stranie, cum scria în broșura pe care i-o dăduseră de la cabinetul veterinar. Mâncase, alt semn bun. Laba rănită revenise la dimensiunile normale și nu mai avea decât un simplu semn, acolo unde fusese rana. Una peste alta, o pisică sănătoasă.

— Dacă tot o să stai o vreme aici, bănuiesc că ai nevoie de un nume.

Doamne ajută, se gândi ea. Vorbea cu o pisică. Totuși, dacă tot trebuia să vorbească cu ea, atunci să-i spună pe nume.

— Thomas.

Thomas clipi, apoi se așeză pe pernă, ca să tragă un pui de somn.

— Bănuiesc că asta înseamnă „satisfăcător”.

În timp ce se ridica în picioare se întrebă cum avea să se simtă Thomas când avea să descopere că nu mai era un

preferat al doamnelor. Se întoarse să iasă din bucătărie, când auzi soneria de la ușă.

— Ce mai e? murmură, știind că o așteptau mai multe ore de lucru cu hârtiile aduse de la birou.

Acestea îi ieșiră din minte imediat, când descoperi că era Mitch. O teamă ciudată își făcu loc prin trupul ei, ca un duș rece. De ce nu se uitase la numele de pe firmă? Nu i-ar fi luat decât o clipă și ar fi putut s-o ia la fugă.

— Am vrut să mă asigur că pisica e instalată cum trebuie, spuse el. Ți-am luat adresa din dosare. Sper că nu te superi.

Reuși să-și regăsească vocea:

— Ba mă supăr. Iar Thomas e bine.

— Thomas? Zâmbi. Un memento al vieții lui dinainte, nu?

— Nu. E doar un nume.

— Trebuie să mă asigur că e bine izolat, spuse Mitch. Pentru siguranța ta și conform răspunderii mele de medic veterinar. Pot să intru?

Ea se dădu în lături din ușă și Mitch intră în casă. Se simțea mai vulnerabilă decât se simțise vreodată, traversând o parcare întunecată. Mitch știa prea multe despre ea și asta făcea ca barierele, construite de ea cu atâta grijă, să pară ziduri de hârtie. Iar ea nu știa nimic despre el. Niciodată nu dorise să știe și spusese asta familiei ei, când plecase din oraș.

Mitch se uita în jurul lui, în living, cu atâta interes, încât avu impresia că decorul casei era disecat fără milă. Întorcându-se către ea, întrebă:

— Unde e?

— În bucătărie. Ușa din stânga.

Îl urmă, un pas în spate, încercând să privească oriunde, numai la spatele lui nu. Cămașa verde de bumbac, părea turnată pe el. Și jeanșii. Când or să se demodeze jeanșii? Arăta mai bine decât pe vremea când erau căsătoriți.

Nu e drept, se gândi ea, simțind fierbințeala care o cuprindea pe dinăuntru. Nu e drept!

Thomas deschise un ochi când intră el în bucătărie, apoi

își reluă sforăitul. Mitch se lăsă pe vine în fața cuștii, observând vasele cu mâncare și apă, lădița cu nisip din colț, pernițele și jucăriile.

— Ei? Satisfăcător?

Nu-și putea controla tonul de enervare din voce și se blestemă pentru că se trădase. El se ridică și se întoarse. Privirea lui o măsură, apoi strânse din dinți.

— Arată bine. Bine, sănătos și calm, tocmai cum îmi place să văd o pisică.

— Atunci, bănuiesc că ai terminat verificarea..., începu ea.

— Nu tocmai, o întrerupse el. Vreau să-ți mulțumesc că i-ai dat individului o șansă. O să trebuiască să vin regulat să-l verific, deși...

— Să vii aici? repetă ea. Ce vrei să spui?

— Să vin. Expresia lui deveni enervată. Să-l vizitez. Să văd cum îi este. Pentru protecția ta. Știi, n-ai fost perfectă în timpul căsătoriei noastre.

Acuzația bruscă avu efectul unui cuțit înfipt în inimă. Ridică capul:

— Nu, n-am fost. Și nici tu.

El își feri privirea.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Ne-am căsătorit prea tineri.

Ea dădu din cap, simțindu-se de parcă ar fi făcut o mărturisire pe patul de moarte. Dar nu era întregul adevăr. Nu fi proastă, își spuse. Se terminase. Gata. Totuși, nu dorea să-l mai vadă.

— Nu pot să-l aduc la cabinet?

Pe fața lui se oglindi o expresie ciudată, apoi clătină din cap.

— Ar trebui să aștepți ore în șir la vizite. Întotdeauna avem de lucru până peste cap. Oricum, ești în drumul meu. Stau în Columbus.

Următorul oraș, după orașul ei natal, Burlington. Atât de aproape, se gândi, speriată. Cum putea locui atât de aproape, fără ca ea să fi simțit? Tăcerea jenantă continuă în cameră, până deveni palpabilă.

— Plec, spuse el, în sfârșit.

Făcu un pas către ea, evident dorind s-o ocolească. Ea se dădu înapoi, dar se trezi lovindu-se de el, pentru că el se așteptase să se miște în direcția opusă. În clipa când trupurile lor luară contact, o prinse de braț ca s-o țină. Atingerea fu aproape electrică și îi provocă un șoc. Creierul îi dicta să se dea la o parte, dar, cumva, părea să fi prins rădăcini și-l privea neajutorată.

El o privi o clipă nesfârșită, părând să-i soarbă trăsăturile. Privirea îi coborî și ochii i se tulburară, când se fixară pe sâni. Kate încercă să-și păstreze respirația egală și calmă, dar putea simți privirea aceea dogoritoare pe tot trupul. Niciun bărbat nu avea dreptul s-o impresioneze așa, dar Mitch putuse întotdeauna.

Gura lui coborî către a ei, fără ezitări, sigură. Nu-l putu opri; nu știa nici măcar dacă voia s-o facă. Buzele lui le atinseră pe ale ei. Aveau același gust, gândi ea, cu mintea tulbure. Exact același. I se înmuiară genunchii și se lipi de el, în timp ce Mitch îi mângâia buzele, cu o atingere ușoară ca fulgul și incredibil de fermă. Niciun fel de sărutări încheștate nu egalau o sărutare de a lui Mitch. Pieptul lui era ca un zid. Se agăță de el ca să-și recapete echilibrul, chiar când buzele lor se desfăceau și limbile li se înlănțuiau, în ritmurile familiare, pe care nu le mai cunoscuse alături de nimeni altcineva.

Bubuiturile de la ușa o readuseră la realitate. Se desprinsă din îmbrățișare, iar el o lăsă. Simțurile ei se revoltău de dorință și de oroare pentru ceea ce făcuse.

— Încă mai are efect, spuse el în atmosfera tensionată.

— A fost întotdeauna singurul lucru care a mers, replică ea, apoi se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

Respiră adânc, convinsă că-i reușise un contraatac onorabil în războiul nervilor. Nu se simțise niciodată mai vulnerabilă într-un moment când ar fi trebuit să fie invulnerabilă.

Deschise ușa și o mulțime de copii din vecini urlară în cor:

— E aici? Jeremy zice că v-a văzut aducându-l acasă azi.

Kate se holbă la hoarda din fața ei:

— Motanul? Încercă ea să ghicească, amintindu-și cât de des îi văzuse pe copii jucându-se cu Thomas.

Hoarda încuviință.

— E în bucătărie, începu ea, și...

Adunătura avu tupeul să o dea la o parte și să năvălească în propria ei casă. Se îndreptară fără ezitare către bucătărie, comentând agitați. Kate îi urmă stupefiată.

— Oooh! E un tip aici, spuse unul dintre băieți.

— Trebuie să fie vreun comisionar sau așa ceva, spuse altul. Tata zice că e ca un aisberg. Uite, uite motanul! E în cușcă!

Kate clipi din ochi când copiii se întoarseră, toți ca unul, fixând-o cu priviri acuzatoare.

— Trebuie să stea în cușcă, spuse Mitch, și continuă să le explice situația lui Thomas.

Kate spumega în tăcere, știind că el auzise remarca despre „aisberg” și că era foarte încântat de reacția „anti-aisberg” pe care o avusese față de el. O copleși o nevoie dementă de a strânge pe cineva de gât. Problema era că nu știa dacă să-i omoare pe copii, pe tatăl cu gură mare sau pe Mitch.

— Ei, cred că ar trebui să plec, spuse Mitch când își termină explicația.

Kate se mulțumi să zâmbească, și nu se obosi să-l conducă, până la ușă. Un fost soț putea găsi și singur drumul către ieșire. Trebuiau stabilite niște reguli, pe undeva.

Se întoarse să facă față copiilor.

* * *

Două zile mai târziu, Kate făcu sul un ziar și-l scutură amenințător, la adresa întregii lumi.

— Înghite-o, Mitch Jones! exclamă ea, furioasă. Trebuie să mă vizitezi regulat, nu? Nu și după părerea celor de la cabinetul tău, nemernicule! Singura vizită pe care trebuie s-o faci veterinarul e peste cinci luni, când trebuie să-i faci lui Thomas vaccinul antirabic.

Thomas miorlăi plin de simpatie.

— Dar n-a fost în stare să-mi spună despre vizita Consiliului Sanitar. Tipic pentru el. Au fost o mulțime de lucruri pe care nu mi le-a spus niciodată. Îi adresa un cuvânt care o făcu pe ea însăși să roșească. Și apoi, pisică, mai sună și mama, ca să-mi spună că vrea să-mi facă o vizită. Tocmai la momentul oportun! Ea, la un Ice cu el. Precis o să apară din nou, ca ceasul rău. Să fi atent, să vezi ce-i fac.

Întinsese mâna spre telefon de mai multe ori, în cursul ultimei ore, ca să-l sune și să-și verse furia, dar, de fiecare dată, se răzgândise în ultimul moment. Mai bine să aștepte, se gândise ea, și să-l dea afară în șuturi.

Sonerie sună.

— Aveam o presimțire, spuse ea, triumfătoare, știind că nu erau copiii din vecini. Ei păreau să încerce să dărâme ușa, de fiecare dată când veneau. Și, oricum, li se permitea doar o vizită de un sfert de oră în fiecare seară, înainte de cină și o consumaseră deja.

Smuci ușa din balamale... și rămase cu gura căscată.

În prag era Mitch, într-adevăr. Și cu el mai era și o fetiță înaltă, dar clar la începutul adolescenței, cu trăsături aproape identice cu ale bărbatului.

— Bună, spuse Mitch, zâmbind cu inocența unui prunc. Am venit să-l văd pe Thomas. Iar ea e fiica mea, Chelsea.

DOI

Imediat ce vorbele îi ieșiră din gură, Mitch înțelese că făcuse o greșeală că nu-i spusese din timp lui Kate despre Chelsea.

Ezitate. Se simțise vulnerabil în preajma ei. Dar fusese atât de marcat de faptul că o văzuse din nou, de emoțiile pe care ea le readusese la suprafață. Dacă n-ar fi fost atât de decis să examineze din nou motanul!

Kate se albi la față de uimire și din cauza a încă ceva, căruia nu-i putea găsi un nume, dar care îl făcea să se simtă prost. Mai mult încă, fiica lui părea mai posacă decât de obicei.

Zâmbi curajos:

— Chelsea, ea e Kate.

Își blestemă șovăiala care-l făcuse să-i ascundă fiicei sale relația trecută cu Kate. Undeva, în adâncul sufletului, știa că fetița nu era deloc pregătită să afle asta. Avusese destule probleme cu mama ei și avea toate motivele pentru a percepe trecutul lui ca pe o amenințare. Avea să-i spună cândva, când avea să fie destul de matură din punct de vedere emoțional, ca să înțeleagă.

— Bună, spuse Kate către Chelsea, fără zâmbet.

Chelsea nu răspunse, ci se mulțumi să ofteze nerăbdătoare și să-și ferească privirea.

— De ce nu pot să aștept în mașină?

— Pentru că nu durează decât puțin, spuse Mitch. Ți-am spus că trebuie să mă opresc aici.

Se întoarce către Kate și aproape o luă la fugă pe scări, văzându-i privirea furioasă îndreptată spre el. În mod evident, își regăsise cumpătul. Mitch își amintea privirea aceea. Era întotdeauna urmată de o izbucnire. O luă pe fiica sa pe după umeri, pentru a o proteja de explozia care urma.

Dar Kate zâmbi. Era un zâmbet cam acru, dar era totuși, un zâmbet.

— Ai venit să-l vezi pe Thomas?

Mitch încuviință din cap, ușurat că momentul periculos trecuse.

— Una dintre vizitele tale... de rutină?

El dădu din nou din cap.

— Atunci intră, spuse ea, retrăgându-se din ușă făcând cu mâna un gest de invitație.

Mitch intră în casă trăgând-o pe Chelsea după el.

— Ce drăguț din partea ta, continuă Kate în urma lui, să te alături mulțimii care traversează bucătăria mea.

— Mulțime? repetă el, privind la ea peste umăr.

— Mulțime, spuse ea, fără intonație. Copiii din vecini... Consiliul Sanitar. Ai omis să-mi vorbești despre ei. Cine mai urmează? Președintele țării?

— Oh! spuse Chelsea, repezindu-se în bucătărie când dădu cu ochii de cușca lui Thomas. Alergă către motanul care miorlăia să-ți frângă inima. Uită-te la bietul animal.

— Bietul animal, pe dracu', mormăi Kate destul de tare ca Mitch s-o audă. Mănâncă precum un cal.

— Bănuiesc că mesele lui au fost cam accidentale, spuse Mitch, încercând să schimbe subiectul. Probabil că de asta mănâncă tot ce poate.

— *Tu o să devii cam accidental*, spuse Kate. De ce nu mi-ai spus despre vizitatorii mei?

— Suntem obligați să raportăm Consiliului Sanitar posibilele cazuri de turbare, începu el. Nu e decât o formalitate, de fapt. Nici nu mi-a trecut prin minte că...

— Niciodată nu ți-a trecut prin minte, izbucni Kate. Singurul lucru pe care *nu* trebuie să-l faci sunt vizitele la domiciliu. Știu, pentru că am întrebat la cabinetul tău. Și mi-a confirmat Consiliul Sanitar. O consideră o precauție excesivă. Și nu e cam lipsit de etică?

Mitch înjură în gând. Sperase că n-o să afle.

— Nu, nu e. Fac asta pentru că ți-am cam forțat mâna cu pisica asta. E extrem de puțin probabil să se îmbolnăvească, dar cred că trebuie să mă asigur.

— Oh!

Mitch simțea că scuza lui suna la fel de fals ca și exclamația ei. Adevărul era că îl mâna dorința de a o vedea

pe Kate. Ar fi trebuit să-și dea seama. Nu era de el. O părăsise cu ani în urmă și renunțase la orice drepturi asupra ei. Totuși, dorea cu adevărat să se asigure că pisoiul era inofensiv, așa cum credea.

— Nu-i dai niciodată drumul? întrebă Chelsea, brusc, privind-o acuzator pe Kate. E o cruzime. Cum poți să faci așa ceva?

Ochii lui Kate se măriră de uimire. Mitch murmură ceva despre copilul său prea îndrăzneț.

— Nu e o cruzime, Chelsea, spuse el, aplecându-se și deschizând ușa cuștii. Scoase motanul. Creatura începu să toarcă în mâinile lui.

— Oooh! exclamă Chelsea, mângâind imediat animalul. Torsul lui Thomas crescuse considerabil în volum.

— Nemernic, mormăi Kate.

Chelsea se încruntă la ea. Mitch își dresă glasul și-i explică fiicei sale necesitatea carantinei.

— Mă rog, eu cred că-i o tâmpenie, spuse Chelsea, încăpățânată.

Mitch își dădu ochii peste cap cu disperare. Ura cuvântul „tâmpenie”. Îl auzea prea des.

— Îmi pare rău că nu-ți place, spuse Kate, rece. Alternativa era ceva ce nu-mi plăcea mie.

Chelsea se mulțumi să ridice din umeri și se concentra din nou asupra motanului.

Mitch se simțea de parcă s-ar fi găsit în mijlocul unei confruntări armate. Ar fi vrut să o scuze pe fiica sa în fața lui Kate și pe Kate în fața fiicei sale. Din nefericire, nu știa cum să înceapă.

Kate luă hotărârea în locul lui:

— Am să aștept în living.

Ieși din bucătărie, lăsându-l pe Mitch să-și dorească să alunge încordarea pe care o simțea în umerii ei firavi și să mângâie unduirile taliei și ale spatelui sexy. Dorința pură, fierbinte și grea, pulsa în venele lui, turnându-i apoi foc lichid în vintre.

Pe când Kate dispărea după colț, înțelese cu claritate că o dorea. Nu încetase s-o dorească...

— Tată! spuse Chelsea, plângător.

Mitch strânse din dinți, ca să-și recapete cumpătul.

— Da.

Puse pisoii pe podea și începu să-i cerceteze botul, ochii, urechile și glandele.

— Cine e ea? întrebă fiica lui, în timp ce ținea pisica.

Mitch ezită o clipă, apoi spuse pe un ton neutru:

— O persoană pe care am cunoscut-o de mult.

Chelsea se strâmbă.

— Ei bine, nu-mi place. Și e rea!

— Nu e rea! sări Mitch, exasperat de obtuzitatea fiicei sale, o trăsătură evident adolescentină. Ți-am explicat deja de ce pisica trebuie ținută în cușcă. Purtarea ta mă dezamăgește.

— Nu pot să fac nimic fără să țiți! se vaită Chelsea și fugi din bucătărie. Câteva secunde mai târziu auzi ușa de la intrare trântindu-se.

Mitch clătină din cap și se lăsă pe vine. Thomas prinse momentul și fugi din încăpere. Mitch înjură și sări în picioare, gata să se ducă după el. Kate i-o luă înainte, apărând în prag, cu pisica în brațe.

— Evadare din închisoare.

— Cine? întrebă Mitch.

— Alege tu. Zâmbi palid: Fiica ta e afară lângă mașină.

El oftă:

— Presupun că ar trebui să mă duc după ea. Deși, poate că e mai bine să o las să se calmeze. Și categoric că ar fi bine să mă calmez și eu, înainte de a discuta cu ea.

— Nu mi-ai spus că ești însurat.

Imediat ce spuse asta, Kate regretă. Nu dorise să se gândească la asta, nu dorise să știe dacă el reușise în căsnicie cu altcineva. Cu toate astea, îi stătuse pe suflet încă de când îl întâlnise din nou. Acum știa.

Un copil.

Durerea o împietri. El avea un copil. Discutaseră despre un copil, cândva, în viitorul lor îndepărtat. Dar nu ajunseseră niciodată să trăiască acel viitor. Nu se gândise niciodată la el, alături de un copil de la o altă femeie. Un

copil născut din dragoste cu o altă femeie.

Durerea se ascuți, devenind ceva irațional, aproape sfâșiind-o.

Ea nu avea nimic. Nici soț. Nici copii. Doar o slujbă care îi lua tot timpul. Căreia îi permitea să-i ia tot timpul, pentru că asta era mai simplu, decât să aibă de-a face cu oamenii. Niciodată până atunci nu i se păruse că viața ei e goală. Niciodată nu înțelesese cât de goală era, de fapt.

— Nu sunt căsătorit, spuse el. Nu *mai* sunt.

O cuprinse un fel de ușurare, dar gândul la copilul pe care el îl făcuse cu alta, încă o sâcâia. Mai mult decât atât. O zguduia.

— Chelsea... nu-ți face probleme cu ea, spuse el. Are nouă ani. E adolescentă și știi ce înseamnă asta. Și a trebuit să facă față... mă rog, a avut mai multe greutăți, decât alți copii.

— Înțeleg, spuse Kate, dar nu se putu abține să adauge: Totuși, asta nu scuză grosolănia.

Mitch se uită fix la ea.

— E un copil cu probleme. Ce știi tu despre cum se crește un copil?

Durerea o săgetă din nou, de data asta mai tare. Ridică capul și refuză să o arate:

— Evident, nimic.

— Îmi pare rău.

„Și mie”, ar fi vrut ea să spună, dar tăcu. În schimb, se îndreptă către cușcă, îl puse pe Thomas la loc și trase siguranța, înainte ca motanul i poată scăpa din nou.

Deci, care e rezultatul inspecției?

Mitch ridică din umeri.

— E în regulă.

Kate zâmbi dulce:

— Atunci, bănuiesc că ăsta e sfârșitul vizitelor... până când, evident, va trebui să-i fac vaccinul, *peste cinci luni*.

Îl văzu strângând din dinți, dar nu spuse nimic. Kate avea sentimentul că lucrurile nu se încheiaseră. Și ignoră vocea dinăuntru ei, care cânta de bucurie pentru asta.

— Mi se pare că ai o fiică jos, care te așteaptă, îi aminti

hotărâtă să-l scoată afară din casa ei, înainte de a face vreo prostie - cum ar fi să se arunce în brațele lui.

El trecu pe lângă ea, destul de aproape ca s-o atingă; totuși, numai aerul o mângâie. Parfumul lui, împins, undeva, în străfundul minții, dar atât de familiar, străbătu aerul din jurul ei, readucând la suprafață atâtea amintiri. Mâinile se întinseră către el, dar el trecuse pe lângă ea și străbătea living-ul.

— Ești o proastă, Kate Perry, își spuse ei înseși, după ce auzi ușa de la intrare închizându-se.

Thomas mieună. Ea suspină.

— Nu-i neapărat necesar să fii de acord.

El mieună din nou... și din nou... și din nou, într-un ritm egal, care era semnul clar că dorea să iasă din cușcă.

— Doamne, ce mi-ar plăcea să schimbăm locurile, spuse ea.

Thomas o aprobă.

Mitch avea un copil. Cuvintele sunau în mintea ei ca o litanie întortocheată. Avea dreptul să-l aibă, își spuse ea însăși, încercând să fie logică. Erau divorțați de mult și ea nu avea niciun drept. Și, oricum, ce conta? Dragostea pe care o simțise pentru el fusese o dragoste de tinerețe, prostească, toată numai sex, fără niciun fundament de încredere și înțelegere. Ea fusese nesigură - blestemul ei - și exagerat de geloasă, când el flirtase. Ea încercase să economisească puținii bani pe care-i câștigau, pentru ca el să poată face Facultatea de medicină, iar el îi cheltuisese pentru mofturi, fără să o consulte. Amândoi trecuseră prin greutăți care ar fi pus la încercare un cuplu vechi; acele greutăți fuseseră de netrecut pentru un cuplu proaspăt căsătorit. În cele din urmă, ea izbucnise, iar el plecase.

Acum erau mai în vârstă, mai maturi. Evident, resturi ale vechii atracții fizice mai existau între ei. Ar fi trebuit să se aștepte la asta, dar fusese un șoc. Asta era tot. Resturi.

Totuși, conta faptul că el avea un copil. O durea mai mult decât orice altceva. Gândul la Chelsea Jones era atât de dureros...

Colțurile ochilor i se umeziră, iar brațele îi tânjeau după

o versiune mai mică a ei însăși. Kate își strânse brațele în jurul trupului, încercând să alunge sentimentul. Nici chiar grosolănia copilului nu risipise șocul îngrozitor. Știa că nimic n-o putea face. El dăruise alteia copilul ei.

Thomas miorlăi din nou, nerăbdător. Kate se îndreptă de spate, brusc enervată pe ea însăși. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că exista Chelsea Jones. Dacă n-ar fi fost ea, ar fi putut să-i cedeze din nou lui Mitch. Acum știa că gelozia irațională, care-i despărțise cândva, exista încă în ea.

— Viața intră din nou pe făgașul ei, spuse ea, zâmbind amar și ieși din cameră.

* * *

Acum avea un nume. Thomas. Și nu era prea rău, se gândi el, privind printre barele subțiri către camera unde dispăruse stăpâna lui. Avea destulă apă și, dacă plângea destul de mult, căpăta mai multă mâncare decât avusese vreodată în viață. Laba nu-l mai durea, deși partea din spate a corpului îl supăra într-un fel ciudat. Straniu – micuța siameză, care-l obsedase în fiecare clipă a vieții, nu mai părea să conteze prea mult acum. Era, mai degrabă, ca un fel de vis îndepărtat și plăcut. La fel și cotoiul alb. Ar putea chiar să ajungă să-i placă locul ăsta. Oamenii îi plăceau deja. Dar ei nu păreau să se placă unul pe altul.

Hotărî că ar putea fi mulțumit cu soarta lui acum, dar lucrurile trebuiau să se îmbunătățească considerabil, dacă avea să rămână aici, pentru totdeauna.

Trebuia să facă ceva cu oamenii din viața lui. Chiar trebuia.

* * *

— Iar ne întâlnim.

Mitch rânji la Kate, deloc intimidat de grimasa pe care o făcu când se întoarse și dădu cu ochii de el.

Dăduse de ea la un supermagazin, în timpul aglomerației de duminică dimineăta. Prima oară când se întâmpla. Și tocmai la raionul cu mâncare pentru animale. Era îmbrăcată în pantaloni și cu un pulover gros, pentru vremea rece de primăvara. Nu cu jeanși. Când era cu el

trăise, practic, în jeanși.

— Ce surpriză, spuse Kate, împingându-și căruciorul înainte, fără să se oprească.

Mitch știa că ar fi trebuit s-o lase în pace, dar, pur și simplu, nu putea.

— Ce ciudat că nu ne-am întâlnit aici niciodată.

— De obicei, îmi fac cumpărăturile la Acme, replică ea. Poate că, de acum înainte, o să apelez la livrările la domiciliu.

— Am făcut și eu asta cândva, comentă el, împingându-și căruciorul, în pas cu ea. Sâni ei împungeau lâna moale a pulloverului și el visă că-i cerșeau mângâierea. Își înăbuși propriile dorințe, sesizând cât de tare se controla ea și adăugă: Serviciul nu merita banii. Au râs de mine din cauza cantității de Doritos pe care o comandam. Se pare că nu puteau înțelege că un bărbat poate trăi numai cu asta.

Colțurile gurii ei se ridicară, în semn de amuzament.

— Tu ai putut întotdeauna.

El zâmbi:

— Îți amintești multe lucruri.

Ea ridică nonșalant din umeri.

— Am fost împreună timp de trei ani înainte de a ne căsători. Și am fost căsătoriți timp de doi ani. Ce te așteptai?

El se întrebă același lucru, simțindu-se însă mai puțin încântat. Fuseseră, într-adevăr, împreună mult timp. Hotărî că nu era rău să schimbe subiectul:

— Ce face motanul?

— Se îngrașă.

— Din lipsă de mișcare. Ia-i o lesă și scoate-l la plimbare.

Ea se opri și se uită la el.

— Poți să plimbi o pisică?

— Păi, nu ca pe un câine, dar se poate.

Ea se încruntă și-și împinse căruciorul înainte. Mitch ținu pasul cu ea. Ea mări ușor viteza. Făcu și el la fel. Ea încetini. La fel și el.

În final, Kate se opri și se sprijini cu brațul de bara

căruțului.

— Ai câștigat. Și acum, putem să ne oprim, înainte de a fi arestați pentru ticăloasa faptă de a depăși viteza legală cu cărucioarele pentru cumpărături?

— Nu ești amuzantă.

— Așa sunt eu.

Se opri, lăsând o femeie să treacă cu căruțul pe lângă ei. După ce aceasta, nemulțumită, trecu, Kate spuse:

— Aș merge mai departe, dar mă simt de parcă fi căpătat un geamăn siamez. Mitch, ce vrei?

— Nu știu, spuse el, sincer. Nu ești cum te țineam minte.

Ea își trecu mâna prin părul scurt.

— Sigur că nu sunt. Nici tu nu ești. Nimeni n-ar putea fi.

— În ce fel sunt diferit? Întrebă el, curios.

— Nu știu. Ești mai matur. Se încruntă. Îmi... îmi pare rău că nu te-ai putut duce la Facultatea de medicină. Ți doreai asta.

El zâmbi crispat:

— De fapt, nu-mi doream.

Kate rămase cu gura căscată de mirare.

— Părinții mei doreau, continuă el. Și tu.

— Dar... dar când am fugit împreună, au refuzat să te ajute cu banii de taxe. Erau atât de furioși și tu la fel, pentru că nu voiai să te ajute. Am crezut... De asta am încercat atât de mult să fac economii...

El ridică din umeri.

— Știu. Nu puteam spune nimic. Cum aș fi putut, când erai atât de hotărâtă? Când ne-am... despărțit, s-au întâmplat multe lucruri și am înțeles că nu voiam să fac medicină umană. Așa că m-am dus la medicină veterinară.

— Oh!

— Nu a fost cu mult mai ieftin. Expresia ei era noprețuită. Și el nu-și putu stăpâni râsul. Ironic, nu-i așa? Tu erai să ne faci pe amândoi să murim de foame economisind, ca să pot face eu facultatea, și eu am cheltuit totul cât am putut de repede, ca să am o scuză să nu mă duc.

— Copii.

Kate clătină din cap și își împinse căruciorul înainte.

Cumva, el se așteptase la o altă reacție din partea ei. Furie poate, pentru că unul dintre motivele principale pentru despărțirea lor fusese lipsa de comunicare. În loc de asta, ea dă din umeri și spune „copii”.

O prinse din nou din urmă. Ea se întoarse către el, exasperată:

— Mitch, aș vrea să-mi termin cumpărăturile înainte de a împlini 80 de ani, OK?

— Și cine te oprește?

Ea ridică ochii spre cer:

— Dumnezeu știe. Dă-mi cutia aia mică de fasole.

El întinse mâna și luă cutia de o singură porție, pe care o aruncă în căruciorul ei.

— Mulțumesc. Cred că am terminat.

Aruncă o privire în cărucior. Din păcate, se părea că terminase. O persoană singură nu are prea multe de cumpărat, bănuia el. Din nefericire, el trebuia să cumpere multe.

Kate zâmbi:

— Bine, mulțumesc pentru alergătura prin raioane. Îl aduc pe Thomas la vaccin peste cinci luni, așa că bănuiesc că nu mai sunt necesare alte vizite.

El o privi așezându-se la coada de la casă, gândindu-se cât de elegant îl concediasse.

Și că asta nu avea niciun fel de importanță.

* * *

— Kate... iuhuuu, Kate Perry, unde ești?

Kate ridică privirea și roși, pentru că șeful ei o prinsese visând cu ochii deschiși. Bill Neville, un bărbat bine de vreo 50 de ani, rânjea la ea. O angajase cu nouă ani în urmă și o dusese la Chicago, apoi o adusese înapoi, când conducerea îl transferase la New Jersey, ca să îmbunătățească vânzările zonei de nord-est.

Îi întinse lui Kate un dosar. Lui Bill îi plăcea să-i dea pe mână problemele mai ciudate care-și făceau drum până la el. Unul dintre cazurile lui cele mai bune fusese cel al unui tip dezbrăcat care dăduse compania în judecată pentru că

fusesse lovit de o mașină asigurată de ei. Sustinuse că accidentul îi mutilase trupul în asemenea măsură, încât îi afectase stilul normal de viață. Fusesse o nebulă de caz.

Kate deschise dosarul și Bill îi spuse:

— Este cazul unui proprietar de casă, al cărui chirieș și-a pierdut proteza la canal. Dacă mă înțelegi...

Kate își dădu ochii peste cap.

— Subsemnații i-au găsit-o, dar clientul face tapaj în justiție.

— Glumești.

Bill clătină din cap.

— Oricine are 150 de dolari poate să acționeze în judecată pe altcineva. Deci: plătim sau nu? Asta trebuie să-mi spui tu... Te simți bine?

— Da, da, sigur.

Zâmbi, ca s-o dovedească.

— Nu prea pari în apele tale în ultima vreme. O privi speculativ: Nu locuiai aici, în oraș?

Lui Kate i se strânse inima.

— Ba da. Dar părinții mei s-au mutat, cu ani în urmă.

— Nu pre spui multe despre tine, Kate.

Bill zâmbi:

— De obicei nu întreb, dar ai vreo problemă?

Fir-ar să fie, se gândi ea. Spiritul de observație îl făcea să fie atât de bun în meserie. Aveau o relație strict profesională și amândoi erau mulțumiți așa.

— Nicio problemă. Tu n-ai nimic de făcut?

Bill râse:

— Parcă asta era replica mea!

După ce el plecă din birou, Kate se relaxă. Ocolise adevărul și știa asta. Dar nu voia să se amestece nimeni în viața ei particulară. Și-o protejase prea multă vreme, ca să cedeze tocmai acum.

Trebuia, totuși, să se adune. Și asta însemna: gata cu Mitch.

Se trezi cu el la ușă, în seara următoare.

Kate își dădu resemnată ochii peste cap. Ar fi trebuit să-și închipuie că avea să apară din nou. Ar fi trebuit să fie

pregătită pentru asta.

— Nu m-am putut abține, spuse el. Trebuie să fiu sigur că pisica e sănătoasă, pentru binele tău.

Era impresionată de gest și nu găsi nimic de spus.

— Pot să intru? întrebă el. Numai un minut, promit.

E periculos, se gândi ea. Totuși, dacă-i refuza asta, i-ar fi dat de înțeles cât de mult îi amenința echilibrul emoțional. Și prefera să moară decât să-i dea satisfacția asta.

Reținându-și un suspin de frustrare, deschise ușa larg și-l lăsă să intre.

— Mulțumesc. Zâmbi. Am mai vrut să-ți spun că a fost văzut în zona asta un raton care arăta dubios. Nu e cazul să-ți faci probleme, dar am vrut să mă asigur în legătură cu Thomas.

Lua-l-ar naiba, se gândi Kate. I-ar fi deschis ușa într-o clipă, dacă i-ar fi spus asta de la început. Și el o știa. Dar voise s-o facă să-l lase înăuntru fără să aibă nevoie de motive. Afurisitul.

Totuși, nu-i putea găsi vină pentru că venise din nou la ea. Evidenta lui preocupare pentru binele ei o făcea să se întrebe cât era, de fapt, de adâncă grija lui.

În clipa aceea, Thomas miorlăi sonor, începându-și repertoriul de plângeri.

— Știi unde e fericitul chiriaș, spuse Kate. Plânge din ce în ce mai des în felul ăsta.

Mitch dădu din cap.

— Bănuiesc că-și exprimă părerile despre locuință. Ar trebui să fie recunoscător.

— Asta spune-i-o lui.

— O să i-o spun. Din păcate, există între noi o barieră de limbaj.

Se îndreptă către bucătărie, urmat de Kate. Începea să se întrebe dacă nu făcea un complex al haremului. Părea să fie întotdeauna cu un pas în urma bărbatului.

— Poți să-l ții? întrebă Mitch, ridicându-l pe Thomas din cușcă.

Ea dădu din cap cu îndoială, în timp ce îngenunchea pe podea, fără altă protecție împotriva plăcilor de gresie

decât ciorapii de mătase. Ținându-l pe Thomas ferm de umeri și de șolduri, îl puse pe podea.

— Nu se sparge, îi spuse Mitch, chicotind.

— Mă întreb.

Dar își slăbi strânsoarea, astfel încât Thomas să poată sta pe propriile labe, fără însă să se poată mișca.

Măinile lui Mitch păreau să alunece pe corpul animalului, oprindu-se o clipă într-un loc, apoi în altul. Kate încerca să nu se gândească la mâinile acelea pe trupul ei. În mod pervers, în minte îi răsăriră tocmai acele imagini. Trupul ei simțea senzația pe care amintirile i-o evocau.

Fără să aibă habar de zbuciumul ei interior, Mitch ridică capul animalului către el și cei doi se priviră în ochi, un lung moment. Kate chicoti:

— Mă mir că nu l-ai hipnotizat încă. Arăți ca Svengali cu următoarea sa victimă.

Mitch zâmbi:

— Aș zice că vedem lucrurile în același fel...

Ea mormăi:

— Dacă-i așa, eu îmi mănânc pălăria.

El îl înghionti pe Thomas.

— Se îngrașă ca un purcel. Dar asta este situația. L-ai scos la plimbare?

Ea scutură din cap, luând pisica în brațe și mângâind-o absentă. Thomas începu imediat să toarcă adânc, mulțumit. Ridicându-se în picioare, Kate spuse:

— Nu am cumpărat încă o lesă. În plus, mă tem că vecinii or să mă ucidă cu pietre pentru asta.

— Se plâng? Întrebă el, ridicându-se la rândul său.

— Nu. Cel puțin, nu mie. Zâmbi strâmb. Eu sunt aisbergul, știi?

El rânji:

— Aș putea să-i contrazic în privința asta.

— E timpul să treci la loc în cușcă, spuse ea, grăbită.

— Cine? Eu sau motanul?

— Amândoi.

Ridică capacul cuștii și-l băgă la loc pe Thomas. Torsul

încetă și trecu la miorlăiturile de protest.

Ignorându-l pe Thomas, Kate se întoarse către Mitch.

El o privea fix, atât de intens că aproape o fermecă. Sângele îi pulsa lui Kate în artere, apoi se concentrează în centrul ființei ei.

— De ce porți întotdeauna fuste atât de scurte? întrebă Mitch cu voce joasă, aproape răgușită.

— Asta port la birou, replică ea, simțind tremurul din propria voce.

— Uitasem ce picioare sexy ai.

— Mitch.

— Ce?

— Poate că nu-i tocmai o idee bună.

Încercă să-și găsească vorbele, dar nu reușea.

— Poate că nu-i, acceptă el. Și poate că nu sunt pregătit să mă întorc în cușcă.

Întinse brațele și o trase către el.

Ea se duse, ca un miel la tăiere.

TREI

Gura ei era ca o ciocolată mătăsoasă care i ce topea pe buze. Care-l făcea pe el să se topească.

Mitch îi apăsă mai tare buzele, astfel ca limba lui să pătrundă în gura ei, s-o guste. Sâni ei erau apăsați pe pieptul lui și atingerea lor îl ardea. Kate scoase un sunet mic, apoi se lăsă în brațele lui. El o prinse, fericit să-i simtă atingerea. Mâinile ei se agățară de umerii lui, cu degetele înfipite în mușchi, contractându-se și relaxându-se, cu unghiile pătrunzându-i în carne, ațâțându-l, până dincolo de limitele controlabile.

Întotdeauna îi făcuse așa, se gândi el, ca prin ceață. Îl făcea să uite de tot, în afară de ea.

Își plimbă degetele de-a lungul unui sân, așteptând geamătul ei ușor, știind că avea să vină. Propria lui dorință se adânci și-și trecu degetul mare peste sfârscul tare al sânelui. Acesta păru să prindă viață. Kate gemu și el se lipi mai tare de ea, pe când ea se ridica pe vârfuri. Mitch își îngropă fața în valea dintre sâni, sărutând-o prin bluza de mătase. Trupurile lor se mișcau în același ritm, ca unul singur...

Kate se desfăcu din îmbrățișare. Mitch se îndreptă de spate, uluit, luptându-se să-și recapete respirația.

— A fost minunat, șopti ea. Dar hai să n-o mai repetăm, OK?

— A, sarcasm, spuse el. Întotdeauna te-ai priceput la asta.

— Mulțumesc. Se strâmbă: Uite ce-i, nu mă interesează...

— Mai-mai să mă faci să cred că da.

— N-am mai fost cu...

— Ce? Ce este?

Se repezi să audă sfârșitul propoziției ei, dorind să audă că nu mai fusese cu un bărbat de când se despărțiseră. Era stupid să creadă asta. Kate era o femeie normală, sănătoasă, cu un libido extrem de activ...

Faptul că era o femeie normală și sănătoasă îl aducea la disperare.

Ea își dresе vocea, făcându-l atent.

— A fost doar un atac de tipul „ăsta e un trup familiar, așa că de ce nu”, asta-i tot.

* * *

Cuvintele păreau rezonabile, dar nu și faptul că ea nu-l putea privi în ochi. Mințea, se gândi el, și nu în legătură cu un alt bărbat. I se încinse sângele.

— Deci te-ai repezit la mine, din cauza unui brusc atac hormonal. Haide, Kate...

— Am terminat de mult unul cu altul, așa că ce altceva ar putea fi? întrebă ea, privindul.

Nu era sigur că voia să între în detalii. Sentimentele dintre ei ar fi trebuit să fie distante și limpezi; în loc de asta, erau nelămurite și mult prea intime. Mitch hotărî că cea mai mare dovadă de curaj era să o lase baltă. În plus, trebuia s-o ia pe Chelsea de la vecina care avea grijă de ea. Chelsea o plăcea pe femeie și pe copiii ei, dar nu-i plăcea să stea acolo mai mult decât era necesar.

— Ai dreptate, spuse el. S-a terminat de mult, așa că ora doar de dragul trecutului.

Prin ochii ei trecu o expresie pe care nu o putu descifra, dar avu sentimentul clar că tocmai călcase admirabil în străchini.

— Ce face asistenta unui vicepreședinte? întrebă, încercând să-i distragă atenția de la gafa pe care o făcuse. Chelsea mai putea aștepta câteva minute.

Kate clipi din ochi, evident surprinsă de o asemenea întrebare.

— Mai ales hârțogărie. Făcu o pauză. O incredibilă cantitate de hârțogăraie. Pregătesc treceri în revistă, rapoarte și statistici, pe baza cărora compania ia decizii pentru activitatea viitoare. Mă ocup de biroul șefului meu și, în principiu, preiau toată munca din planul doi.

Mitch ridică din sprâncene.

— Adică tu faci toată munca și șeful primește laude.

— Nu tocmai.

— De ce te-ai dus la Chicago? întrebă, apoi se blestemă, pentru că pusese întrebarea care-l ardea.

— Mi-au oferit o slujbă, replică ea.

Mitch se întrebă dacă nu cumva își imaginase că ea ezitase, înainte de a răspunde.

— Dar familia ta era aici.

Ea ridică din umeri:

— Fratele meu era deja în California, nu știi? Și sora mea, Joanne, termina facultatea în Texas. După ce tu și cu mine... părinții mei s-au retras, în cele din urmă, în casa pe care o aveau la Myrtle Beach, în South Carolina.

— Acolo sunt acum?

Trebuia să recunoască că-l surprindea. Tatăl lui Kate avusese o curățătorie chimică în orașul lor, Maple Shade. Era pasiunea lui. El însă nu fusese pasiunea nici unuia din părinții lui Kate. Și cel mai puțin, a mamei ei.

— Nu mi-am închipuit vreodată că tatăl tău o să-și lase magazinul.

— Nici mama nu și-a închipuit. Zâmbi. Dar într-o zi a spus că s-a săturat și l-a vândut. Acum, are o curățătorie chimică la Myrtle Beach.

Mitch râse. Acum părea mai firesc să pună a doua întrebare arzătoare, așa că o făcu:

— De ce te-ai întors aici, atunci?

Ea îl privi direct, fără nicio urmă de emoție pe față.

— Deoarece compania ne-a mutat aici. Ți-am mai spus asta.

De ce oare, se întrebă el, își dorea să audă ceva cu totul diferit? Motanul începu să se agite cu jucăria, făcând clopoțelul să sune. Sunetul părea să-i spună să plece dracului de acolo, înainte de a auzi mai mult, decât i-ar fi plăcut.

— De ce nu ți-ai păstrat numele de căsătorie? întrebă, incapabil să reziste celei de-a treia întrebări arzătoare. Era cea mai rea dintre toate.

Ea ridică capul:

— Nu mai eram căsătorită.

Mitch ar fi vrut să zică ceva, dar ce ar fi putut spune?

Nu mai era căsătorită și el știa asta. Thomas avusese dreptate, se gândi el. Trebuia să fi plecat de mult.

— Ar trebui să plec. Chelsea se enervează, dacă n-o iau la timp de la vecina la care am lăsat-o.

Kate nu spuse nimic, dar o tensiune ciudată își făcu loc în cameră.

— Ne mai vedem, adăugă el.

Plecând, se întrebă cum o s-o mai vadă, oare... și de ce dorința de a o vedea era mai puternică decât oricând.

Se juca cu focul și niciun fel de bun-simț nu părea să-l poată opri.

* * *

Kate trase de lesă. Nu se întâmplă nimic. Se întoarse și-l văzu pe Thomas în spatele ei, ghemuit pe trotuar, cu urechile pleoștite. Era dimineața devreme, și ea încerca să-l plimbe. Vânticelul de martie era mai rece decât se așteptase și intra pe sub haina ei, înghețând-o.

— Nu așa scria la carte, îi spuse lui Thomas, trăgând ceva mai tare de lesă.

Îl trase câțiva centimetri în față, înainte ca Thomas să dea înapoi, disperat. Coadă i se mișca, în semn de neplăcere.

— Ești afară, la soare. Ce ți-ai mai putea dori? îl întrebă ea.

Coadă lui Thomas se mișcă lateral, a dezaprobare.

— Tu ai vrut asta, nu-ți amintești? N-ai făcut decât să te vaiți zi și noapte. Pentru următoarele șase luni, altceva nu capeți.

Trase din nou de lesă, simțindu-se absolut ridicolă. Cel care spusese că pisicile pot fi plimbate în lesă era, probabil, scrântit și internat în cel mai mare azil de nebuni al lumii.

Stând în stradă, observă câteva perdele dându-se la o parte de la ferestre, apoi căzând din nou, ceea ce o făcu să se simtă și mai caraghioasă.

Se întoarse și-l luă în brațe pe Thomas. Acesta începu instantaneu să toarcă. Merse câțiva metri de-a lungul străzii ei, apoi îl lăsă din nou jos și trase de lesă. Thomas

se dădu câțiva pași înapoi. Cu mâinile în șolduri, Kate se strâmbă la pisică, întrebându-se dacă nu cumva trebuia să treacă în spatele lui Thomas și să tragă de lesă înapoi, ca afurisita creatură să o ia în direcția bună.

Încă se mai întreba ce să facă, când auzi o mașină care se apropia încet. O mașină cu aspect familiar. Se opri la colț, lângă ea. Nu fu deloc surprinsă când Mitch coborî din ea. Se părea că avea un magnet care-l atrăgea către ea, oriunde ar fi fost. Kate avusese rețineri când fusese vorba să se întoarcă în New Jersey, simțind o primejdie nedefinită. Dar nu-și închipuise niciodată că putea fi așa.

Inima i-o luă la galop, amintindu-și cum se atârname de el la ultima lui vizită. Nu era decât lipsa sexului, își spuse ea. Era om, în definitiv...

— Te distrezi? întrebă el, rânjind.

— De minune.

Kate zâmbi voios, hotărâtă să nu-și trădeze gândurile.

O altă portieră a mașinii se trânti, atrăgându-i atenția. Chelsea ocolea mașina prin față. Kate își înăbuși un mormăit. Nu observase copilul în mașină. Poate că Chelsea fusese ghemuită pe scaun. Poate că ea însăși fusese atât de concentrată asupra lui Mitch, încât nu mai văzuse nimic în jur. Se rugă să fi fost din primul moment, nu din al doilea.

— Nu poți să plimbi o pisică! declară Chelsea.

— Adevărul din gura copiilor, șopti Kate. Cu voce tare, spuse: Ai perfectă dreptate. Dar tatăl tău a sugerat asta.

Chelsea se opri privind fix la ea, apoi la tatăl său.

— Vreau să spun, nu poți s-o plimbi așa.

Kate se simți ca Vrăjitoarea cea Rea din Vest. Bănuia că fetița nu voia să-l contrazică pe tatăl ei, dar simțea că Chelsea făcuse o întoarcere de 180 de grade, numai pentru că ea fusese de acord cu afirmația ei.

Mitch se mulțumi să chicotească.

— Ți-am spus că n-o să poți plimba o pisică la fel cum ai plimba un câine. O să dureze puțin și pentru el, până se obișnuiește. Ai răbdare.

Kate ar fi vrut să-l întrebe ce căuta pe strada ei la ora

aceea, dar știa că ar fi părut ca o scorpie, ceea ce ar fi dezvăluit starea ei emoțională sau că ar fi părut să arate un interes neobișnuit, ceea ce i-ar fi dezvăluit starea emoțională. Cel mai potrivit era să nu întrebe – și asta aproape că o scotea din minți.

— Uite, îl plimb eu, se oferi Chelsea, întinzând mâna după lesă.

Kate i-o dădu, surprinsă de gestul politicoș al copilului.

Chelsea acceptă lesa cu multă satisfacție.

— Sunt sigură că pot s-o fac mult mai bine. Hai, Thomas. Pisi, pisi, pisi...

Politețe pe dracu', se gândi Kate. Niciodată nu-i dăduse cineva semne atât de clare că n-o plăcea; pe de altă parte, nici ea nu era înnebunită după copil. Simpla existență a lui Chelsea era o amintire a faptului că Mitch se însurase, că iubise o altă femeie.

În ciuda îndemnurilor fetei, Thomas își lăsă urechile pe spate și rămase nemișcat. Spre amuzamentul și satisfacția lui Kate, Chelsea nu făcea nici ea deloc progrese cu plimbatul pisicii.

Când Kate se întoarse către Mitch, simți că privirile lui pătrund direct prin ea, făcând-o să se simtă ciudat de vulnerabilă. Mitch spuse blând:

— Mi-am uitat stetoscopul seara trecută.

Kate se încruntă:

— Nu aici, nu cred. Nu l-am văzut.

— Fir-ar să fie, mormăi el.

— Uită întotdeauna unde-și lasă lucrurile, spuse Chelsea.

— Știu.

Kate nu se putu abține să zâmbescă. De fiecare dată când nu găsea un lucru, primul loc unde se uita era sub bluza ei, „sigur” că acolo îl pusese. Mitch zâmbi, la rândul său, evident amintindu-și și el jocul.

— Aăă... Kate...

— Cum de știi că tata pierde mereu câte ceva? întrebă Chelsea, cu ochii îngustați a suspiciune.

— Pentru că așa făceam și când eram copil, când mă știa

Kate, spuse Mitch, apoi îi aminti copilului: Parcă trebuia să plimbi pisica.

— E ridicol! se răsti Chelsea, aruncându-i lesa. Se năpusti către mașină. Nu are stetoscopul, putem pleca? Întârzii la școală.

Înainte ca vreunul din ei să poată spune ceva, copilul era deja în mașină.

— Îmi cer scuze pentru fiica mea, spuse Mitch, cu un ton extrem de formal.

— Tu nu ai pentru ce să-ți ceri scuze, replică Kate, mormăind dezgustată. Copilul ar trebui s-o facă.

Mitch strânse din dinți, displăcându-i clar vorbele ei.

— Mama ei ne-a părăsit acum doi ani, obosită să mai fie soție și mamă. Chelsea și cu mine am fost destul de neajutorați o vreme. Ea a rămas cu un sentiment de nesiguranță și încă mai are dificultăți. Cred că se teme că aș putea dispărea și eu.

— Îmi pare rău, spuse Kate, sinceră. Inima îi era alături de copilul bosumflat din mașină.

— Dar asta tot nu scuză grosolănia ei, spuse el, dând glas comentariului rămas nerostit. Strânse din nou din dinți. Se pare că mai avem un drum lung de făcut.

Kate încuviință din cap.

Claxonul sună tare, de parcă i-ar fi reamintit că trebuia să plece.

Mitch îi făcu cu ochiul, apoi îi întinse lesa.

— O să ne putem considera norocoși dacă nu ne omorâm unul pe altul între timp.

Kate ar fi vrut să-i dea un sfat, dar se abținu. Nu fusese niciodată receptiv.

După ce Mitch se urcă în mașină și plecă, Kate oftă ușurată. Nu se făcuse de râs, ceea ce era un punct câștigat... Și, în plus, i se amintise de dificultățile pe care le avusese în relația cu el. De fiecare dată când se uita la Chelsea, nu vedea un copil nefericit care avea nevoie de dragoste și încredere; vedea dragostea lui Mitch pentru o altă femeie. Sigur, a doua soție a lui îl părăsise; dar se pare că o iubise, dacă-i dăruise un copil. Dorise de la o altă

femeie ceea ce refuzase de la ea. Ar fi vrut ca asta că n-o rănească - părea atât de copilăresc - dar o durea. Să încerce să nege asta nu însemna decât să înrăutățească lucrurile, învățase cu multă vreme în urmă să-și privească sentimentele și să le rezolve.

Și chiar dacă n-ar fi existat imensul obstacol care era mama lui Chelsea, rămânea copilul în sine. Cine și-ar fi dorit să aibă răspunderea unui copil atât de nefericit? Categorie nu ea, care nu avusese copii. Din nefericire, și gândul acesta o făcu să se rușineze.

— În general, Kate Perry, ești o scârbă egoistă și afurisită.

Suspînând, dezgustată de ea și de gândurile ei, îl luă pe Thomas în brațe și se întoarse acasă.

Să plimbe o pisică era o treabă la fel de delicată ca și reluarea relației cu Mitch.

* * *

Stetoscopul!

Mitch înjură încet, luând obiectul cu pricina din cuier, unde se afla, ca de obicei. Se făcuse complet de râs față de Kate. Și fiica lui crezuse la fel și avea sentimentul că avea dreptate. Numai un tâmpit se putea duce acasă la o femeie, la șapte și jumătate dimineața, să ia ceva ce uitase. Apucături de licean.

Mitch zâmbi amuzat. Ce dracu', se potrivea. Data trecută când îi făcuse curte lui Kate, fusese în timpul liceului și trecea cu mașina pe strada ei de un milion de ori. Urmele de cauciucuri mai existau, probabil, pe trotuar.

Trebuia să înceteze. Kate nu mai era de el. În plus, lui Chelsea nu-i plăcea Kate și nu se simțea în stare să lupte și cu asta.

În cabinet intră primul pacient al zilei, un motan dungat, care-i aminti imediat de Thomas. Proprietarul, un bărbos masiv, care arăta exact ca și când ar fi făcut parte dintr-o bandă de motocicliști, nu semăna însă deloc cu Kate. Mitch însă văzuse și combinații mai ciudate de animale și stăpâni.

Motanul suportă examenul fizic până la vaccin. Tiger se

opuse violent la asta și se apucă să-i sfâșie degetul lui Mitch.

— Îmi pare rău, se scuză proprietarul, apoi certă pisica. Ești un băiat rău, Tiger.

Motanul se mulțumi să-și îngusteze ochii și să mârâie răutăcios. Mitch își înfășură degetul în bandaj.

— Face parte din meserie, spuse el.

Imediat ce bărbatul ieși din cameră, Mitch se trezi că pune mâna pe receptor și formează numărul de la biroul lui Kate. Doar când telefonul sună, își dădu seama că face altă faptă de licean.

Kate răspunse la primul apel, înainte ca el să poată închide, așa că spuse:

— Cred că ai avut dreptate în legătură cu medicina umană. Ultimul meu pacient tocmai mi-a sfâșiat un deget când i-am făcut o injecție.

Urmă o pauză lungă, apoi o auzi, chicotind:

— Cel puțin n-a fost nevoie să te lupți cu el ca să-l pui la podea.

— Faci pariu? Am pierdut.

Râse cu glas scăzut, amuzată, apoi întrebă brusc:

— De ce m-ai sunat? A ieșit vreuna dintre analizele lui Thomas? E ceva în neregulă cu el?

Mitch își dori ca ea să arate la fel de multă grijă pentru el, ca și pentru motan.

— Nu. Nicio analiză. Am vrut doar să-mi cer scuze din nou pentru fiica mea.

Kate nu făcu niciun comentariu, dar se simțea că se abține. Mitch știa că avea dreptate în legătură cu Chelsea, dar nu se putea abține să-i ia apărarea. Copilul mergea, în sfârșit, bine cu școala, un miracol față de anul care trecuse, imediat după ce mama ei îi părăsise. Nu voia să forțeze soarta.

— Cred că există lucruri despre care ar trebui să vorbim, spuse el. Vrei să iei cina cu mine?

De data aceasta, tăcerea fu mai lungă.

— Mitch, ce rost are...

— Noi... ei bine, cred că avem multe lucruri de aflat unul

despre celălalt. Simt că sunt... probleme rămase nerezolvate. Aș vrea doar să le clarificăm.

Amabil și matur, se gândi cu mândrie, ignorând vocea interioară, care-i spunea că nu are nimic de discutat cu Kate.

— În regulă, spuse Kate, cu îndoială în voce.

— Ce zici de vineri?

— Bine.

Închise și se întoarse către următorul lui pacient.

Era un mastiff uriaș care târa după el o bătrânică fragilă. Câinele îi aruncă o privire și începu să latre fioros, dezgolind niște dinți pe care i-ar fi invidiat și Câinele din Baskerville.

— Ei, Shirley, o certă bătrânică cu o voce piuitoare, mângâind-o pe cap. Fii drăguță cu nenea doctorul.

Mitch luă foaia de programări și verifică motivul vizitei: tăiat de unghii. Dumnezeu să-l ajute.

Luă cleștele de tăiat unghii și zâmbi stins:

— Ce cățel cuminte. Cuminte, Shirley.

Ce fel de a-ți câștiga existența!

* * *

Atmosfera restaurantului nu era tocmai propice „rezolvării de probleme” între niște foști soți, admise Mitch, privind mica orchestră mariachi, care se plimba printre mese. N-ar fi trebuit să aleagă un restaurant Tex-Mex pentru asta. Mai ales unul în care nu mai fusese niciodată. Era ultima oară când îi cerea lui Jean Barron o sugestie. Nu suflase un cuvânt despre foarte muzicala familie Suarez.

Kate îi zâmbi:

— Nu știu dacă să-ți mulțumesc sau nu pentru că ți-ai amintit că-mi place mâncarea mexicană. Apropo, a fost grozavă.

El îi zâmbi la rândul său, admirând jacheta de un roz-pal pe care o purta. Era încheiată complet și îi scotea în evidență sânii. Vreo două degete din cămașa de dantelă se vedeau la gât, în decolteul în V al jachetei. Foarte elegant și foarte sexy.

— Mă bucur că ți-a plăcut. O să-i spun lui Jean că măcar mâncarea a meritat.

Pe fața lui Kate se oglindea o expresie de enervare.

— Așa să faci, spuse ea, apoi își feri privirea, dându-și seama cum sunase remarca.

Mitch nu știa dacă să fie încântat sau extrem de îngrijorat, pentru că tocmai văzuse la ea un semn de gelozie. Hotărî să-l ignore, așa cum făcuse întotdeauna. Sorbi din cafea, apoi spuse:

— Bănuiesc că ar trebui să vorbim despre ce s-a petrecut între noi.

— M-am gândit la această... cină, după ce am spus da, începu Kate, învârtind lingurița în ceașcă. Zău, Mitch, nu e nicio „problemă” nerezolvată de discutat. Ne-am căsătorit prea tineri și s-a terminat. Ne-am despărțit, și bănuiesc că amândoi suntem doar curioși în legătură cu celălalt, după atâția ani.

— Nu pot să sufăr când faci pe nobila.

Ea zâmbi:

— N-am făcut decât să-ți iau vorba din gură, nu-i așa?

— Nu. Se încruntă: Of, pe dracu', ba da. Bănuiesc că sunt curios. Dar n-am clarificat niciodată nimic, totuși. Eu am plecat, tu ai băgat divorț, eu nu l-am contestat, și asta a fost. Dar au rămas multe nespuse.

— Nu era nimic de spus. Eu eram oribil de nesigură și geloasă tot timpul, lucru de care nu sunt sigură că voi scăpa vreodată, complet. Și eram foarte autoritară.

— Iar eu eram egoist și necomunicativ, admise el. Am cheltuit ca un disperat, și am lăsat toate răspunderile pe capul tău.

— Cred că ne-am căsătorit din perversitate, pentru că părinții noștri doreau să ne despărțim, spuse Kate.

Mitch se zbârli:

— A fost mai mult de atât, Kate.

Ea ridică din umeri:

— O.K. Sex dezlănțuit.

— A fost mai mult și decât asta, și tu știi.

Conversația nu mergea exact cum sperase el. Dorise ca

el să fie cel care să explice cu noblețe ce nu mersese cum trebuia. *El* trebuia să fie cel care să conducă conversația. Dacă ea era încă nesigură, categoric nu arăta. Nu văzuse pe nimeni atât de echilibrat și de sigur pe sine.

— Vrei să spui că nu ne-am iubit niciodată?

Ea privi în lături, apoi spuse:

— Nu, nu spun asta. Dar o dragoste de tinerețe nu ajunge. Iar noi asta am avut.

Din nou își dori să fi spus el aceste cuvinte. Dorea mult mai mult să audă asta decât s-o spună.

Hotărând să explice mai întâi un lucru, spuse:

— Am mai vrut să-ți spun și de ce m-am căsătorit cu Alison Richards. N-am vrut să-ți închipui că m-am văzut cu ea cât timp am fost căsătoriți. Vocea i se stinse, văzând ochii lui Kate, care se măreau sub influența șocului. I se puse un nod în stomac.

— N-ai... N-ai știut, se bâlbâi el.

Muzica izbucni brusc, distrăgându-le atenția. Mitch ridică ochii și văzu orchestra chiar lângă masa lor, urlând din răspuțeri *El Borracho* – Bețivul.

— Aveți vreo preferință? întrebă șeful formației, ținând, ca să acopere crescendo-ul.

— Du-mă la bal, mormăi Mitch.

— OK.

Orchestra atacă tradiționalul cântec al meciurilor de base-ball, cu mult temperament latin. Oamenii de la celelalte mese începură să chicotească, apoi chiar să cânte versurile.

Mitch pescui din buzunar o hârtie de 20 de dolari și le-o dădu, sperând că un bacșiș consistent o să-i facă să se dea duși.

— Mulțumesc, spuse șeful formației, entuziast. Sunteți foarte generos. Ați dori și altceva?

— Ce fel de nebun sunt? spuse Kate.

— Aăă... nu cred că marafeturile ce potrivesc la ritm, spuse acesta, sesizând, în fine, mesajul că nu sunt bineveniți. Făcu un semn orchestrei să treacă la altă masă.

Mitch se întoarse către Kate. Nu avea idee ce să spună.

— Alison Richards, repetă ea, straniu de țeapănă. Deci, marea vedetă a școlii a pus, în cele din urmă, mâna pe tine.

— Nu e ce crezi, spuse el. Venise acasă de la școală, și eu la fel, după divorț. A fost o pură întâmplare.

— Nu, a fost ceea ce-ți doreai. Gura îi tremura, și trase aer adânc în piept. Într-un fel, nu mă surprinde. Mi se pare că a fost inevitabil.

— Mă rog, a fost cel mai stupid lucru. Își feri privirea. Apoi, a rămas însărcinată și a trebuit să...

Scaunul lui Kate scrâșni când se ridică.

— Scuză-mă. Cred că am să vomit. Problemele nerezolvate mă afectează întotdeauna în felul ăsta.

Mitch gemu, și-și trecu mâinile peste frunte. Ai drum lung de făcut, Jones, se gândi el. Dorise să termine cu problemele nerezolvate, și o făcuse.

Cu băta.

PATRU

— Locul ăsta nu-i potrivit pentru asta!

— Știu, mamă, spuse Kate.

Din ușa bucătăriei, o privea pe mama ei încruntându-se la Thomas, în cușca lui. Femeia nu-și scosese nici măcar haina de pe ea. În clipa când pusese piciorul în casă, se îndreptase exact spre locul de unde se auzea miorlăitul. Curiozitatea pisicilor nu era nimic pe lângă a lui Mary Perry.

— De ce îl ții în cușcă? întrebă mama ei, dându-și după ureche o șuviță de păr șaten. Deși avea sclipiri argintii prin el, nu-i trăda cele șase decenii. Mama ei decisese, cândva, că singurul avantaj al părului șaten-banal era că rămânea șaten-banal, pentru *foarte* multă vreme. Dacă e atât de periculos încât trebuie ținut în cușcă, atunci, categoric, n-ar trebui să-l mai ții!

— Mamă, începu Kate, luptând cu sentimentele de fetiță mică, revenite instantaneu.

Thomas, simțind atitudinea mamei ei și fiind masculul pervers care era, se apucă să-și lase urechile pe spate. E pe cale să îngreuneze și mai tare lucrurile, se gândi Kate iritată, și se apucă, grăbită, să-i explice mamei sale circumstanțele încarcerării lui - omițând cu grijă orice referire la Mitch.

— Vrei să spui că l-ar fi...

Mama ei își înghiți nodul din gât și arătă în sus, spre Raiul pisicesc. Mary Perry nu suportase niciodată să audă asemenea lucruri.

— Categoric, spuse Kate. Este absolut în regulă, a fost verificat de mai mulți veterinari și totul e O.K. Cum puteam să refuz să-l iau?

Mary se întoarse către animal și-l privi din nou.

— Bănuiesc că n-ai avut de ales și că e în regulă, atâta timp cât e urmărit atent.

Thomas primise Aprobarea Mamei, se gândi Kate, zâmbind strâmb. Motanul, de parcă ar fi înțeles, mieună și

se frecă de barele metalice.

— Bietul puîşor, îngână Mary, şi îngenunche, vârându-şi degetele printre bare. Torcând sonor, Thomas se frecă de mâna ei. E foarte prietenos, nu-i aşa?

Kate se mulţumi să chicotească. Thomas tocmai sedusese încă o femeie, cu farmecele lui.

— Haide, mamă, să urcăm în camera ta. Trebuie să fii obosită după atâta condus, şi ai multe de despachetat.

Îşi adusese trei valize. Kate rezistă dorinţei de a cere ajutorul Atotputernicului. Mama ei avea un radar pe care l-ar fi invidiat Forţele Aeriene, şi ar fi interceptat mesajul, apoi ar fi certat-o, pentru că-l sâcâia pe Dumnezeu, care era şi aşa destul de ocupat. Dar adăugă:

— Nu-mi vine să cred că ai condus atâta drum!

— Sunt perfect capabilă să conduc, Kate, spuse mama ei, ridicându-se în picioare.

Ieşiră împreună din bucătărie, lăsându-l pe Thomas, care miorlăia să-ţi rupă inima. Mary continuă:

— Carolina de Sud nu e decât la zece ore distanţă. Îmi pare rău doar că tatăl tău nu se poate dezlipi de magazin. Ideea lui despre pensie este o teighea şi o casă de bani.

— Asta-l face fericit, mamă.

Mary oftă:

— Şi mi-l ia mie de pe cap. N-ar trebui să mă plâng. Mă scosese din minţi când se pensionase de-adevăratelea. Tu cum te-ai aranjat aici? Ce ironie, nu, să te întorci unde am locuit cândva cu toţii.

Kate râse.

— Cine spune că nu te poţi întoarce acasă?

Pe când o ajuta pe mama ei să despacheteze, Kate admise în sinea ei că, totuşi, nu te poţi cu adevărat întoarce niciodată. Alison Richards. Închise ochii, amintindu-şi în mod dureros, de înalta, supla, populara Alison Richards, cere-i promisese că o să i-l ia pe Mitch Jones. Kate trăise cu teama asta tot liceul şi după, nesiguranţa ei fiind hrănită de cuvintele pline de încredere ale lui Alison. Inevitabilul se întâmplase, în fine.

Îi era ruşine de reacţia pe care o avusese când îi spusese

Mitch. Obrajii îi luară foc numai amintindu-și. Ieșitul de undeva, trântind ușa, era un lucru pe care-l făcuse mult prea des, în trecutul lor comun. Sigur, vestea fusese un șoc teribil, dar ar fi trebuit să stea și să-i facă față ca o femeie matură.

Își dorea cu disperare să se poată întoarce și să refacă scena, dar poate că era mai bine că nu se putea. Cel puțin, reacția ei îl îndepărtase pe Mitch pentru totdeauna. Nu sunase și nu apăruse de câțeva vreme, și era sigură că n-o s-o facă acum. Ar fi trebuit să fie fericită, sau cel puțin ușurată.

— L-ai văzut pe Mitchell? Întrebă mama ei, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Kate îngheță pentru o clipă.

— Aăă... păi... Trase aer adânc în piept și încercă să facă asta. De fapt, da.

— Mă întrebam dacă mai locuiește aici. Mama ei n-o privi, ci se aferă, punând lucrurile în dulapuri. Ce mai face?

— Bine.

— Oh! Motanul ăla o să urle așa tot timpul cât o să stau aici? Întrebă Mary, auzindu-l pe Thomas văitându-se. Suna ca un hipopotam de două tone, care avea o problemă glandulară.

— Nu e tocmai încântat că trebuie să stea în cușcă.

Kate era fericită că motanul îi distrăsese atenția mamei ei. Ultimul lucru de care avea chef era să-i răspundă la întrebări despre Mitch.

— Bănuiesc că nu. Nu ți-am spus niciodată că Mitchell s-a însurat cu Alison Richards după divorțul vostru. Erai atât de nefericită pe vremea aceea, și nu păreai să ai chef să afli.

Acum, mama ei o observa cu atenție, evident deloc intimidată. Kate încercă să-și compună un zâmbet calm, simțind undele radar ale mamei ei scrutându-i fața. Să încerci s-o oprești pe Mary Perry era ca și cum ai fi încercat să întorci din drum un uragan.

— Viața merge înainte, mamă, spuse cu o voce calmă, de

care era mândră.

— Au un copil, mi se pare.

— Chelsea.

— A, o fată. Deci știi. Mary oftă. Mi-a părut atât de rău că voi doi nu v-ați înțeles.

Kate rămase cu gura căscată, amintindu-și diatribele tatălui ei și suspinele mamei, când ea și Mitch fugiseră împreună. Comentariile acide duraseră tot timpul căsniciei și divorțului.

— Tu, Mamă, l-ai urât pe Mitch!

Mary clătină din cap.

— Nu. Mitch mi-a plăcut întotdeauna. Ce nu-mi plăcea era că erați atât de absorbiți unul de-altul, încât nu mai exista nimic altceva pentru voi. Dar am insistat prea tare să vă despărțiți și n-am reușit decât să vă apropiem și mai tare. Iar când ați fugit, ne-am purtat la fel de rău. Ba chiar mai rău.

— Mă rog, ați avut dreptate tot timpul, mamă. Eram prea tineri și proști, spuse Kate, așezându-se pe pat.

Părinții ei îi atrăseseră mereu atenția că ei avuseseră dreptate în privința mariajului ei cu Mitch. Să o audă acum pe mama ei asumându-și vina, era un adevărat șoc.

— Da, erați prea tineri, fu Mary de acord. Dar de atunci ai fost tot timpul nefericită. Tatăl tău și cu mine ne dăm acum seama că noi am greșit. Ne învinovățim pentru ce s-a întâmplat.

— Nu sunt nefericită, spuse Kate, speriată de autocritica mamei sale. Fusesse mulțumită cu viața ei ani de zile, poate nu în extaz de fericire, dar, categoric, nu nefericită.

— Mă surprinde că el și Alison au rezistat atâta vreme, continuă Mary, fără să comenteze cuvintele lui Kate. Niciodată nu mi-a plăcut fata aia.

— N-au rezistat, spuse Kate.

— Zău? se înveseli Mary.

Kate ridică din umeri, apoi ieși din cameră, ca să scape de inevitabilele întrebări. Își închipuia că, cu cât pare a ști mai puțin, cu atât mama ei va bănuși mai puțin că între ea și Mitch e ceva. Nu era. Și nu avea să fie. A doua zi de

dimineată, Kate aruncă o privire la cușca lui Thomas și dădu năvală la telefon. Minteă îi funcționează îndeajuns, ca să-și dea seama că Mitch nu putea fi la cabinet la ora aceea, așa că formă numărul de acasă.

— Chelsea, sunt Kate Perry, spuse ea, când copilul răspunse la telefon. Mitch e acolo? Ceva e în neregulă cu Thomas.

— Tată! S-a întâmplat ceva cu motanul doamnei ăleia! urlă Chelsea, aproape spărgându-i timpanul lui Kate. Nimic nu sunase vreodată mai dulce.

O secundă mai târziu, Mitch era la telefon, cu vocea plină de îngrijorare.

— Kate? În cinci minute sunt acolo.

Închise, înainte ca ea să poată spune un cuvânt, dar Kate nu se plânse. Venea, și asta era tot ce conta.

Dură vreo 15 minute, și Chelsea veni cu el.

— Am vorbit serios, Chelsea, spunea el, când Kate deschise ușa.

Trecu pe lângă ea fără un cuvânt. Pentru moment, era concentrat exclusiv asupra fiicei sale:

— Nu am avut timp să mă cert cu tine în legătură cu venitul aici, așa că nu mă face să regret. Nu te atingi de animal. Stai cât se poate de departe de el. Nu mă ajuți. Ai înțeles?

— Nu sunt grea de cap, tati, spuse Chelsea, fugind pe lângă el în bucătărie.

Odată intrat în încăpere, Mitch îngenunche lângă cușcă. Kate făcu la fel. Chelsea rămase lângă frigider. Thomas se așează pe labele dinapoi și-i privi cu interes. Se ținea la distanță de murdăria pe care o făcuse pe perniță.

— Și-a vomat micul dejun, spuse Mitch.

— Cina, de fapt. E...

— Nu știu.

Mitch se uită fix la motan. Thomas își băgă nasul printre bare și mirosi, apoi mieună.

— Tati, spuse Chelsea, cu voce rugătoare.

— E în regulă.

Mitch se ridică în picioare și deschise ușa cuștii. Thomas

țâșni afară, dar Mitch îl prinse, înainte să poată evada. Îi examinează pleoapele și buzele, îi pipăi cu atenție glandele, îi ascultă inima, cu stetoscopul și-i palpă abdomenul. Thomas toarse tot timpul, ca un piscoais fericit.

— Probabil e doar o durere de stomac, spuse Mitch, în cele din urmă, mângâindu-l pe spate. Nu ți-a plăcut meniul, nu?

— Chiar e bine? întrebă Chelsea, apropiindu-se.

Mitch aprobă din cap.

— Nu cred că e vreun motiv de îngrijorare. Și dacă este, se va manifesta sigur în 24 de ore. Dar mă îndoiesc că e ceva. Nu se observă niciun fel de alte simptome.

Kate se lăsă pe spate și oftă ușurată. Îl mângâie pe Thomas sub bărbie, cu mâini încă tremurătoare.

— Tocmai ne-ai speriat de moarte.

Mitch zâmbi:

— Și a făcut o treabă excelentă. Am ieșit din casă, cu pastă de dinți pe față.

Chelsea râse și mângâie piscoiul.

— Arăta de parcă ar fi înnebunit.

— Sunt convinsă.

Kate se întoarse la auzul vocii mamei ei, în spatele lor. Mary Perry stătea în ușa bucătăriei, îmbrăcată în halat. Avea brațele încrucișate pe piept, iar sprâncenele îi erau ridicate cu subînțeleș.

O, Doamne, își zise Kate, realizând că „omisiunile” ei ieșiseră la iveală. Se ridică în picioare, își lipi pe față un zâmbet nonșalant și spuse:

— Ți-l prezint pe Mitch, mamă. Iar ea este fiica lui, Chelsea. Adăugă vesel: Mitch este doctorul lui Thomas.

Avea sentimentul că dezinvoltura ei n-o ducea de nas pe Mary.

— Mă bucur să te văd din nou, Mitchell, spuse Mary, întinzându-i mâna.

Mitch clipi din ochi, apoi păru să se dezghețe. Se ridică în picioare, îl trecu pe Thomas sub brațul stâng și dădu mâna cu Mary.

— Și eu mă bucur să te văd, Mary. Spre surpriza lui

Kate, se aplecă și o sărută pe mama ei pe obraz.

Mary roși. Lui Kate i se păru că întreaga încăpere se strânge în jurul ei, ca o ceață cenușie, făcând ca totul să devină ireal. Ceața se risipi, când mama să se întoarse către Chelsea și spuse:

— Deci, tu ești Chelsea. Am auzit multe despre tine, numai de bine. Ai luat micul dejun?

— Aăă... păi, nu, se bâlbâi Chelsea, privind la tatăl ei.

— M-am gândit eu. Tatăl tău și-ar uita capul, dacă n-ar fi prins de corp, deși în dimineața asta a avut o scuză. Mângâie motanul. O să curăț mizeria asta, și hai să vedem amândouă dacă fiica mea are ceva comestibil pe aici. Data trecută, când am fost aici, era la regim de iaurt și suc de portocale. Ți-aș spune eu ce înseamnă asta pentru digestie. Aș fi făcut o crimă pentru o friptură cu brânză.

Kate își dădu ochii peste cap.

— Hai, nu a fost chiar așa de groaznic.

— Ba da, a fost.

Chelsea chicoti. Mary, eficientă, scoase pernița murdară din cușcă și o duse la spălat. Apoi, ea și Chelsea începură să caute în frigider, lăsând-o pe Kate singură cu Mitch. Kate deveni extrem de conștientă de cămașa de noapte transparentă și halatul asortat pe care le purta. Abia dacă se putea spune că le purta. Ajungeau până la jumătatea coapsei, iar picioarele îi erau goale. Își încrucișă brațele la piept și evită să-l privească.

Mitch puse motanul jos.

— Nu-i face rău să stea puțin liber.

Thomas se frecă de picioarele lui Mitch, plin de recunoștință, pentru că i se permitea puțină mișcare în curtea „închisorii”, apoi se repezi la frigider. Își vârî capul printre Chelsea și Mary, ca să dea „o mână de ajutor”.

Sună soneria, și Kate oftă ușurată, recunoscătoare că i se oferise o scăpare.

— Mă duc să răspund.

— Vin să te ajut, spuse Mitch.

Creierul ei căută o scuză, dar n-o găsi. Trecu în living-room, cu Mitch după ea.

Thomas se uita cu mult interes la mâncarea din locul rece. Nu era prea multă, și nu i se prea părea în regulă, dar categoric mirosea bine. Femeile, și cea tânără și cea bătrână, râdeau și mormăiau, în timp ce examinau fiecare lucru. Le urmări fiecare mișcare, în speranța că vor refuza ceva și i-l vor da lui. Dar ele nu făceau decât să pună totul înapoi, în locul rece. Dar nu se putea plânge prea tare. Întâi una, apoi cealaltă, îl mângâiau repetat, spunând lucruri pe care nu le înțelegea, cu voci mângâietoare. Le accepta alintul, torcând și frecându-se de mâinile lor.

Îl costase ceva efort, dar adunase la un loc toate părțile interesate. Acum, vorbeau și erau cu toții fericiți. Întotdeauna un pic de panică funcționa bine. Spera însă că era ultima oară când trebuia să facă asta. Ce risipă de pește!

Mai bine s-ar grăbi cu micul dejun. Era mort de foame.

— Așteptam autobuzul școlii, și l-am văzut pe vetrin... pe veterinarul ăla venind aici, spunea unul dintre copiii din vecini, stând în pragul ușii lui Kate, privind îngrijorat peste ea și Mitch. O mică hoardă de copii se adunase în capătul aleii. Băiatul continuă grăbit: Știm că nu trebuie să venim înainte de cinci și jumătate, și încercăm să nu încalcăm regulile, dar am vrut să știm dacă Thomas e bolnav. Nu e bolnav, nu?

— Doar o indigestie, spuse Kate. Acum e bine.

— E OK! strigă băiatul către ceilalți, care izbucniră în urale.

Kate spuse:

— Ați face bine să vă duceți, să prindeți autobuzul, dar dacă vreți, puteți să treceți pe aici după școală să-l vedeți. Mama mea o să fie aici. Dar numai câteva minute; apoi puteți veni deseară, la ora obișnuită.

— Mamă, mulțumim! Băiatul alergă înapoi la prietenii lui, spunând: Zice că putem să venim și după-masă, după școală! Și a fost tare drăguță...

— Thomas are mare succes la copii, nu? spuse Mitch,

admirând felul cum se descurcase cu ei. Acum păreau s-o respecte.

Chicotind, Kate închise ușa.

— Mă simt ca Sherlock Holmes cu Neobișnuiții de pe strada Baker.

— Te simți bine acum? Întrebă el. Pari încă palidă.

Nu dorea deloc să-și amintească de felul în care i se oprise lui inima, când Chelsea își strigase masajul. Nu fusese în stare să se miște suficient de repede, convins că starea motanului se înrăutățise deja, până la a deveni periculoasă.

— Sunt bine, spuse ea zâmbind strâmb. Pur și simplu, m-am speriat când am văzut că și-a vomat cina în cursul nopții. Chiar e bine?

— Nu cred că există motive de îngrijorare.

Și chiar nu credea. Lui Thomas, pur și simplu, nu-i plăcuse mâncarea, asta era tot. Se putea întâmpla oricărui animal - și oricărui om. Se uită la Kate, amintindu-și că la ultima lor întâlnire se descurcase prost. Se temuse s-o mai sune de atunci. Thomas, hotărî el, îi făcuse un bine, chiar dacă lui însuși nu-și făcuse.

Privind-o pe Kate, Mitch realizează cât de dezbrăcată era. Cămașa de noapte dezvăluia, aluziv, trupul pe care-l cunoscuse cândva atât de bine - mai bine, ca pe al său propriu. Ar fi vrut să-și ia înapoi cuvintele, să ia înapoi o parte din viață.

Nu și pe Chelsea, hotărî el. Nu regreta că o avea.

O trase pe Kate spre el, și ea veni, fără să protesteze. O ținu strâns, simțindu-se caraghios, pentru că intrase în panică pentru o pisică, totuși recunoscător pentru că o avea pe Kate în brațe. Părul ei era moale și mirosea a flori, și-i mângâia fața, și-i gâdila nările, cum făcuse întotdeauna. Carnea ei era caldă și netedă, atât de netedă, sub palma lui. Fața ei era la pieptul lui, mâinile ei erau între trupurile lor. Picioarele li se atingeau ușor, trezind în el o urmă de dorință, însă alte emoții, mai puternice, îl prinseseră acum în mreje, trăgându-l în adâncurile lor. Nimic nu păruse, vreodată, atât de perfect. O ținu în brațe

mult timp, savurând fiecare secundă, înainte de a vorbi:

— Te-am rănit, murmură el. Îmi pare rău.

— Nu-ți poți schimba viața, spuse ea. Aș vrea să pot spune că nu are importanță, pentru că suntem divorțați, dar nu pot. Aș vrea să pot spune că nu doare, dar doare. E lipsit de rațiune, dar asta e.

El îi mângâie părul.

— Nu știu dacă pot renunța la tine. Am încercat.

— Masa!

Tresăriră, auzind vocea mamei ei din bucătărie, apoi își zâmbiră trist, amintindu-și de câte ori, în adolescență, făcuseră același lucru, temându-se să nu fie prinși mângâindu-se.

— Ia cina cu mine, spuse el impulsiv.

Ea scutură din cap.

— Luăm micul dejun.

— Nu, mai târziu, săptămâna asta. Îi prinse mâna, strângându-i-o ușor, simțind căldura degetelor ei. Sâmbătă. Ieși din nou cu mine.

— Ultima noastră masă împreună a fost o trezire dură la realitate.

— Asta o să fie un început, Kate. Te rog.

Ea tăcu un lung moment, apoi oftă:

— Bine.

Răspunsul ei îl surprinse, la fel ca propria sa invitație. Știa că ar fi trebuit să-și vadă de treabă, dar nu se putea abține. Trebuia să încerce din nou, doar ca să se convingă că greșește. Sau că are, în sfârșit, dreptate.

— Masa, tati. Oh!

Mitch ridică privirea și dădu cu ochii de fiica sa, și lăsă mâna lui Kate. Zâmbi expresiei șocate a lui Chelsea.

— Venim acum.

Trebuie să stea de vorbă cu ea, se gândi el, mergând în urma lui Kate, spre bucătărie. O bătu, afectuos, pe spate pe Chelsea. Păru uimită de gest, și Mitch nu-și putu da seama de ce. Întotdeauna avusese grijă să-i arate afecțiunea sa, decis să o consoleze pentru absența mamei ei.

În bucătărie, Thomas înghițea carne tocată dintr-un castron, foamea lui amintind, mai degrabă, de lăcomia unui câine decât de delicatețea unei pisici.

— E carne de pui, spuse Mary. Carne de pui, civilizată.

— Proviziile mele nu-s chiar așa de groaznice, mormăi Kate.

— M-am gândit că o să-i facă bine. Nu cade greu la stomac. Și merită un premiu.

Mitch aprobă din cap, admitând, în tăcere, că atitudinea lui Mary era surprinzătoare. Nu fusese deloc atât de prietenoasă, când el și Kate fuseseră căsătoriți. Categorie, contribuise la nereușita căsniciei. Ambele perechi de părinți o făcuseră. Mary fusese întotdeauna amabilă cu el – dar nu încântată. Acum era drăguță și, în mod ciudat, părea mulțumită. Alungă gândul din minte.

— Probabil că o să fie bine, spuse el.

Se așează la masă. Pe ea se găsea iaurt și cereale. Ridică din sprâncene.

— Bine, OK, meniul meu *este* groaznic, spuse Kate. Dar e suficient pentru tine.

— Am văzut și mai rele, nu-i așa, Chelsea? îi spuse el, fiicei sale. Se pare că nu reușesc să mă descurc cu ouăle făcute la microunde.

— Tată, tu nu reușești să te descurci cu nimic, spuse Chelsea.

Cumva, vocea ei nu avea tonul de tachinare pe care ar fi trebuit să-l aibă. Mitch hotărî să nu se gândească la asta și-și începu micul dejun. Dar mintea lui era la cină.

Sâmbătă seara.

CINCI

Ar fi trebuit să aibă mai multă minte, își spuse Kate. Realmente ar fi trebuit.

Îl privi pe Mitch croindu-și drum prin restaurant către masa ei, cu Chelsea târându-se pe urmele lui. O cuprinse sentimentul unei nenorociri iminente! O sunase în ultimul moment și o întrebasese dacă nu se pot întâlni acolo, în loc să vină să o ia de acasă. Nu-i explicase de ce. Dorea să fie „o surpriză”, îi spusese.

Kate luă o înghițitură serioasă de scotch. Ce o apucase să fie de acord cu masa asta? Să fi fost mândrie? Hotărârea de a-și demonstra maturitatea? Impulsul de moment? Dorința fizică și emoțională pentru un nou început? Femeile sunt cu mult mai vulnerabile față de o dragoste veche decât față de una nouă, hotărî ea.

Dar ea ar fi trebuit să aibă mai multă minte, efectiv ar fi trebuit.

— Bună! spuse Mitch, trăgând un scaun pentru fiica sa. Femeia care trebuia să stea cu Chelsea n-a apărut. Sper că nu te deranjează.

Voioșia nu reușea să-i mascheze expresia de îngrijorare. Kate știa că îi implora iertarea și înțelegerea. O parte din ea nu era dispusă să-i acorde nici una, nici alta, dar realiza că, probabil, nu prea avusese de ales. Problemele legate de îngrijirea copiilor erau un subiect mult discutat la birou. Să fie rațională. Cu orice risc.

— Nu, sigur că nu, spuse ea, politicoasă. Dar nu zâmbi. Bună, Chelsea.

— Chiar trebuia să venim la un restaurant chinezesc? întrebă Chelsea, trântindu-se pe scaun. Urăsc mâncarea chinezească.

— Îți place pizza chinezească. Și supa wonton, spuse Mitch.

— Ce e pizza chinezească, Chelsea? întrebă Kate, decisă să se arate politicoasă și interesată.

Poate că fetița n-o să fie îmbufnată ca de obicei, dacă

facea și ea un efort, și poate că scăpa și ea de indigestia pe care o presimțea. Kate adora mâncarea chinezească și nu avea de gând să scape ocazia de a o savura.

Chelsea pufni dezgustată:

— N-ai mai mâncat niciodată mâncare chinezească?

— Ba da, dar n-am auzit de asta.

Kate știa perfect ce era pizza chinezească: un apetitiv făcut dintr-o pâine rotundă, plată, umplută cu verdețuri și prăjită.

— E ca orice pizza, fără sos și brânză. Mamă! Bănuiesc că, până la urmă, trebuie să mănânc aici, spuse Chelsea. Deschise lista de bucate, cu un suspin dramatic: Și o să iau pizza. Nu înțeleg de ce n-am putut să mergem la McDonald.

— Pentru că așa am spus eu, i-o tăie Mitch.

— Bine, OK, dar nu da vina pe mine, dacă nu-mi place mâncarea.

Kate își ascunse fața în meniu. În clipe ca asta, nu avea regrete pentru că nu avea copii... momente ca cele de la casa supermagazinelor, când broscii urlau după dulciuri... când copii de șase ani se plâneau de mersul la cumpărături... acasă, când puștii le răspundeau părinților... și, bineînțeles, la restaurante, când adolescenții se bosumflau. În asemenea clipe, singurătatea părea ca un vis frumos.

— Ce face Thomas? întrebă Mitch, disperat.

Kate zâmbi. De la „incident”, motanul reușise să-și facă drum afară din cușcă, în timpul zilei. Cel puțin așa bănuia, din moment ce-l găsea ținându-se după mama ei ca un copil oropsit de fiecare dată când se întorcea de la muncă.

— E bine. Mamei mele i-a făcut plăcere să te cunoască, Chelsea.

E puțin spus, se gândi Kate. Mama ei o bătuse la cap să-i dea *toate* detaliile.

— *Ea e* drăguță, spuse Chelsea, arătând clar cine *nu e*.

— Și mie îmi place, spuse Kate.

— N-ai încotro. E mama ta.

— Pentru că e mama mea o iubesc. Dar îmi și place. E o

mare diferență.

Kate se îndoia că Chelsea pricepe asta acum. Peste câțiva ani, poate.

Chelnerul veni să le ia comanda și copilul își schimbă complet intențiile.

— Ce este bibanul?

— Pește, spuse Mitch.

— Oh! Nu prea aveți mâncare bună aici, nu? îi spuse Chelsea, chelnerului.

— Chelsea, murmură Mitch, în timp ce Kate își dori să se afle într-o groapă cu crocodili flămânzi. Prin minte îi trecu imaginea reptilelor, toate având trăsăturile lui Chelsea, și refuzând s-o mănânce.

— Păi, îmi place peștele. Asta o să iau, spuse Chelsea, închizând meniul.

— Ăă, Chels... începu Mitch. Nu e ca la domnul Paul...

— E pește. Ce mare lucru? Se uită la chelner: Asta vreau.

— Nu sunt sigur că...

— Mă aduci într-un loc unde nu-mi place mâncarea, îl întrerupse Chelsea, rătoindu-se, și când găsesc, în sfârșit, ceva ce-mi place, îmi spui că nu pot să comand.

— Să ia biban, hotărî Mitch. Eu iau *chow mein*.

Kate deschise gura să-i amintească că nu-i plăcea *chow mein*, apoi o închise din nou. Își mormăi propria comandă.

— Ugh, se strâmbă Chelsea. *Moo shu* sună cu ceva pe care-l mănâncă vaca. E scârbos.

— Ți-ai lăsat părul să crească, Kate, spuse Mitch, schimbând complet subiectul.

Kate se holbă la el, fără să-i vină să creadă. Nu era în stare să vadă că flica lui, nesigură pe ea sau nu, avea nevoie să i se reamintească bunele maniere? Inspiră adânc, înghițindu-și propria remarcă, conștientă că nu era cazul s-o facă. Își atinse ceafa și spuse:

— Nu, dar n-am avut timp să ajung la coafor.

— Tata nu mă iasă să-mi tund părul, anunță Chelsea. Spune că femeile cu părul scurt arată ca Beatles-ii în mizerie.

Kate simți cum i se cască gura la auzul îndrăzelii copilului. Mitch se înroși la față.

De aici încolo, cina decurse din ce în ce mai prost, mai ales după ce sosi bibanul, cu cap și coadă cu tot. Complotul lui Mitch, în legătură cu *chow mein*, ieși la iveală când încercă să schimbe porția cu fiica sa. Dar Chelsea nu voia nimic. Scârțâi tot timpul mesei, ca un eretic acuzat pe nedrept și ars pe rug.

Kate măncă precum o femeie ieșită dintr-un regim de slăbire de zece ani, apoi ieși din restaurant, înainte ca Mitch să fi terminat de plătit. Casa nu i se păruse niciodată un loc mai sigur. Thomas, tăcutul, afectuosul Thomas o întâmpină la ușă.

Îl luă în brațe și-i strânse la piept trupul cald, frecându-și obrazul de blana moale.

— Tu ești un băiat așa de bun. Și ai fi în stare să-ți placă și caracatița.

Cina fusese un dezastru complet, dar măcar învățase o lecție: chiar dacă ar trece de toate barierele emoționale pe care le ridicase în cursul anilor, o relație cu Mitch ar fi fost absolut imposibilă, din cauza copilului. Pur și simplu nu se putea descurca cu Chelsea. Și nu va putea. Niciodată.

Torcând zgomotos, Thomas o lovi de câteva ori cu capul în bărbie. Deodată se îndepărtă, își puse lăbuțele pe umerii ei și o privi în ochi, cu urechile lăsate pe spate, a mirare.

— Ce încurcătură, PISOI, șopti Kate, înghițindu-și nodul din gât.

— Ai venit devreme, draga mea, spuse Mary, ieșind din bucătărie. Tocmai pregăteam ceva de mâncare pentru mine și Thomas. Cum a fost?

— OK, spuse Kate, lăsându-l pe Thomas din brațe.

— Mitch e drăguț.

— Da, mamă.

— Și Chelsea la fel.

— Da, mamă.

Deși își păstră un ton neutru, minciuna îi ceru un efort mai mare decât îi plăcea să admită. Mary nu mai spuse nimic altceva, și Kate se simți ușurată când mama ei se

întoarce la bucătărie.

Puțin mai târziu, Thomas intră la locul lui în cușcă și Mary se duse la culcare. Kate deschise televizorul, îl închise la loc după câteva secunde, deschise o revistă, o frunzări, răsfoi programul TV, apoi se ridică și se învârti prin cameră, evident neliniștită. Încercă să-și dea seama de ce, până când realizează că se uita fix la telefon, așteptând să sune.

Nu sună.

* * *

— Se pare că-mi petrec timpul scuzându-mă pentru fiica mea.

Mitch era surprins că fusese primit de Kate după spectacolul pe care-l dăduse Chelsea, cu o seară înainte. Dar trebuia să vină la ea. Și, odată intrat înăuntru, tot ce putu să facă fu să se abțină s-o ia în brațe.

Alungând gândul, continuă:

— Aș fi venit de aseară, dar am avut...

— Problema cu femeia, care să aibă grijă de Chelsea, completă Kate fraza, cu voce aspră.

El oftă, incapabil să se supere pentru mânia ei. Privind în sus, spre treptele pe care Mary le urcase la sosirea lui, spunând că „se culcă devreme”, spuse:

— Îți închipui că n-or să aibă tupeul să facă așa ceva în public. Sau spun ceva, și îți zici: OK, și-a făcut numărul. Îți spui că n-o să mai spună așa ceva, pentru că ți-ai crescut copilul să fie politicos. Dar continuă, sfidându-ți încă puțin autoritatea, și tu stai acolo, uluit că a putut face asta. Îți închipui că o să pui pe toată lumea în situație proastă dacă îți cerți copilul, însă asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Te uiți la copil cu subînțeles, și pricepe foarte bine, și-ți închipui, la fiecare abatere, că e ultima. Dar, fără să-ți dai seama, te trezești că ai lângă tine un artist al insultei. Îmi pare rău, Kate. Dacă asta te consolează în vreun fel, e pedepsită să nu iasă din casă o săptămână.

— Mă îndoiesc că asta o face fericită, spuse Kate. A realizat ce dorea. Ne-a stricat cina.

— Nu cred că a avut intenția să..., începu Mitch.

Kate îi aruncă o privire cu subînțeles. Spre deosebire de fiica sa, Mitch o pricepu și tăcu imediat.

— Nu știu ce să fac cu ea, spuse el, exasperat.

— În primul rând, încetează să-ți mai ceri scuze pentru ea și fă-o să-și asume răspunderea propriilor fapte.

— Și cum aş putea să fac asta, mai mult decât o fac acum? întrebă el.

Kate își încrucișă brațele la piept.

— Spune-i clar că n-o să tolerezi o asemenea purtare, că o s-o faci de râs în fața tuturor, dacă se mai poartă așa. Găsește lucrurile pe care le iubește cel mai mult: o emisiune la televizor, jocurile video, telefoanele cu prietenele, rămasul peste noapte la ele, orice, și spune-i că-și pierde unul sau mai multe privilegii pe timp de o lună, ca pedeapsă. Doar să o ții în casă nu e de-ajuns. Și, în clipa când calcă strâmb, și numai cu un pas, fă exact ce ai spus, și ține-te de cuvânt!

Mitch se holbă la ea, cu gura căscată. Ce spunea ea era logic.

— De unde știi toate astea?

— Asta mi-au făcut părinții mei, și nu mi-a plăcut deloc. Dar a dat rezultate... Expresia i se schimbă: Până te-am cunoscut pe tine.

El o privi în ochi:

— Și ce fac când întâlnește pe cineva pentru care s-ar lăsa împușcată?

— Nu știu. Părinții mei n-au găsit nicio soluție. Se întoarse cu spatele și ridică din umeri: Sunt lucruri pe care copiii trebuie să le afle singuri. A, și n-o mai lăsa să scape cu povestea cu „biata de mine”. Nu e o scuză pentru purtarea necivilizată.

Valul de emoție, pe care Mitch îl simțise pentru moment, fu înlocuit cu unul de furie.

— Are dreptul să fie așa, Kate. E un copil sensibil și mama ei a părăsit-o, ca să se ducă să trăiască la Paris, cu un francez bogat, pe care l-a întâlnit cine știe unde. Chelsea a suferit mult și e încă nesigură.

Kate îi aruncă o privire dură.

— Da, și bate monedă pe tema asta, chiar dacă nici ea, nici tu nu vă dați seama. Dacă mama ei a fost o creatură răsfățată, nu înseamnă ca și ea trebuie să fie la fel. Sunt sigură că aseară a fost la fel de bună ca mama ei în materie de tehnica manipulării.

Mitch simți cum i se lasă o ceață roșie pe creier, umbrind orice, în afară de nevoia de a o pedepsi pe Kate, pentru că spusese așa ceva despre Chelsea.

— Vorbește gelozia din tine, Kate. Întotdeauna ai fost geloasă pe tot.

— De data asta nu. Zâmbi triumfătoare: De data asta știu că am dreptate. Și în legătură cu tine am avut dreptate tot timpul. Am știut întotdeauna că ai vrut-o pe Alison, și, ca dovadă, te-ai dus drept la ea.

Ceața se transformă într-o furie adâncă, îndreptată mai ales împotriva lui însuși, pentru prostia de care dăduse dovadă.

— Da, dar multă vreme după ce ne-am despărțit și știi asta. Am fost un prost, recunosc. Dar tot timpul cât am fost împreună nu ți-am dat niciodată motiv să te îndoiești de mine, Kate. Și știi și asta al dracului de bine!

Cu o expresie îndurerată, Kate se întoarce cu spatele la el.

— Dar te-ai dus la ea, nu-i așa? Și i-ai dat ei copilul pe care mi-l promiseseși mie.

Tristețea ei era ca un cuțit înfipt în el. Se îndreptă către ea și-i puse mâinile pe umeri, șoptindu-i:

— Am plătit pentru Alison, mai mult decât îți poți închipui. Dar cea mai mare greșală a fost că te-am lăsat pe tine să pleci.

Vorbele lui dădămară toate barierele atât de atent construite de ea. Încercă să și le șteargă din minte, dar tot ce putea gândi era că dorea să reclame ceva – chiar și numai pentru o noapte – ceva ce pierduse cu multă vreme în urmă. Știa că n-ar fi trebuit. Știa că greșește. Și-o spusese de un milion de ori, de când îl reîntâlnise.

Și nu conta niciun pic.

Se răsuci în brațele lui și-i atrase gura spre a ei. Îl simți,

încordându-se de uimire, apoi răspunzându-i, strângându-o în brațe, mângâind-o pe spate, de parcă ar fi vrut să se asigure că e acolo. Gurile li se lipiră, limbile li se încolăciră, mai întâi ca într-o dezlănțuire de emoții, apoi înfometate de atingerea familiară. Mitch nu știa ce o făcuse pe Kate să-l sărute. Trupul lui insista să nu se oprească pentru a afla, dar o zonă a minții lui, care încă mai funcționa, îi ceru să stea pe loc, s-o întrebe.

— Kate. Fără chef, se îndepărtă de ea, ținând-o de umeri. Kate... Ce...?

Ea deschise ochii și în ei văzu lucirea pasiunii și dorinței.

— Nu te opri, Mitch. Am nevoie de asta, am nevoie de tine. E atâta vreme de când...

— De când ce? insistă el.

— De când nu m-am simțit cum mă simțeam cu tine, șopti ea.

Fu cuprins de mândrie și de satisfacție auzind-o. Nici el nu întâlnise vreo femeie care să-l facă să se simtă așa cum se simțise cu Kate.

— O, Kate! O luă din nou în brațe. Și mie mi-a fost dor de tine. Chiar fără să știi.

— Te rog, Mitch. Îl apucă de brațe, dându-și capul pe spate, ca să-i sărute gâtul. Iubește-mă. Ca înainte.

Inima lui Mitch își îndesi bătăile la auzul vorbelor ei șoptite, la auzul irezistibilei chemări. Partea rațională din el știa că trebuia s-o ia mai încet, dar acea parte rațională nu avea nicio șansă împotriva valului de pasiune care îl cuprinse când Kate își undui trupul lângă al lui.

— Mama ta..., spuse el, trăgându-i bluza peste cap.

— N-o să coboare, murmură Kate, descheindu-i cămașa. Ridică capul și-i zâmbi amuzată: O să fie ca pe vremuri.

Ceva din vorbele ei îl deranja, dar, imediat, ea se apucă să-i tragă fermoarul jeansilor și creierul încetă să-i mai funcționeze. Ultimele haine își găsiră locul pe podea, iar el și Kate se prăbușiră pe canapea. O privi. Pielea ei era la fel de catifelată cum și-o amintea, trupul la fel de frumos. Dar erau unele mici schimbări. O cicatrice ușoară, de la o operație de apendicită, pe care o mângâie cu un deget.

Sânii îi erau mai plini, cu sfârcurile ușor mai închise la culoare. Încântat, se aplecă și le mângâie cu limba, simțind cum se întăresc la atingere.

Kate se agăță de el, trupul ei strigându-și dorința. Această ultimă oară avea s-o ucidă, știa asta – și nu-i păsa. Îl dorea atât de tare, încât nu conta ce avea să se întâmple după. Palmele ei alunecară, încet, în jos, pe pieptul lui. Își continuară drumul mai departe, mângâindu-l, până îl auzi cum își ține răsuflarea. Întotdeauna făcea așa în clipa când atingerea devenea atât de intimă. Mâinile lui îi înapoiară mângâierea, găsindu-i faldurile înrourate ale pielii, ducând-o dincolo de rațiune cu atingerea lui. Kate i se deschise pe de-a-ntregul, iar el plonjă în ea.

Se mișcă împreună, în contratimp, încet, simțind din nou bucuria de a fi o singură ființă. Se întoarseră pe o parte, ca să se privească, într-un fel în care știau că le făcea la fel de multă plăcere amândurora. Mișcările atât de familiare cândva o făcuseră pe Kate să simtă o adâncă sfâșiere, dar uită de asta când ritmul începu să crească, până când nu se mai putură controla. Kate își ascunse fața în umărul lui, înăbușindu-și strigătele, în timp ce valuri de întineric o cuprindeau, trăgând-o în adâncuri, înecând-o în vârtejul lor amețitor. Mitch gemu ușor, apoi se pierdu în ea pentru o ultimă dată, ținând-o strâns, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată.

Kate reveni încet la realitate. Trase aer adânc în piept... și își eliberă dragostea din cușca în care o ținuse atâția ani. Își înghiți lacrimile, pe care le simțea gata să izbucnească, știind că era un sfârșit, nu un început. Pentru că, indiferent de ce simțea ea pentru Mitch, indiferent de magia pe care o creau, când erau unul în brațele altuia, nu putea risca din nou să-și împartă viața cu el. Nu era sigură că putea supraviețui, dacă totul se sfârșea din nou în durere și mânie.

Deodată, îl auzi chicotind:

— Ai avut dreptate – chiar este ca pe vremuri. Mama ta e sus și noi suntem pe sofa, dezbrăcați. De câte ori s-a întâmplat asta când eram prieteni?

Kate nu-și putu reține un zâmbet.

— Nu cred că vrem să știm.

El o sărută pe frunte.

— A devenit mai bine, cu timpul.

Kate își trase piciorul de sub el.

— Și mai pervers. Din păcate, nu cred că prin asta vreau să spun aventuros.

— Hei, nu suntem chiar atât de bătrâni. Se lipi de ea, din nou gata: Mi-ai lipsit atât de mult. Sunt lucruri care nu se schimbă niciodată, Kate.

Ea știa că se referea la mai mult decât la sex, dar nu reuși să-și regăsească vocea pentru a nega. O sărută, tandru, blând și cu atâta emoție, încât nu mai vru să nege nimic.

Kate nu putea schimba trecutul, iar prezentul era prea greu pentru amândoi. Dacă reîncepeai o relație, aveau să dea greș din nou; știa asta prea bine. Dar își asigurase o ultimă amintire și, cu aceeași lovitură, ștersese și amintirea lui Alison.

Îl trase lângă ea, pentru ultima oară.

* * *

Îi privea cu uluire pe oameni. Era evident că-și provocau unul altuia plăcere, dar în ce mod ciudat! Categorie, nu putea fi satisfăcător, nu într-o asemenea poziție. Nu le spusese oare nimeni asta?

Ei, mă rog, își zise el. Oamenii sunt creaturi stranii și caraghioase, așa că nu e de mirare că nu sunt în stare nici măcar să se împerecheze cum trebuie.

Oricum, asta avea să le rezolve toate problemele. După împerechere, aveau să vină puii și ea o să fie din nou fericită. Thomas bănuia că masculul nu avea să părăsească. Nu părea să fie în obiceiul oamenilor să facă așa. Ce păcat că, în privința asta, oamenii sunt ca păsările.

Brusc plictisit de bufoneriile lor, se lungi pe fotoliul moale din living, mulțumit că nu fusese încă băgat în cușcă. Câștigase oarecare libertăți, de când venise femeia bătrână, dar noaptea trebuia să intre întotdeauna în cușcă.

Numai această mică problemă mai rămânea de rezolvat,

și viața avea să fie cu adevărat frumoasă.

Thomas închise ochii și adormi.

* * *

Luni dimineată, Mitch își zâmbi în oglinda de la baie. Nu apucase să doarmă decât patru ore, și muncise și peste program la cabinet, dar nu se simțise niciodată mai bine. Noaptea trecută fusese fantastic. Atracția față de Kate era la fel de formidabilă, ca întotdeauna. Mai puternică, chiar, pentru că amândoi erau mai maturi și mai conștienți de ceea ce pierduseră în anii care trecuseră. Dar lăsaseră trecutul în urmă și o luaseră de la capăt. Asta era partea importantă.

Încă mai aveau o mulțime de probleme de rezolvat. De exemplu, Chelsea. Îi mai pieri din buna dispoziție, gândindu-se la reacția fiicei sale. Dar era un copil bun și avea să înțeleagă... dacă el aborda problema în felul potrivit. Tot ce avea de făcut era să-și dea seama care era felul potrivit. Dar avea timp pentru asta.

Aruncă cu apă pe față și se șterse, apoi se duse la telefon. Toată ziua așteptase s-o poată suna pe Kate, dorindu-și un moment de liniște. Fără câini care să mârâie, pisici care să miorlăie, colegi agitați, telefoane care să sune, fără copil care să-și facă temele. Era acasă și Chelsea era în pat. Nu-l putea întrerupe nimeni.

Spre satisfacția lui, la telefon răspunse Kate.

— Bună, spuse el, cald. Mi-a fost dor de tine azi.

— Bună, răspunse ea, cu voce tensionată.

Mitch clipi uimit, apoi realizează că mama ei era, probabil, în cameră.

— E mama ta acolo, nu?

— Nu, s-a dus în vizită la niște prieteni.

— Oh! încercă din nou, de data asta cu o glumă. Ar fi fost interesant de văzut ce am fi făcut, dacă s-ar fi dus aseară în vizită.

— Mitch, aseară n-a fost... aseară a fost doar aseară. Nu cred că trebuie să ne mai vedem.

Mitch simți că se scufundă. Nu trebuia să fie așa.

Nu trebuia deloc să fie așa.

ŞASE

— Nu se poate să vorbeşti serios! Nu după ce s-a întâmplat aseară!

Furia lui Mitch se simţea clar în voce. Kate clipi din ochi, apoi se forţă să continue. Se temuse de conversaţia asta, dar ştia că trebuie s-o facă.

— Mitch, te rog. Între noi erau o mulţime de sentimente nerezolvate, care au ieşit la iveală aseară... dar gândeşte-te. Nu ştiu dacă putem să trecem cu buretele peste trecut. Şi e vorba de mai mult decât tu şi eu. Ai o fiică, şi nu mă place deloc. Pentru noi, nu există viitor.

Erau cele mai cumplite vorbe pe care trebuise să le spună vreodată, dar le spuse. Închise ochii, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— Nu poţi face asta. Acum avem o şansă, spuse Mitch. Chelsea o să înţeleagă...

Kate deschise ochii şi spuse:

— Mitch, dar dacă nu înţelege? Şi nu sunt sigură că vreau să devin mama vitregă şi rea. Sunt o femeie singură şi n-am avut niciodată copii. Mă îndoiesc că mă pot descurca cu o familie de-a gata...

— Mai ales, când am întemeiat-o cu altcineva, spuse Mitch, cu evidentă amărăciune.

Kate îşi înghiţi nodul din gât.

— Nu ştiu dacă asta e, într-adevăr, problema. Dar nici nu sunt sigură că nu e. Ştiu doar că nu părem a avea un viitor acum, mai mult decât aveam prima oară.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Mai ales, după seara de ieri...

— De ce oare bărbaţii cred, întotdeauna, că sexul rezolvă totul? Întrebă ea, lăsând frâu liber propriei amărăciuni. Sexul nu rezolvă *nimic*. Nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Aşa cum s-a întâmplat acum.

— Asta simţi tu? Faptul că am făcut dragoste a înrăutăţit lucrurile?

Kate tăcu o clipă, apoi şopti:

— Nu. Am crezut că mi-ai ieșit din viață. Acum știu că nu-i așa.

— Atunci de ce nu vrei să încerci?

— Pentru că știu că nu pot face față, spuse disperată, știind că trebuia să-l facă să-i accepte vorbele. Știu că nu pot fi sigură că n-o să revin la ceea ce am fost. Am văzut deja semne că o să redevin aceeași persoană. Nu are rost, așa că cel mai bun lucru pe care-l pot face este să nu reiau relația cu tine.

Închise telefonul, fără să-i aștepte răspunsul, fără să vrea să mai discute. Era îngrozită că ar putea pierde.

Își lăsă capul pe pernă, cu lacrimile curgându-i din ochi. Thomas îi sări în brațe și o lovi cu capul în bărbie, ca să-i atragă atenția. Kate nu făcu decât să ridice mâna și să-l mângâie de câteva ori, apoi își lăsă palma să se odihnească în blana moale. Motanul se cuibări în poala ei, frecându-și capul de pieptul ei, de parcă ar fi vrut să o consoleze.

Când mama ei intră în cameră, puțin mai târziu, îi găsi pe amândoi în aceeași poziție, pe canapea. Kate deschise ochii obosiți. Mary îi aruncă o privire și ridică din sprâncene.

— Arăți ca dracu', spuse ea. Ai vorbit cu Mitch?

Kate reuși să zâmbească stins:

— Se vede, nu?

— Se vede. Mama ei îi zâmbi încurajator: Fetița aia a lui nu știe nimic despre tine și Mitch, nu?

— Mă îndoiesc că Mitch i-a spus ceva, iar eu sigur nu i-am spus. Ce rost ar avea?

Mama ei se mulțumi s-o privească lung.

Kate își dădu ochii peste cap.

— Haide, mamă Mitch și cu mine am terminat-o de mult.

— Nu mai spun nimic de data asta, anunță Mary, plecând spre bucătărie.

— Data trecută ai spus, strigă Kate, după ea. O grămadă!

— Și m-am învățat minte! Mary se opri și se uită la ea: Sarcasmul nu te prinde. Și, în plus, nu ești destul de mare, ca să nu iei o bătaie.

Kate reuși să râdă:

— N-ai făcut asta niciodată, mamă. N-ai făcut decât să-mi tai porția de televizor, pentru că am avut gura prea mare.

— OK, n-ai voie să te uiți la Arsenio, timp de o săptămână. Expresia mamei ei se îndulci: Te rog, nu-ți strica viața din nou, Kate.

— Încerc, spuse Kate. Încerc.

Thomas miorlăi a protest, apoi adormi din nou.

* * *

— Îți mulțumesc că ai acceptat să te întâlnești cu mine.

Vorbele lui Mary Perry erau prietenești, dar Mitch știa că întrevederea nu era la fel. Era așezat față în față cu ea, în holul micului hotel. Categorical, Mary avusese o contribuție serioasă la nereușita căsătoriei lui; se întreba ce avea de gând de data asta.

— O să fiu foarte directă, spuse ea, după ce sosiră băuturile comandate. Ce intenții ai cu fiica mea?

— Nu știu, spuse el, cinstit. Tot ce știu, e că nu mi-o pot scoate din minte.

— Bănuiesc că nici ea. Mary ridică din umeri și luă o înghițitură de Marguerita. Am contribuit la dezastru data trecută, și probabil că acum fac același lucru. Dar simt că trebuie să fac ceva, ca să îndrept lucrurile. Dacă vrei răzbunare, atunci răzbună-te pe mine și pe Joe, și pe părinții tăi, nu pe Kate. Dacă o vrei înapoi, atunci ai grijă să fie ceva permanent. Cu alte cuvinte, nu te juca cu ea.

Mitch se înecă cu băutura. Mary era mai aproape de adevăr decât putea să-și închipuie.

— N-o s-o fac, se bâlbâi ei, încercând să-și recapete răsuflarea.

— Nu știu cum o s-o faci, spuse Mary, voioasă. Amândoi aveți mult mai multe în defavoarea voastră decât aveți prima oară. Dar, dacă reușiți, dragostea voastră va fi mai puternică. Sunt sigură că o să găsești ceva ca s-o convingi.

— Ceva, repetă el, nu prea sigur.

Mary dădu din cap.

— Mă rog, oricum, eu plec înapoi acasă mâine. Joe

probabil că nu mai are nicio cămașă curată și nici măcar nu-i trece prin minte că ar putea să le spele la magazinul lui.

— Transmite-i salutările mele, spuse Mitch politicos.

Fostul lui socru nu era persoana lui favorită... dar, în definitiv, nici proprii lui părinți nu erau.

— O să-i transmit. Mary se uită la el o clipă: Și mai bănuiesc că data viitoare o să vrei să folosești dormitorul, și pentru asta nu aveți nevoie de o fostă soacră în preajmă, drept pentru care plec. Năzbâtiile voastre de adolescenți mi-au ajuns acum 15 ani. Amândoi sunteți prea mari pentru ele acum.

Mitch se înecă din nou cu băutura.

— Fir-ar să fie, Mary, se răsti el, cu gâtul ars de alcool. Nu poți măcar să aștepți să înghit, ca să arunci bomba?

Mary râse:

— Și să pierd toată distracția? În niciun caz. În plus, știu ce înseamnă expresia aia senină și visătoare, de pe fața lui Kate. Tatăl ei mi-o întipărea destul de des pe față, în vremurile când eram prieteni. Își înghiți ultima picătură de băutură și se ridică. Ține minte ce ți-am spus, Mitch. Dacă nu ești serios și o faci să sufere, te înjunghii cu mâna mea. Nu glumesc. Sunt bătrână și închisoarea mă atrage ca un azil al naibii de ieftin.

Mitch îi zâmbi mai recunoscător decât putea ea bănuî. Avea 32 de ani și obținuse, în sfârșit, *aprobarea soacrei*.

Acum, toată șmecheria era cum s-o obțină pe a fostei soții.

* * *

— Tot ce sugerez e o ieșire plăcută și platonică pentru duminică, spuse Mitch. Aș vrea să fim prieteni.

Kate își dori să nu fi răspuns la telefon. Nu mai avea nici măcar scuza vizitei mamei ei; Mary plecase către Carolina la fel de brusc cum venise. Și acum, uite-l pe fostul ei soț, cerându-i să fie „prieteni”. De undeva, de sub furia ei, încerca să iasă la suprafață o durere. O îndepărtă.

— Mitch, am mai discutat asta, începu ea.

— Uite ce-i Kate, ne cunoaștem de când eram în școala

primară. Am mai fost odată prieteni și ne-am distrat bine împreună. Nu cer decât să încercăm să găsim un teren comun. Cred că ar fi un semn de maturitate dacă am reuși să fim prieteni.

O, ce bine se pricepe, se gândi Kate. O prindea în capcana propriei mândrii, aruncându-i provocarea de a se comporta cu maturitate.

— Cred că suntem prea... nepregătiți, ocoli ea răspunsul.

— Bine. Te iau la șapte și jumătate, duminică dimineată. Poartă ceva comod. E un concurs canin.

— Nu vreau să...

Nu reuși să termine propoziția. Mitch închisese.

Kate trânti receptorul.

— Fir-ar să fie!

Cum putea să-i facă așa ceva? Cum putea să fie atât de degajat după ce făcuseră dragoste? Auzi, prieteni! Kate se burzului. Glumea! Când ți se cere să devii „doar prieteni”, asta înseamnă sărutul morții pentru orice relație. Erau ultimele cuvinte pe care dorea să le audă de la Mitch.

Mai mult, nu era mulțumită să fie prieteni care nu se văd niciodată. Voia să fie cu adevărat prieteni.

Nu putea, se gândi ea, încercând să țină în frâu brusca izbucnire de emoție. Nu avea de gând să se ducă la niciun afurisit de concurs canin cu „prietenu” ei Mitch. N-avea decât să bată în ușa ei până o rupea, că tot n-avea să se răzgândească. De fapt, nici n-o să fie acasă duminică.

Thomas mârâi la ea când se ridică agitată. Se întoarse și-l privi încruntată. Motanul îi întoarse o privire fixă, de parcă ar fi știut exact ce era în mintea ei. Apoi, mârâi din nou.

Kate realizează că era cât pe ce să se poarte ca o școlăriță și să se ascundă de marele și răul fost soț. În clipa aceea, ar fi arătat exact ce simțea. Dacă el voia să fie prieteni, avea să se arate și ea la înălțimea situației. Îl mângâie pe Thomas pe cap, mulțumindu-i pentru „sfat”.

* * *

Kate își înăbuși un geamăt când văzu mașina lui Mitch.

Chelsea era așezată pe locul din spate. Oare ce o făcea să creadă că ieșirea avea toate șansele să devină al treilea război mondial?

Se grăbea să tragă concluzii, își spuse. Probabil că Chelsea avea să rămână la cineva care să aibă grijă de ea. Altfel, Mitch i-ar fi spus că vine și ea. Oare? Ieși din casă și-l întâmpină pe Mitch, reușind să zâmbească politicos.

— Bună, Mitch. Ce zi frumoasă pentru un concurs!

— Așa e.

O luă de braț. Kate făcu tot ce putu ca să ignore căldura pe care o emitea mâna lui, inspirând adânc și alungând senzația. Lecțiile de yoga, luate demult, își demonstrau utilitatea. Din păcate, nicio inspirație, oricât de adâncă, nu putea alunga dezamăgirea, pentru că nu o sărutase.

— Kate, spuse el, a intervenit ceva...

— O, ce păcat, îl întrerupse ea, ușurată. Nu-i nimic, altă dată...

— Nu, spuse el, conducând-o la mașină. Mergem. Numai că Jim, unul dintre parteneri, trebuia să fie veterinarul de serviciu la concurs, dar are gripă, așa că trebuie să preiau eu sarcina. Nu trebuie decât să declar câinii apți, sau să-i descalific pe cei care nu sunt, și să dau primul-ajutor, în caz de accidente. Îmi pare rău.

— E în regulă, spuse ea, mărinimoasă.

Asta înseamnă că n-o să fie ea centrul atenției lui. Numai faptul că era cu el acum și ajungea, ca să-i treacă prin minte gânduri perverse. Cum ar fi dorința de a i se arunca în brațe și de a-l săruta.

— Sunt încurcat în ceea ce o privește pe Chelsea, adăugă el. S-ar putea să trebuiască să ai grijă de ea...

— Poftim? întrebi Kate, oprindu-se în loc.

— Nu am de ales, spuse el, cu ochi care cerșeau înțelegere. Or să fie momente când o să fiu ocupat cu concursul. Asta o să vă dea ocazia să vă cunoașteți mai bine.

— Mitch..., începu Kate, enervată de înșelătoria lui.

— O să se poarte cât se poate de bine, promit. Nu-i arăta că nu-ți face plăcere. Nu e cinstit față de ea, și nu ți-aș

cere asta, dacă aş avea alternativă. Ce pot să fac?

— Nu cred că vrei să afli răspunsul meu la asta, mormăi Kate.

Îşi eliberă braţul şi porni din nou spre maşină. Acum înţelegea de ce femeile cu copii şi necăsătorite, de la birou, se plâneau de dificultatea de a avea relaţii cu un bărbat. Asta nici măcar nu era o întâlnire, şi totuşi se temea că prezenţa unui copil avea să transforme ziua într-un dezastru.

Iritată în egală măsură de faptul că Mitch o pusese într-o asemenea situaţie şi de însuşi faptul că era iritată, urcă în maşină şi se întoarse către Chelsea, forţându-se să zâmbească:

— De-abia aştept concursul, tu nu?

Chelsea încuviinţă din cap, cu ochii mari.

Şi cu asta porniră.

* * *

— Are ochii împăienjeniţi, doar pentru că ceilalţi câini au ținut-o trează toată noaptea, pretindea proprietarul căţelei, înfipt în faţa lui Mitch. Asta-i tot. E ridicol să spui că e bolnavă.

— Niciun cui nu e bătut ca lumea! exclamă altul, venind din dreapta lui Mitch. Dau în judecată Asociaţia Chinologică, pentru neglijenţă! Cum pot să lase cuiele aşa, fără să pună măcar o bandă adezivă peste ele!

— Începe concursul, spuse altul, repezindu-se la Mitch din stânga, şi avem nevoie de scutiri pentru câini! Acum!

Mitch se retrase către peretele cortului, în timp ce tot mai mulţi, oameni se înghesuiau în jurul lui, fiecare cerând câte ceva. Se aşteptase să fie o zi uşoară, dar nu era acolo de nici zece minute şi toate problemele se spărgeau în capul lui.

— Tată, poţi să-mi dai nişte bani pentru mâncare şi sirop? întrebă Chelsea.

— Am eu grijă de asta, spuse Kate, privind la toţi câinii şi crescătorii.

— Mulţumesc, spuse Mitch, recunoscător.

Ziua mergea deja rău şi ar fi vrut să se scuze faţă de ea.

Ideea cu prietenia era cea mai rea dintre ideile lui, recunosc în sinea sa. Crezuse că dacă menține relația pe plan platonice, Kate avea să se relaxeze și ei doi ar fi putut să ajungă să se cunoască din nou, fără alte probleme, iar Chelsea ar fi putut fi atrasă cu ușurință către Kate.

Uitându-se însă la Kate, la jeanșii ei mulați și la bluza ușoară de bumbac verde, care îi scotea perfect în relief sânii, Mitch decise că trebuia să fie nebun, când se gândise că ei doi puteau fi „doar prieteni”. Kate fusese soția lui și mai erau încă, în foarte multe privințe, căsătoriți. Iar prietenia platonice nu avea nimic de-a face cu asta.

Dar ar fi trebuit să-i spună dinainte că venea și Chelsea. O păcălise, dar numai pentru că dorise ca Chelsea să mai aibă o șansă în fața lui Kate. Avusese intenția să petreacă toți trei o zi plăcută, relaxantă, în care să se cunoască mai bine.

Evident, nu era cea mai bună mișcare pe care o putea face.

— OK, strigă către proprietarii de câini, arătând către stânga. Toți cei care au nevoie de scutiri pentru câini să treacă în partea asta. O să am grijă să căpătați hârtiile, ca să nu fiți scoși din circuitul de concursuri, pentru tot anul. Lăsați-i pe cei care intră primii în concurs să treacă în față, vă rog. Cei cu alte probleme, treceți în dreapta. Mă ocup de voi în câteva minute. Kate, Chelsea, am nevoie de ajutor.

Proprietarii mormăiră, dar se conformară. Mitch își deschise trusa medicală, scoase stetoscopul, termometrul și feșele, apoi se întoarse către primul pacient, un dog german. În spatele lui erau mulți alții. Grozav, își spuse el.

— OK, Kate, pune-l în chingi și ține-l nemișcat. Chelsea, iubito, mă tem că tu o să trebuiască să le ții coada sus. Proprietarul să țină capul. Așa băiete, ce băiat bun...

Echipa sa îi aruncă priviri neîncrezătoare, dar execută ordinele. Nici chiar Chelsea nu protestă, ci doar strâmbă din nas. Dogul acceptă termometrul fără probleme.

Mitch reuși să treacă de primul val de solicitări, tot timpul conștient de prezența lui Kate alături de el. Kate

reuşise să prindă repede mişcările, şi chiar îl tachina din când în când. Chelsea elibera fiecare câine, cu o mângâiere de încurajare. Ce plăcut e, se gândi el, să fie toţi trei alături, în felul ăsta. De parcă ar fi fost o fami...

— Doctor Jones! Doctor Jones! O femeie se repezi în cort, ținând în brațe un caniş mic, gri. Unul dintre bichonii masculi a prins-o pe Candy în cortul de prezentare. A sărit peste toată lumea şi a muşcat oameni, şi nu i-am putut despărţi! Şi tocmai se împerechease cu campionul Ray-Jo White Peppermint! Sunt distrusă! Sunt, pur şi simplu, distrusă! Ce poți face?

— Noi demisionăm, anunță Kate.

O luă pe Chelsea de braț şi o trase către intrarea cortului.

— Aşteaptă! strigă Mitch, în timp ce mai mulți câini şi oameni intrau în cort, cu noi probleme pentru el.

Chelsea râse:

— Ai tăi sunt, tată.

Mitch gemu. Nu avea nicio şansă să scape, în ritmul ăsta.

— Ne vedem mai târziu, spuse Kate, făcându-i semn cu mâna.

— Pa, tati, ciripi şi Chelsea.

Mitch privi neajutorat cum cele două femei din viața lui pleacă împreună în lume.

* * *

— O, nu! A ratat-o, murmură Chelsea, urmărind dalmatianul, care sărise superb peste ştachetă, dar ratase complet haltera de plastic de dincolo de ea. Câinele privea în jur cu uimire, știind că trebuia să aducă ceva, dar complet incapabil să-şi dea seama ce anume.

— Îți vine să ceri reluarea, nu-i așa? comentă Kate, cuprinsă de regret şi pentru câine, şi pentru stăpân.

Chelsea zâmbi şi dădu din cap.

— Da, așa ceva.

— Nu vrei să ne mai plimbăm puțin? Nu știu dacă mai pot să suport alte rateuri.

— Nici eu.

Amândouă se plimbară pe lângă diversele ringuri de arbitraj, admirând câinii care erau plimbați de stăpâni și apreciați de arbitri. Un cort imens, în centrul zonei de concurs, asigura umbra pentru cei care așteptau să fie arbitrați. Perimetrul de concurs era înconjurat cu chioșcuri care făceau reclamă la absolut tot ce avea legătură cu animalele de casă. Ceva mai încolo erau corturile unde câinilor li se făcea toaleta. Dar scena era dominată de câini; peste tot, de toate formele și dimensiunile.

Spectacolul era atât de fascinant, încât Kate se trezi urmărind diversii câini și stăpâni care foloseau ocazia unei pauze pentru a se uita la competitori. Pe lângă ele trecură un barzoi și stăpânul lui, cu o expresie de „dur” pe față. Și asta era doar câinele. Proprietarul era și mai infatuat. Kate se uită la Chelsea și amândouă izbucniră în râs.

— Nu știu cine e mai snob, spuse Chelsea. Câinele sau stăpânul.

— Câinele, spuse Kate. Și le apucă din nou râsul.

Kate era încântată că Chelsea se plimbase de la un ring la altul, fără să se plângă măcar o singură dată. De fapt, părea chiar să se simtă bine.

— Putem să căutăm ceva de mâncare? întrebă Chelsea. Mor de foame.

Kate se uită la ceas. Era prea devreme pentru prânz, dar copiii trebuiau hrăniți la ore fixe.

— Sigur.

După ce-și luară de mâncare de la o tonetă, se așezară sub un copac, să mănânce. Deși Kate nu era într-o dispoziție tocmai amicală față de Mitch, din cauza păcălelii pe care i-o trăsese, trebuia să admită că fetița se străduia foarte tare să fie plăcută. Sau, cel puțin, nu se străduia să fie neplăcută, ceea ce era extrem de drăguț. Se simțea bine cu Chelsea, chiar se simțea bine. Mitch promisese că fiica lui o să fie cuminte și Kate se întrebă cu ce pedeapsă îngrozitoare o amenințase. Categorie, nu una foarte severă.

— Nu l-am văzut nicăieri pe tatăl tău, tu l-ai văzut? întrebă Kate, uitându-se în jur, în timp ce mânca.

— Nu. Chelsea zâmbi, cu un zâmbet care semăna exact cu al tatălui ei: Probabil că are un milion de dogi germani cărora trebuie să le ia temperatura.

Kate chicoti.

— Și noi nu suntem lângă el să-l ajutăm. Mare păcat. Amândouă râseră.

După câteva minute de tăcere prietenoasă, Chelsea întreabă:

— Cum l-ai cunoscut pe tata?

Kate se înecă. Își simțea ochii ieșiți din orbite de șoc la auzul devastatoarei întrebări. Atentă, își mestecă și înghiți restul de sandviș, în timp ce creierul ei căuta ceva de spus. Apoi, realizează că Chelsea nu merita o platitudine oarecare. Merita să audă adevărul.

Kate zâmbi și o privi direct în ochi, spunând:

— Probabil o să ți se pară greu de crezut, dar tatăl tău și cu mine am fost căsătoriți cândva, cu multă, multă vreme în urmă.

Chelsea căscă gura... și rămase cu ea căscată.

— Știu că nu te așteptai la asta, spuse Kate, bătând-o încurajator pe braț. Am fost prieteni aproape tot liceul și ne-am căsătorit în timpul facultății. Eram prea tineri și a fost un dezastru. Știu că tu simți că sunt o amenințare și că te temi să nu ți-l iau pe tatăl tău, dar nu-i așa. Te iubește. Relația noastră s-a terminat de mult și acum suntem doar prieteni.

Cuvântul încă o mai durea, dar era mândră de ea însăși, pentru că fusese în stare să-l spună.

Pe fața lui Chelsea se perindau zeci de expresii, în timp ce se lupta cu veștile, și copilul părea că vrea să vorbească, dar nu-și găsea vocea. Kate se simți prost.

— Poate că n-ar fi trebuit să-ți spun, continuă ea, îngrijorată că șocul depășise necesitatea de a-i spune adevărul. Numai că... nu știu, nu mi se pare cinstit să nu știi. Dacă vrei să pleci și să-ți aduni gândurile, am să înțeleg. Tot ce-ți cer e să nu pleci de pe teren. Nu e drept să-l îngrijorezi pe tatăl tău pentru că eu ți-am spus ceva neplăcut.

— Ai... ai fost căsătorită cu tata? reuși Chelsea să spună, în final.

Kate dădu din cap.

— Ai fi... ai fi putut să-mi fii mamă.

Chelsea arăta de parcă ideea ar fi lovit-o, ca un ciocan. Kate continuă să zâmbească.

— Năucitor, nu-i așa?

Chelsea dădu din cap, apoi mușcă din sandviș, în cele din urmă, întrebă:

— De ce nu mi-a spus tata?

Kate ridică din umeri.

— Probabil că și-a spus că nu are rost, pentru că pentru el era o poveste veche. Și nu mai e nimic între noi doi acum.

Alte cuvinte care o răneau. Kate trase aer adânc în piept, ca să se liniștească, știind că nu spunea decât adevărul. Adăugă:

— Dar m-ai întrebat și mi s-a părut mai bine să-ți spun adevărul decât o minciună. Nu te-ai fi simțit mai rău dacă ai fi aflat mai târziu, așa, ca și cum eu, sau tatăl tău, n-am fi avut încredere în tine?

— Bănuiesc că da.

Chelsea nu mai spuse nimic, dar nici n-o luă la fugă, urlând. Își termină prânzul într-o tăcere care nu mai era la fel de prietenoasă ca înainte, dar nici încordată. Privind-o cu coada ochiului, Kate trebui să admită că nu vedea în ea nicio urmă din mama copilului. Chelsea suporta momentul cu o bunăvoință și o maturitate care îi depășeau vârsta. Inima lui Kate se umplu de mândrie pentru copil.

— Vrei să vedem ringul pentru cockeri, acum? o întrebă, când își terminară sandvișurile.

— OK.

Chelsea reuși să zâmbească.

Se îndreptară către ring, unde, în cele din urmă, le găsi și Mitch.

— Bună, spuse el, nesigur, privind de la una la alta.

Kate încercă să ignore semnalul de recunoaștere care trecu prin ea. Imagini ale nopții lor de dragoste îi invadară

mintea și simțurile, puternice și amețitoare. Se luptă să controleze semnele vârtejului, pe care Mitch îl dezlănțuia în ea. Pentru binele ei, trebuia să creadă că ce-i spusese lui Chelsea era adevărat.

— Bună, răspunse ea. Cum a fost?

— Interminabil. El zâmbi amărât: îmi pare rău. Cu voi e totul în regulă?

Chelsea încuviință din cap.

— A fost bine. Trebuie să mă duc la toaletă. Mitch clipi. Kate mimă un zâmbet.

— OK, spuse el. Toaletele sunt acolo.

„Toaletele” erau cabine portabile, cu cozi nesfârșite de oameni care așteptau să le folosească. Chelsea strâmbă din nas, dar se așează la rând. Mitch și Kate i se alăturară. Când îi veni rândul, Chelsea intră într-una - și ieși imediat, albă la față.

— Te simți bine? întrebă Kate.

— Nu pot, spuse Chelsea, pălind vizibil. E groaznic.

Kate intră și ea - și ieși imediat.

— Ce-i? întrebă Mitch. Ce s-a întâmplat?

— Dă-mi cheile de la mașină, ceru Kate, întinzând mâna.

— De ce? întrebă el. Hei, astea sunt curate. Gândește-te la câmp, sau la pădure. Gândește-te la...

— Dă-mi odată nenorocitele alea de chei!

Mitch pescui cheile din buzunar, spunând:

— Cred că faceți prea mult caz. Nu sunt decât chimicalele. Sunt foarte curate și...

Kate înșfăcă cheile din mâna lui și porni către parcare.

— Haide, Chelsea. O să găsim primul restaurant semidecent din zonă.

— Mulțumesc, mulțumesc, murmură Chelsea, luând-o la fugă, în timp ce tatăl ei striga după ele, complet uluit.

Kate fugi spre mașină și ajunseră amândouă în același timp.

— Bărbații nu au niciun pic de simț estetic, spuse Kate, când reuși să scoată mașina din parcare.

— Da, și sunt și caraghioși, adăugă Chelsea.

Niciodată nu s-au spus vorbe mai adevărate, își zise

Kate, zâmbind.

ȘAPTE

— Și asta e camera mea. E cam debandadă acum.

În ciuda cuvintelor ei, Chelsea îi arătă lui Kate, cu mândrie, camera. Mitch o aprecie pe fiica sa, pentru că măcar recunoscuse că trăia într-o zonă de dezastru.

— Foarte drăguță, murmură Kate, aruncând o privire la hainele împrăștiate peste tot și la vrafurile de hârtii și cărți, care încovoiau biroul și rafturile. Categorie, ești o adolescentă în devenire.

— Zău? Chelsea păru încântată.

Mitch își ascunse un zâmbet amuzat.

— Și asta e Snowball. Chelsea luă în brațe pisica albă care dormea pe pat și o mângâie. E surdă, dar n-o deranjează...

— E o mutație genetică la unele dintre pisicile albe, spuse Mitch.

Kate făcuse deja cunoștință cu Lily, dobermanul roșcat care fusese aruncat de stăpân pentru că-și rupsesse piciorul, și cu Rover, un pește care era ultimul supraviețuitor al unei epidemii de scabie.

Mitch o adusese pe Kate la el acasă, pentru că voia s-o culce pe Chelsea și să mai stea de vorbă. Dar și pentru că voia s-o vadă pe Kate în casa lui, printre lucrurile lui, în viața lui. Într-un fel, ăsta era cel mai important dintre motive.

— OK, Chelsea, spuse el. A fost o zi lungă și mâine ai școală. Kate și cu mine o să mai stăm puțin de vorbă, și apoi o duc acasă. N-o să dureze mai mult de douăzeci de minute.

— Bine, tati.

Mitch se uită fix la fiica sa, care părea să fie cât se poate de rezonabilă. Ultima oară, când fusese atât de drăguță, îi ceruse un casetofon nou. Nu putea decât să se întrebe ce avea de gând de data asta.

Își scoase ideea din minte și o conduse pe Kate, înapoi, la parter, evitând deliberat dormitorul. Nu dorea s-o sperie

nimic, și dacă i-ar fi arătat dormitorul ar fi fost prea ostentativ. În plus, nu dorea să i-l arate; voia s-o aibă în el, goală și fierbinte. Dar asta avea să ia timp. Reacția ei, după ce făcuseră dragoste, data trecută, o demonstra din plin.

— Cafea? întrebă el, după ce se instalară în camera de zi, lângă bucătărie.

— Ceai, răspunse ea, așezându-se cu bună știință pe unul din fotolii și nu pe canapea.

Când Mitch se întoarse cu ceștile pline, se așază pe celălalt fotoliu. Lily își luă poziția ei favorită, așezată pe piciorul lui. Mitch o mângâie blând pe cap și o trase ușor de urechile tăiate. Câinele îi „zâmbi”.

— Ai o casă frumoasă, spuse Kate. Și mare.

— E și cazul cu menajeria asta. Arată către ușa glisantă: Acolo am jumătate de acru de pajiste, care e un chin când o tunzi.

— De asta îmi place cărarea mea bătătorită, pe care nu crește nimic.

— Nu-ți pot mulțumi îndeajuns pentru ziua de azi, Kate, spuse el. Îmi pare rău că te-am pus în fața faptului împlinit, dar...

— Am înțeles, dar tot mai sunt puțin supărată, îl întrerupse ea. Apoi oftă: Cred că și eu ar trebui să-mi cer scuze. Cred că e bine să știi că i-am spus lui Chelsea despre căsătoria noastră.

Mâna cu ceașca i se opri la jumătatea drumului, către gură.

— I-ai spus?

— M-a întrebat cum te-am cunoscut. Nu mi s-a părut cinstit s-o mint, pentru că mă întrebases direct, și ar fi fost cu atât mai tristă, dacă ar fi aflat adevărul mai târziu. N-am știut ce să fac altceva.

— Cum a primit vestea? întrebă el. Pare să fie bine acum.

— A fost șocată, dar trebuie să recunosc - a încercat să înțeleagă, nu s-a bosumflat.

— Ar fi trebuit să-i spun mai de mult, spuse Mitch,

clătinând din cap și blestemându-se în gând. Dar era atât de nefericită din cauza mamei ei, că m-am gândit...

Kate își feri privirea.

— Te-ai gândit că nu are rost să-i spui. Nu mai era nimic între noi, așa că era logic. Și încă este.

— Sunt multe între noi, așa că nu este, spuse Mitch plat.

Ea se întoarse din nou cu fața la el.

— Suntem prieteni, Mitch. Îți amintești?

— Îmi amintesc.

Își amintea mult prea multe. Felul cum se mișcase ea sub el, la unison cu trupul lui. Felul cum îl încălecase și-l primise atât de adânc în ea, că nu-și putea imagina că cele două corpuri se mai puteau despărți vreodată. Felul cum își arcuise spatele și-și înfipsese unghiile în umerii lui, când extazul o copleșise în cele din urmă...

— Te rog, nu, șopti Kate, cu ochii mari.

— Te vreau. O să te vreau mereu.

— Vrei să fim prieteni.

— Așa vreau să începem de data asta.

— Nu pot să mai trec din nou prin asta!

— Și eu nu pot să-ți dau drumul. Am încercat, și nu pot.

Tristețea de pe fața ei aproape că îl făcu să-și piardă firea. Ar fi vrut să se ducă la ea, să o ia în brațe și s-o strângă, dar simțea că l-ar fi respins pentru propria ei protecție.

Lily schelălăi și se duse la Kate. Împinse mâna liberă a femeii cu botul, lingându-i degetele. Kate respiră adânc și mângâie câinele pe cap. Lily își lipi fericită capul de pieptul lui Kate, făcând-o pe aceasta să zâmbească.

Mitch înghiți ultimul rest de cafea rece și puse ceașca, pe măsuta de lângă el.

— Haide. Te duc acasă.

Nu o atinse când o conduse afară din casă și până la mașină. Făcură drumul până la ea în tăcere.

— Intru cu tine ca să mă asigur că e totul în regulă, spuse el, urcând treptele de la intrare.

— Nu cred că...

— Vin cu tine.

Kate așteptă în ușă cât verifică interiorul casei. Thomas miorlăia, ca să i se dea atenție, și Mitch îi dădu drumul din cușcă. Până se întoarse el, Kate luase motanul în brațe. Deși torcea sonor de fericire, Thomas sări imediat din îmbrățișarea ei.

— Totul e în regulă, spuse Mitch.

Ea dădu din cap și deschise ușa.

— Mulțumesc pentru ziua de azi. A fost... fascinant.

— Mulțumesc pentru tot ajutorul. Se opri în ușă: Sincer, Kate. Mulțumesc.

— E în regulă.

Cuvintele sunau inofensiv, dar tensiunea era atât de mare, că pentru Mitch devenise aproape vizibilă, ca un zid. O rupse:

— Ești încă soția mea și sunt încă soțul tău. Un divorț nu putea schimba asta între noi.

— Ai avut o altă soție, îți aduci aminte?

— N-a fost soția mea. O căsnicie nu e o bucată de hârtie, Kate. O căsnicie înseamnă doi oameni, care au nevoie să fie împreună, ca să trăiască, întinse mâna și-i atinse obrazul: Din clipa când ai intrat din nou în viața mea, am știut că n-am trăit cu adevărat în toți anii ăștia.

Kate nu se feri de atingere. Pielea ei era atât de moale și familiară, încât Mitch realizează cât de mult suferise din lipsa atingerii ei. Era, probabil, cea mai puternică femeie pe care o cunoscuse, dar în clipa aceea, ochii ei erau măriți de teamă. Se aplecă și o sărută ușor, liniștitor.

Buzele lor se lipiră, la început ca o promisiune, apoi cu disperare. Nu se putu abține să o strângă în brațe, lipindu-i perfect corpul de al lui. Sâni ei îi apăsau pieptul, arzându-i carnea, și șoldurile ei, lipite de ale lui, făceau să i se împrăstie foc prin trup.

Se sărutară iar și iar, în timp ce mâinile rățăceau pe trupuri, de parcă ar fi vrut să se asigure că sunt acolo. În cele din urmă, Mitch își desprinsese gura, ținând-o strâns pentru o lungă clipă.

— De asta, Kate, șopti el, în părul ei. De asta.

Îi dădu drumul și plecă acasă.

— Pot să-l văd pe Thomas?

Kate ridică din sprâncene, văzând-o pe Chelsea singură la ușa ei, sâmbătă dimineața, două săptămâni mai târziu.

— Ăăăă... sigur.

Deschise ușa larg și fetița intră. Thomas, care stătuse la plajă pe pervazul ferestrei, sări jos să-și salute prietena.

— Unde e tatăl tău? întrebă Kate, aruncând o privire afară, pe jumătate cu speranță, pe jumătate temătoare. După ce-i spusese că e încă soția lui, Mitch plecase și o lăsase singură, timp de două săptămâni. Nu mai știa ce să creadă.

— E la muncă.

Chelsea își frecă obrazul de blana motanului. Kate se întoarse către ea, încruntată.

— Atunci cum ai ajuns aici?

— Pe bicicletă.

Kate scutură din cap. O plimbare de zece minute cu mașina se traducea într-o jumătate de oră pe bicicletă, iar ea locuia în partea opusă a orașului, față de Mitch și Chelsea - mult prea mult, pentru ca un copil de nouă ani să vină singur.

— Chelsea, femeia care are grijă de tine știe că ești aici?

— M-a trimis afară să mă joc, mormăi Chelsea, îngropându-și fața în blana pisicii.

Kate închise ușa.

— Chelsea, ai venit aici singură, nu-i așa? Fără permisiunea tatălui tău.

Fata nu spuse nimic timp de o clipă.

— Nu cred că s-ar supăra.

— Ba da, s-ar supăra, spuse Kate ferm. O să fie foarte îngrijorat. Și femeia care vede de tine, la fel.

Ochii lui Chelsea se umplură de lacrimi.

— Știam eu că n-o să vrei să vin.

— Ești mai mult decât bine-venită ca să-l vezi pe Thomas, atâta timp cât tatăl tău știe că ești aici. Dacă nu știe și nu ți-a dat permisiunea, atunci n-o ai nici pe a mea. Kate îi zâmbi: Du-te și sun-o pe îngrijitoarea ta și spune-i

că ești aici și că te aduc eu acasă, peste puțin timp. Așa poți să strecori și o vizită scurtă la Thomas.

Chelsea zâmbi cu evidentă ușurare.

— Mulțumesc.

— Și o să stabilem și niște reguli de bază pentru vizite, mai spuse Kate, pe când Chelsea se îndrepta către telefon.

— Căh.

Kate nu se putu abține să zâmbească la comentariul copilului. Când Chelsea se întoarse, peste câteva minute, spuse:

— Doamna Herman spune că e de acord.

— Bun. Kate afișă o expresie pe care o voia blândă dar fermă: Poți să vii să-l vezi pe Thomas în timpul săptămânii sau în weekend, dacă te aduce și te ia un adult. Dar numai dacă respecti regulile pe care le stabilesc adulții, pentru aceste vizite. Mai trebuie să mă suni și pe mine și să mă întrebi dacă poți să vii. Dacă vii fără permisiunea unuia dintre noi, n-o să am încotro și o să-ți interzic vizitele pentru două săptămâni. Asta-i regula mea. Tatăl tău poate să te pedepsească și altfel și o să trebuiască să suporti și asta. Asta-i târgul. Și, Chelsea - mi-ar face plăcere dacă ai veni în vizită, și știu că și lui Thomas. Eu nu sunt prea distractivă pentru el.

— Ne-am înțeles, zâmbi Chelsea. Și nu te teme, o să-l distrez eu.

— Bănuiesc că da, murmură Kate, amuzată, ducându-se să răspundă la telefon.

Era Mitch.

— Nu-mi vine să cred că a făcut asta! exclamă el.

În mod evident, femeia îl sunase la clinică. Kate auzea în fundal, câinii lătrând.

— Ar fi putut s-o lovească o mașină. Sau să fie răpită! Dumnezeuule, am vorbit despre asta de zeci de ori. Trebuie să mă bazez pe ea, să fie responsabilă cât sunt la muncă. Nu pot să tolerez asta.

— L-am spus și eu același lucru, spuse Kate. Bănuiesc că vrei să vorbești cu ea.

— Bănuiești corect.

Kate acoperi receptorul cu palma.

— E tatăl tău.

Chelsea, care ascultase din ușa bucătăriei, oftă resemnată și-l puse pe Thomas jos.

— Nu pot să sufăr asta.

— Deși toți ne-am dori să fi fost altfel, ai greșit, așa că trebuie să-ți iei doctoria, spuse Kate, întinzându-i receptorul.

O bătu pe Chelsea pe spate cu simpatie, apoi își găsi de lucru în living. Chelsea intră în cameră, câteva minute mai târziu, bosumflată.

— A fost chiar așa de rău? întrebă Kate.

— Mă rog, n-o să mă omoare. Vrea să vorbească cu tine.

— Cu mine? întrebă Kate, brusc cuprinsă de teamă.

— Se pare că următoarea pedepsită o să fii tu.

Kate se forță să zâmbească.

— Cine știe?

— Mulțumesc, spuse Mitch, când Kate luă receptorul. Și îmi pare rău că te-a deranjat.

— E în regulă. Am fixat niște reguli pentru vizitele viitoare.

— Mi-a spus. Dar n-o să vină timp de două săptămâni, și i-am închis telefonul pentru aceeași perioadă.

— Are propriul ei telefon? La nouă ani?

— E logic, pentru că era tot timpul pe telefon, cu prietenele ei, și aveam nevoie de linie liberă pentru clinică.

— Și e și o modalitate foarte sigură de a nu intra în bucluc, adăugă Kate, chicotind.

— Și mulțumită ție e și un foarte eficient instrument de șantaj. Kate, mănânci deseară cu noi?

— Nu, spuse ea blând. Nu.

Și închise telefonul.

* * *

— Thomas!

Kate se uita cu groază la mizeria de pe podeaua bucătăriei. În scurtul timp de când își mâncase micul dejun, motanul părea să se fi îmbolnăvit grav. Zăcea pe o parte, abia respirând.

Kate se repezi la el și-și vârî cu blândețe palmele sub trupul care încă mai tremura, luându-l în brațe.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, șopti ea, când Thomas mai avu un spasm.

Inima lui Kate se opri la ideea că boala se instalase. Apoi, i se frânse la ideea că l-ar putea pierde. Intrase cu totul în sufletul ei.

Fără măcar să mai dea telefon la serviciu, ca să anunțe că întârzie, îl duse pe Thomas în singurul loc unde știa că putea fi salvat: la cabinetul lui Mitch.

Jean Barron, doctorița care-l consultase prima oară pe Thomas, o duse direct în cabinet.

— E turbare? șopti Kate, mângâind blana murdară a lui Thomas.

— Nu știu. Ar putea fi doar un virus la stomac. Animalele au așa ceva. A prins vreun detergent sau ceva din gunoi? Știți exact ce a mâncat în ultimele 24 de ore?

— N-a mâncat nimic din ce n-ar fi trebuit. Țin gunoiul în container închis. Tot ce a mâncat e mâncare pentru pisici, de la cutie. Kate își aminti de ultima oară, când Thomas fusese bolnav: I-a mai fost rău și altă dată de la asta. Totuși, nu atât de rău. Credeți că ar putea fi o alergie?

— E posibil. Să sperăm.

Amândouă tăcură, cât timp Jean îl examinează pe Thomas. După ce-i făcu o injecție, spuse:

— Asta ar trebui să oprească spasmele de vomă și reacția alergică. Vreau să-l pun la terapie intensivă și să-l țin aici câteva ore, ca să mă asigur că e o intoxicație sau o alergie.

— Bine, aprobă Kate.

— Kate?

Se întoarce și-l văzu pe Mitch în ușa sălii de consultații. Părea atât de îngrijorat și de competent. Dacă data trecută, când Thomas fusese bolnav, se bucurase că-l vede, acum era în culmea bucuriei. Mitch intră.

— Ce s-a întâmplat?

— I-a fost foarte rău de dimineață, spuse ea, simțind cum o cuprinde ușurarea când îl văzu mângâindu-l pe

Thomas pe cap.

— Ar putea fi o intoxicație cu ceva, sau chiar o alergie, spuse Jean. Dar cu problemele lui, m-am gândit că cel mai bine e să-l pun la terapie intensivă și să-l țin măcar o zi, două.

— Bietul de tine, îi spuse Mitch lui Thomas. Te rezolvăm noi.

Jean îl scoase pe Thomas din cabinet, iar Mitch o conduse pe Kate într-un birou micuț, și închise ușa în urma lor.

— Ce crezi că e? întrebă Kate, împreunându-și palmele, ca să le oprească din tremurat. Inima i se strânsese de teamă. Dar, oricât de îngrijorată ar fi fost pentru Thomas, o parte din ea nu putea să nu se concentreze asupra lui Mitch, și asupra faptului că nu-l văzuse de trei săptămâni. Tot ce avusese de la el fusese un telefon. Și acela în legătură cu fiica lui.

Mitch zâmbi și-i luă mâinile în ale lui. Atingerea lui era liniștitoare și reconfortantă.

— O să aflăm. Nu-ți face griji. Cred că e ceva inofensiv. Lui Thomas îi place să ne sperie, asta-i tot.

— Și se pricepe foarte bine la asta.

— Mi se pare că-mi amintesc de cineva care nu voia să-l ia, spuse el, chicotind.

Zâmbi și ea, și pentru o clipă, amuzamentul fu mai puternic decât îngrijorarea.

— OK, sunt îndrăgostită.

Vorbele picară ca o bombă în cămăruța mică. Kate își dori să nu le fi spus, conștientă că lovise prea aproape de țintă. Iar ținta era ceva pe care nu crezuse că o să-l mai ia vreodată în considerație.

Mitch o privi fix o lungă clipă. Mâinile lui le strânseseră mai tare pe ale ei, căldura simpatiei, transformându-se în senzualitate. Apoi le dădu drumul.

— Nu te-am sunat... începu el.

— Înțeleg, îl întrerupse ea, grăbit. Nu era niciun motiv să mă suni.

— Ba da, era. Numai că nu eram sigur că vrei să-l auzi.

Ea își feri privirea.

— Mitch...

— Am vrut să te sun în fiecare zi. Și în fiecare noapte. Se apropie de ea și întinse mâna ca să-i atingă părul: Mai ales noaptea.

Kate făcu un pas în lături. Dacă n-o făcea, într-o clipă și-ar fi pierdut controlul. O dovedise de mai multe ori.

Pereții camerei, și așa foarte mică, se strânseseră în jurul ei ca o coajă de nucă, în timpul tăcerii care urmă.

— Thomas o să fie bine, sunt sigur, spuse Mitch, în cele din urmă. Zâmbi ușor: Poate că are alergii violente. Poate că de asta era pe străzi când l-ai găsit. Fostul lui stăpân probabil că n-a vrut să aibă un animal cu probleme.

— Dar e o cruzime, exclamă Kate furioasă, deturnată de la problemele ei personale.

Mitch rânji:

— Mamă, ce te-ai schimbat față de prima oară când ai venit aici.

— Aș face bine să mă duc la birou, până nu mai intru și în alte încurcături, murmură Kate, strecurându-se pe lângă el, spre ușă.

Anticamera era aglomerată. Medici și asistente se învârteau printre câini care lătrau, pisici care scui-pau, copii mici și adulți grăbiți.

— Te sunăm imediat ce avem un rezultat, spuse Mitch.

Kate dădu din cap și porni spre ieșire.

El o prinse de braț și o opri.

— Apropo, Chelsea și cu mine te așteptăm la cină, deseară. Dacă Thomas se face bine până atunci, îl aduc cu mine.

Tot zgomotul din sală încetă.

Nemernicule, îi spuse Kate în gând. O prinsese în capcană, dintr-o direcție la care nu se așteptase. Cum putea să protesteze și, cu atât mai puțin, să refuze, fără să se pună într-o situație neplăcută? Mai mult încă, el i-ar fi spus lui Chelsea că o invitase și ea refuzase. Copilul ar fi fost trist, și asta îi crea probleme de conștiință.

Mitch luă un dosar de pe masa secretarei.

Kate zâmbi cald. Expresia șmecheră de pe fața lui se schimbă.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea, dulce.

El tresări, evident surprins de bunăvoința ei. Așa și trebuie, se gândi ea, feroce.

O să plătească el pentru asta.

* * *

— Am strâns masa, tati.

Mitch se opri din treabă și-i zâmbi ficei sale, recunoscător, pentru că fusese atât de atentă, fără măcar să fie rugată. Apoi privi la mormanul de vase, pahare și tacâmuri, pe care Chelsea le strânsese după cina cu Kate și gemu.

— Mulțumesc. Cred...

— Pot să mă înscriu la galeria suporterilor de fotbal? întrebă Chelsea, cu inocență. E numai 40 de dolari. Am 35 de dolari de la ziua mea, așa că pot să plătesc singură. Sherri e membră, și spune că pot să vin și eu.

Mitch deschise gura, ca să spună un da automat, apoi se opri. Îi dăduse întotdeauna tot ce își dorise, și nu obținuse rezultatele pe care le așteptase. De obicei, Chelsea considera că i se cuvine, dar de data asta își dăduse osteneala să se gândească cum să plătească. În ultimul timp, urmând sfatul lui Kate, îi fixase niște limite. În mod evident, Chelsea începuse să se obișnuiască cu ele. Intră în joc și întrebă:

— Și cum o să faci să plătești cu 35 de dolari, ceva care face 40?

— Poți să-mi dai tu 5 dolari, tati.

— Și eu care credeam că a apărut o aritmetică nouă, mormăi el.

Copilul fusese absolut fermecător tot timpul cinei. Deși era încântat de asta, Mitch se întreba dacă nu avea de-a face cu recent exprimata ei dorință.

— M-ai fraierit.

— Pot s-o sun pe Sherri și să-i spun că ai spus da? întrebă Chelsea fericită.

— OK. Se încruntă: Dar trebuie să te ții de școală. La

primul semn că apar probleme, adio fustă scurtă și megafon. Și trebuie să-mi dai ceva pentru cei 5 dolari. Ștergi praful în toată casă, timp de o săptămână.

— OK.

Chelsea râdea cu toată fața când ieși din bucătărie. Mitch recunoscuse că n-o mai văzuse de multă vreme atât de fericită, și că merita să se lase fraierit pentru asta.

Dar mai observase ceva la fiica sa: creștea. Brațele păreau mai pline, oasele feței începeau să se arate prin rotunjimile copilărești... și sub tricou începeau să se bănuiască ușoare rotunjimi.

— Doamne, ajută-mă, murmură el, pricepând că pubertatea nu mai era la un pas. Era acolo.

— Ai nevoie de ajutor?

Ridică privirea și dădu de Kate în cadrul ușii de la bucătărie. Zâmbea, ca și cum ar fi auzit conversația. Probabil că o auzise.

— Da. Cum supraviețuiesc pubertății?

— Tu nu supraviețuiești. Ea da.

— De asta mă temeam.

Kate râse. De fapt, fusese foarte veselă de când venise. Parțial, era din cauză că Mitch îl adusese pe Thomas cu el, bine-sănătos. Motanul era acum în altă cameră, la adăpost de celelalte animale.

Totuși, Mitch era surprins că nu-l pălmuisese când o invitasese. O pusese în fața faptului împlinit, și știuse asta de când vorbele îi ieșiseră pe gură, dar mersese mai departe, încă sperând. Încuviințarea ei îl speriasese. Dar ar fi fost un prost să-și refuze norocul.

Hotărând asta, luă o farfurie și o puse în mașina de spălat.

— Ce plăcut e să vezi un bărbat la locul lui, spuse Kate.

— Vai, mulțumesc.

Ea luă o farfurie și curăță resturile pe alta, apoi o clăți și i-o dădu. Mitch o băgă în mașină, apoi luă alta și o puse alături de ea.

— Nu o clătești? întrebă Kate.

— Am o mașină care face asta singură, spuse el,

mândru. Nu sunt prost.

— Asta-i discutabil.

— Masa n-a fost rea, nu-i așa? întrebă el, îndreptându-se de spate.

— Gătești niște semipreparate teribile.

— Am luat invitația în serios.

Ea îl privi o clipă, apoi zâmbi. Nu era un zâmbet care să-ți inspire încredere.

— O să mă revanșez.

— Ai făcut-o, murmură el, simțind că de fiecare dată când făcea un pas înainte, dădea cinci înapoi.

Acum avea ocazia să facă un nou pas, și el pierdea timpul, supărându-și norocul.

— Asta-mi aduce aminte de vremea când eram căsătoriți și făceam curat în bucătărie, împreună, îți amintești?

Privirea ei se tulbură.

— Eu mi-amintesc, spuse el, aplecându-se și sprijinindu-se cu mâinile de masă, la stânga și la dreapta ei. Făceam așa. Îi atinse buzele cu un sărut ușor. Și așa. Își apăsă ușor pieptul de al ei, și atingerea sânilor ei îl îmbătă. O sărută din nou, gura lui forțând-o pe a ei să se deschidă. Limba ei se încolăci cu a lui, în cel mai dulce duel cu putință. Capul îi zumzăia, dar se abținu să ducă sărutul mai departe. Acum nu era vorba de sex. Era vorba de dragoste.

În cele din urmă, își desprinse buzele de ale ei. Ochii lui Kate se deschiseră, cu o expresie de uimire. Buzele îi erau ușor umflate, și fața îmbujorată.

— Ne lua ore în șir doar să spălăm farfuriile, murmură el.

Ochii ei se limpeziră și se desprinse din îmbrățișare.

— Eram impetuoși.

— Eram îndrăgostiți.

Cuvântul rămase atârnat în aer, ca sabia lui Damocles.

— Nu mai avem asta acum, spuse Kate, cu voce joasă.

— Nu? Nu asta-i problema?

— Nu știu, șopti ea.

Poate că e de ajuns că nu știe, se gândi el, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Kate era confuză și ar fi trebuit să

ia asta ca pe un semn bun.

— Te rog. Trebuie să plec.

Mitch trase adânc aer în piept și se îndepărtă de ea, știind că asta trebuia să facă. Nu voia să provoace nimic care ar fi putut tăia ața subțire de care atârna sabia dintre ei, înainte ca ea să fie pregătită.

Acum nu trebuia decât să găsească o cale ca s-o aducă unde dorea.

* * *

Trezit brutal din somn, Thomas clipi către stăpâna sa, care-l luase în brațe. Bătăile inimii ei îl liniștiră, și privi uimit în jur. Își amintea vag cum ajunsese acolo, dar, deși era plăcut, nu era casa lui. Și mai erau o altă pisică și un câine. Dar erau ținuți în camere separate de a lui, așa că nu trebuia să-și facă griji.

— Te simți mai bine? întrebă Kate, mângâindu-i blana.

Se simțea mai bine. Stomacul încă-l mai ardea, dar nu era chinul îngrozitor de dimineată. Liniștit de prezența ei, știind că nu avea să fie din nou abandonat, începu să toarcă.

— Bine.

Tonul ei era la fel de mulțumit, ca el însuși. Pe când ea îl scotea din casă, își aminti că bărbatul îl adusese aici. Și că era și copilul acolo. Probabil că era casa lor. Nu era de mirare că aveau un câine – aveau amândoi suflet bun. Cel puțin, stăpâna lui avea mai multă minte.

Boala fusese una necesară, din moment ce oamenii începuseră din nou să se poarte stupid. Trebuisse să facă ceva dramatic. Din păcate, asta însemna că se terminase cu peștele.

Sacrificiul era prea mare, ca să i-l ceri unui simplu motan ca el. Dar o să se descurce cumva.

Atâta timp cât nu-i interziceau și puiul.

OPT

— Suntem conștienți că noile noastre cifre de vânzări pentru ultimul trimestru au scăzut, dar ne menținem noutățile...

Kate se forță să-l asculte pe directorul unuia dintre birourile regionale ale companiei explicând de ce filiala nu prospera în Pennsylvania. Mai întâi, pentru că asigurările nu mergeau bine nicăieri, în zonă. Birourile regionale nu fuseseră perfect coordonate de fostul vicepreședinte. Una dintre sarcinile ei era să viziteze toate districtele din regiune și să se întâlnească cu reprezentanții locali, în numele șefului ei.

Munca de rutină, pentru care șeful ei primea laudele, se gândi ea, înăbușindu-și un oftat. Dar biroul central al oricărei companii de asigurări era o rețea de relații, de tipul „băieți buni”. Modalitatea de-a urca în ierarhie, era să-i mulțumească pe „băieți”, ca s-o primească în gașcă. Era conștientă că fusese promovată pentru că era femeie, și avea nevoie de mai multe femei și „minorități”, în posturi de răspundere. Acum trebuia să demonstreze că putea face treabă la fel de bună, ca un bărbat. Iar asta însemna călătorii ca aceasta.

Dar avea și avantajul de a o scoate din calea lui Mitch.

Acesta o sunase în fiecare zi, din săptămâna care trecuse, iar Chelsea îl vizitase pe Thomas, aducând vești. Dar asta fusese tot. Era ca și cum el ar fi abandonat sexul, ca și cum ar fi închis un robinet, cu o mișcare rapidă, nonșalantă. Între timp, ea fusese neliniștită ziua și-și pierduse somnul noaptea, din cauza amintirilor.

Mai neliniștitoare decât amintirile nopții de dragoste erau însă amintirile cinei pe care o luase cu el și cu Chelsea. Fără să vrea, fusese atrasă într-o atmosferă caldă, care o mișcase profund. Căldura unei familii. Niciodată, până atunci, nu realizase cât de mult își dorise, inconștient, tocmai asta. Numai auzindu-l vorbind cu Chelsea, văzându-i cum ajung la un compromis fericit, o

făcuse să vadă cât de singură era - și cât de mult și-ar fi dorit să împartă totul cu ei. Donne spusese că niciun bărbat nu e o insulă. Și nicio femeie.

— Ce credeți, doamnă Perry?

Kate clipi din ochi. Pe fețele lor se vedea o expresie îngrijorată. Vorbiseră despre menținerea cifrelor de afaceri. Se îndreptă de spate și zâmbi:

— Da, sigur.

Fețele din jurul mesei se lungiră. Unul dintre interlocutori spuse:

— Știam că vor fi concedieri.

— O, nu, nu, nu, se corectă ea repede. Nu mi-am dat seama că despre asta era vorba.

Cu efort, îl alungă pe Mitch din gândurile ei și se concentrează asupra afacerilor.

Când ajunse în seara aceea acasă, Kate găsi un buchet mare de flori pe prag. Trandafiri, superbi trandafiri roșii.

Nu avu nevoie să se uite la cartea de vizită ca să știe de la cine sunt. O notiță de la o vecină spunea că semnase de primire și ținuse florile la ea, până se făcuse prea târziu și le lăsase pe pragul ușii lui Kate. Era un miracol că nu fuseseră furate, deși arătau cam veștejite, din cauza frigului.

Intră în casă, cu brațul plin, și închise ușa cu piciorul. Thomas veni în fugă din bucătărie, torcând, și aproape că o dădu jos, frecându-i-se de picioare. Fusesse un model de sănătate după spaima de săptămâna trecută.

— OK, OK, murmură ea.

Puse florile și servieta pe masa din bucătărie și-l luă în brațe, mângâindu-l cu afecțiune. Era plăcut să știi că cineva ți-a dus lipsa. Se uită la cartea de vizită prinsă în mijlocul buchetului.

— Cred că ar trebui să văd ce scrie pe ea.

Nu știa la ce se așteptase, dar pe carton scria doar *Mitch*. Lăsase trandafirii să vorbească singuri. O duzină, toți roșii.

Dragoste curată.

Kate simți lacrimi în colțul ochilor. De ce Dumnezeu

plânge? se întrebă ea. Răspunsul era simplu, și se urî pentru că fusese în stare să se gândească la el.

Brusc obosită, se duse să-l bage pe Thomas în cușcă, dar motanul se luptă cu ea, desfăcând lăbuțele, ca să nu-l poată pune în cușcă. Plângea să-ți rupă inima, torcând în același timp. Categorie dorea să fie cu ea.

Kate gemu și-i dădu drumul. El se frecă drăgăstos de piciorul ei.

— N-ar trebui, dar sunt prea sfârșită ca să mă lupt cu tine, îi spuse pisoiului.

Se duse la culcare, cu un Thomas fericit pe urmele ei.

Categorie, își spuse ea, strecurându-se sub pături, cu Thomas lângă ea, trebuie să facă ceva cu masculii din existența ei.

Mai ales cu cel biped.

Următorul ei contact cu Mitch, nu mai fu prin intermediul florilor – fu o cină de la restaurant.

Kate rămase uimită, când deschise ușa și văzu mai multe persoane, cu veselă și cutii în brațe. În urma lor, intră Mitch. Era îmbrăcat cu un costum gri-închis, nuanțat de o cravată bordeaux cu alb.

— Ai fost atât de mult plecată, spuse el, zâmbind copilărește, că m-am gândit că s-ar putea să-ți placă o cină de sâmbătă pe care să nu trebuiască s-o gătești tu.

Thomas se frecă de pantalonii lui, în semn de salut, înviorând cu o tentă portocalie, griul-închis.

— Pare destul de atrăgător, spuse ea, îngustându-și ochii. Îl sunase și-i mulțumise pentru flori cu o zi înainte, dar el nu-i spusese nimic despre cina aceasta. Totuși, Mitch...

— Aranjați masa în sufragerie, domnilor, o întrerupse el, vorbind cu chelnerii. Se întoarse din nou către ea: Sunt de la *Ma Maison*.

— *Ma Maison?* repetă ea. Restaurantul cel nou, după care se dă în vânt toată lumea?

— Hei, e mai tare ca McDonald!

După ce aranjă cu chelnerii să revină a doua zi ca să ia vesela, Mitch îi plăti și aceștia dispărură la fel de discret

cum intraseră.

— Cum i-ai convins să aducă o cină la domiciliu? întrebă Kate.

— Multe dintre restaurantele din zonă fac asta. N-ai văzut anunțurile din ziare, în legătură cu asta? Zâmbetul lui deveni infatuat: Sunt campionul gătitului telefonic.

— Nu zău.

Kate deveni conștientă că era îmbrăcată în tricou și jeansi, nu în armura de care avea nevoie ca să-l înfrunte – mai ales, în situația dată. Seara era presărată cu capcane, și știa că era foarte posibil să cadă într-una dintre ele.

— Cum de-ai știut că sunt acasă?

— Am un spion.

Kate pufni:

— Chelsea. Nu mă mir că a întrebat ce fac astă-seară, când a venit să-l vadă pe Thomas.

— N-am făcut decât s-o rog să întrebe. Destul de subtil, nu-i așa?

Ea își dădu ochii peste cap.

— Chelsea unde e?

— Acasă, cu baby-sitter. Mai ai dreptul la 17 întrebări.

— Zău?

— Acum, mai ai 16.

Kate oftă.

— Mă rog, ești aici, deci bănuiesc că poți să rămâi.

— Nu poți să rezisti tentației cinei, nu?

Nu se putu abține să râdă.

— Și tu știai asta, nemernicule.

— O, vorbele dulci pe care mi le spui.

Îi oferi brațul. Ea ezită o clipă, apoi își strecură mâna pe sub a lui. Căldura trupului lui începu să-i alerge de-a lungul terminațiilor nervoase, făcând-o să-și dorească să-și alinte degetele pe mușchii brațului lui. N-o făcu. Era un miracol că reușise să se abțină. Mitch avea chef de joacă în seara aceea, și de fiecare dată când fusese așa, în trecut, ea fusese incapabilă să-i reziste.

Acum e mai bătrână și are mai multă minte, își spuse ea, hotărâtă. Se putea abține.

Mitch o conduse în propria sufragerie și-i trase un scaun, ajutând-o să se așeze, în cel mai politic mod cu putință. Kate îl privi aranjând masa, și nu putu să nu-i admire profilul. Întotdeauna îi plăcuse să-l privească în timp ce făcea ceva, chiar și un lucru simplu, cum ar fi cititul. Pe frunte, îi apărea un ușor rid, din cauza concentrării, dar gura îi rămânea relaxată, chiar cu un zâmbet abia schițat în colțul buzelor.

— Astă-seară, anunță el, este rață în sos negru, sufle de orez și sote de mazăre.

— N-am știut că poți să faci asta cu mazărea, fără s-o zdrobești, spuse Kate.

— Nici eu, dar sună bine. Desertul e tartă de căpșuni cu coniac.

Servi el, apoi tăie o bucățică de rață, de pe care scursese sosul, o tăie în bucăți mici și o dădu motanului. Acesta o miroși o dată, apoi o atacă.

— Expertul o declară bună, spuse Mitch. Dă-i drumul.

Kate oftă resemnată. Mitch era deosebit de fermecător. Era greu să-i rezisti când era așa, și el o știa.

— Credeam că un veterinar nu e de acord să dea unui animal altceva decât mâncarea obișnuită.

— Sunt în afara orelor de program. Și, în plus, o mică delicată, din când în când, e bună pentru el. Oricum, reacția alergică i-a trecut de mult.

Kate cedă și începu să mănânce cu poftă.

— Îmi place cum ești îmbrăcată, spuse Mitch, după ce primul moment gastronomic trecuse și puteau conversa. Arăți ca vechea Kate.

— Mai puțin părul, spuse ea.

— Începe să-mi placă, admise el. E sexy.

— Mulțumesc. Era hotărâtă să nu se lase impresionată mai mult decât era.

— Și mai puțin sutienul, adăugă el, privirea oprindu-i-se pe sânii ei. Nu obișnuiai să porți sutien când erai îmbrăcată lejer, ca acum.

Kate se întoarse la mâncare, refuzând să comenteze. Rața, care cu un minut în urmă fusese delicioasă, acum

părea fadă.

— De fapt, tu în întregime arăți foarte sexy.

— Cum e la serviciu? Întrebă ea, încercând să orienteze conversația către ceva mai puțin intim. Ai mai tăiat ceva unghii, în ultima vreme?

— De fapt, am supravegheat împerecherea a doi caniş.

Kate se înecă cu mâncarea.

— A fost foarte interesant, continuă el. Realizezi, ca om, cât de natural e sexul, când se împerechează animalele. Singurul scop e supraviețuirea speciei...

— Cum îi merge lui Chelsea la școală? îl întrerupse Kate.

— Nu vrei să afli cât de diferit e sexul la oameni? Întrebă el, cu cea mai inocentă voce posibilă.

— Nu! răspunse ea, hotărât.

— Dar eu am o teorie bazată pe faptul că am avut cea mai incredibilă experiență sexuală cu tine...

— N-am putea discuta despre conflictul din Orientul Apropiat? Întrebă Kate. Despre distrugerea pădurilor ecuatoriale? Despre depresiunea economică mondială? Despre câți îngeri pot dansa pe gămălia unui ac?

Mitch rânji:

— Termină-ți cina.

Kate începu să mănânce.

* * *

Mitch se păstră în limitele flirtului moderat tot timpul cât strânseseră masa. Dorea s-o facă să-și lase garda jos, nu s-o întărească. Asta nu mai era o distracție de puști. Reexaminarea căsniciei lor și a vieții lor comune îi luase mult timp, dar, în cele din urmă, înțelesese că nu încetase niciodată s-o iubească pe Kate. Dar dacă o voia din nou, trebuia să-i facă curte.

Trandafirii fuseseră prima declarație. Cina era al doilea vreau. Trebuia să se mențină în limitele politeții, până când toate barierele ridicate de ea se prăbușeau. Știa că cea mai mare grijă a ei era Chelsea, așa că o încuraja pe fiica sa s-o viziteze pe Kate. Nu putea să șteargă cu buretele ascendența lui Chelsea și nici n-ar fi vrut, pentru că asta făcea din copil persoana deosebită care era. Dar nu-i

stătea lui Kate în fire să fie cu adevărat geloasă pe Chelsea. Ceea ce trebuia să înțeleagă Kate era că Chelsea avea nevoie de un prieten.

— Acum că am terminat cina, spuse el când sfârșiră de strâns resturile de mâncare, e timpul pentru distracție.

Kate se răsuci către el, punând ultima farfurie la loc.

— Ce fel de distracție?

— Suspiciunea nu te prinde. Zâmbi: Am adus o casetă. Știi tu, cina și un film.

— Oh! Kate tăcu o clipă, evident examinând potențiala primejdie din toate unghiurile. E foarte drăguț din partea ta...

— Mă duc s-o aduc.

Se repezi la mașină și se întoarse mai repede decât Carl Lewis.

— Ce film e? întrebă Kate.

— E surpriză, spuse el, băgând caseta în aparat.

Dădu drumul la televizor, apăsă pe „play”, apoi o conduse către canapea. Se așezară, Mitch fiind foarte atent să păstreze un spațiu decent între ei.

Așteptă.

Apăru genericul. Kate își înăbuși o exclamație de uimire, apoi șopti:

— O, Mitch. Ți-ai amintit.

El zâmbi:

— Mi-am amintit.

Cary Grant și Deborah Kerr își jucară tragică poveste de dragoste, și, când apăru genericul de final la „An Affair to Remember”, Kate suspină pe umărul lui, așa cum făcuse întotdeauna. Mitch oftă ușurat, luând-o în brațe. O lăsa să se descarce. Știa el că undeva, adânc în ea, acea Kate sentimentală mai supraviețuia.

— A fost un truc urât, spuse ea, printre suspine.

— Nu prea cred. O strânse mai tare în brațe. M-am gândit la „Psycho”, pentru că știam că o să-mi sari în brațe de spaimă. Țsta chiar ar fi fost un truc urât.

Ea mormăi.

— Nu-mi vine să cred că plâng în halul ăsta, de fiecare

dată când văd filmul ăsta.

— Eu nu mă plâng. Își pipăi umărul pe care ea i-l umezise cu lacrimi: Nici chiar dacă îmi intră cămașa la apă.

Kate se ridică și-și șterse ochii. El își lăsă mâna pe spatele ei, considerând că era semn bun, dacă ea nu i-o îndepărtase.

— Uită-te la mine! Arăt cumplit!

Mitch se uită la ochii ei înroșiți și la tenul iritat, apoi clătină din cap:

— Ești frumoasă, Kate, te iubesc.

O trase către el și o sărută ușor, gustându-i lacrimile sărate. Nimic nu avea gust mai dulce pentru el. O sărută din nou, cu sărutări din ce în ce mai lungi. Din ce în ce mai înfrigurate. Ea se relaxă în brațele lui, îl cuprinse cu brațele de umeri, întorcându-i fiecare sărut. Mitch își strecură palmele pe sub bluza ei, pe spate, simțind pielea caldă, strângând-o lângă el.

Ultima oară, când făcuseră asta, sfârșiseră prin a face dragoste. Nu-și dorea nimic mai tare decât să se repete acea ultimă dată. Știa că, dacă s-ar repeta, ea ar fi legată de el... și își desprinsese ușor buzele de ale ei.

— Când o să fii pregătită, murmură lângă tâmpla ei.

Se îndoia că-l și auzise, dar să mai și înțeleagă ce-i spusese. Dar știa că simpla legătură fizică nu era de ajuns. Nu putea fi niciodată de ajuns pentru el – și nici pentru ea. Se strădui să se desprindă din îmbrățișare și să se ridice. Îi zbârnâia capul. Era efectul pe care Kate îl avusese întotdeauna asupra lui.

Kate clipi din ochi – cu dezamăgire, spera el. Mitch își dorea ca ea să-l dorească cu pasiune, înainte de a face dragoste din nou. Să nu aibă niciun fel de îndoieli.

Pentru tot restul vieții ei.

Kate se holbă la femeia tânără, îmbrăcată în frac și cu

joben, care stătea în pragul ușii ei.

— Am un mesaj pentru Kate Perry, spuse ea. Kate își regăsi glasul:

— Eu sunt.

Femeia își dresе vocea și începu să cânte, cu voce joasă de contralto, „Eu și doamna Jones”.

Fusese cântecul lor.

Kate se trezi că avea gura căscată, auzind mesagera, cântând celebrul cântec al lui Billy Paul. Nu se putea aduna. Deși era seară, nu toți vecinii intraseră în case. Mai mulți dintre ei se opriră din treburi și aplaudară, apreciativ, când cântecul se încheie. Obrajii lui Kate ardeau de roșii ce erau.

— E de la soțul dumneavoastră, cu dragoste, spuse mesagera.

— Nu e soțul meu! exclamă Kate, disperată, simțind cum îi cade cerul pe cap.

Femeia rămase stupefiată pentru o clipă, apoi spuse:

— Hei, dacă nu-l vrei, îl iau eu. Mi-a dat un bacșiș imens.

După ce femeia plecă, Kate închise ușa. OK, își zise ea. Încercase să împuște poștașul, și asta nu era cea mai deșteaptă mișcare. Ceva mai mult calm și mai puțină panică, și totul o să fie bine.

Din păcate, sfatul, deși înțelept, părea imposibil de urmat. Toată această atenție o făcea să intre în panică, o puneа în stare de alarmă emoțională. Nu știa ce să facă.

Nici măcar nu știa dacă voia să facă ceva. Mitch îi spusese că o iubește.

Dumnezeule, dar asta o speria cel mai tare. Și era atât de greu de luptat împotriva acestor vorbe, încerca să se convingă că Mitch nu vorbise serios, dar nu reușea. Din cauză că fusese atât de politicoș în seara când venise cu „cina și un film”. Nu se putea să nu fi știut că ea n-ar fi rezistat unei nopți de dragoste. Și, totuși, nu încercase.

Individul nu era numai periculos, era de-a dreptul diabolic.

Thomas se frecă de picioarele ei. Kate oftă și-l luă în

brațe.

— Nu e obligatoriu să fii de acord cu mine, să știi.

Motanul miorlăi.

Oftă, dezgustată de loialitatea pisoiului, și se duse la telefon să-l sune pe Mitch, hotărâtă să facă ce se cuvenea. Fiind seară, încercă întâi acasă.

Când el răspunse, îi spuse:

— Cred că mesagera ta ar dori o întâlnire cu tine.

— A venit?

Vocea lui suna încântată, dar și temătoare în același timp.

— Da, a venit. Mulțumesc. Are o voce minunată.

— Și ți-a plăcut cântecul nostru? Întrebă Mitch.

Vocea lui era joasă, senzuală. Pe Kate o străbătu un fior al amintirii.

— N-a fost cinstit, spuse ea.

— Cred în fiecare cuvânt al cântecului. Întotdeauna a fost așa.

— Nu crezi că sunt un risc prea mare, Mitch? Întrebă ea, încercând să-și controleze tremurul din voce. Sunt exagerat de geloasă. Vreau să fiu cea care controlează orice relație. Nu pot să mă obișnuiesc cu ideea celei de-a doua căsătorii a ta, și nici cu fiica ta. De fapt, sunt îngrozitoare în tot ce fac. De ce nu găsești o femeie drăguță, care să nu te scoată din minți?

— Pentru că nici eu nu sunt cine știe ce grozav. Lucrez după un program dezordonat. Sunt falit, după ce am investit toți banii pe care îi aveam în cabinet, și am mai și împrumutat până peste cap. Am un copil cu probleme emoționale. Am fost căsătorit deja de două ori, și a doua căsătorie a fost un banc prost. Și piesa de rezistență: sunt foarte îndrăgostit de prima mea soție. Vorbeai de riscuri. Drace, iubito, eu sunt ăla.

Kate râdea și plângea în același timp, simțind cum îi plesnește inima, auzind cuvântul „dragoste”.

— Poate că ar trebui să ne călugărim, sau așa ceva.

— Da, dacă suntem colegi de cameră. Făcu o pauză: Știu că n-am prea nimerit-o cu invitațiile, dar trebuie să merg la

o petrecere sâmbătă, la cineva important. Crescătore de *dachshund* campioni: Foarte campioni. Trei dintre ei au câștigat premiul întâi la Westminster. Vrei să vii cu mine?

Îndoielile o cuprinseseră din nou.

— Mitch, nu știu dacă e o idee prea bună...

— O să mai urmeze mesageri cântăreți, filme sentimentale, cine. Înțeleg că poezia erotică e...

— Aș fi încântată să merg cu tine.

— Bun.

— Nu mai fi așa de încrezut, spuse ea, acid. Tot mai ești campionul invitațiilor forțate?

— Mă bucur să aflu că sunt la apogeul carierei. Te iau la ora șapte. Apropo, e foarte formal.

— Formal! Kate se zgâi la receptor. Glumești.

— Nu. E o doamnă cam... excentrică. Dar foarte, foarte drăguță. Sper că nu-i o problemă.

— Nu.

Kate ridică ochii în tavan și binecuvântă centrele de închiriat haine.

— Bine. Și mă bucur că ți-a plăcut cântecul. Cântecul *nostru*.

Închise telefonul, lăsând-o pradă emoțiilor.

Thomas își băgă ghearele în tapițeria scaunului, sfâșiind-o. Zgomotul materialului rupt îl făcu să toarcă satisfăcut.

— Nu!

Se opri instantaneu și se uită la stăpâna sa. Expresia ei era de furie. Nu avea motiv; tocmai vorbise cu masculul. Auzise chiar el vocea lui. Asta o făcea întotdeauna să se simtă mai bine.

Probabil că era o greșeală, hotărî el. Și continuă cu zgrepțănatul.

— Nu! Răule!

Crac, crac, crac.

Thomas fugi de lângă scaun și se ascunse după sofa. Nu avea idee de unde veneau zgomotele acelea îngrozitoare, dar părea să le facă ea cu mâinile. Era sigur de un singur lucru: îl speriau.

Și el care crezuse că viața e minunată. Nu avea idee ce o

supărase așa. De acum încolo, trebuia să fie mai atent la semnale.

NOUĂ

— Ce dracu' e asta?

Mitch se holba la enormitatea care domina livingul lui Kate. Era înalt de peste doi metri, și arăta ca un fel de copac tapițat. Coloana centrală era groasă de cel puțin 30 de centimetri, avea patru „ramuri” dispuse strategic în jurul trunchiului, iar în vârf avea o pernă. Thomas era tolănit exact acolo, în toată splendoarea.

— Se numește paradisul pisicilor, explică Kate. Mă săturasem să-l tot văd pe Thomas sfâșiind mobila, așa că i-am luat chestia asta. Cred că am exagerat puțin.

Ca și când echilibrul n-ar fi fost o problemă, Thomas se răsuci pe spate și-și întinse lăbuțele către Mitch. Acesta întinse mâna să-i mângâie labele lui Thomas, spunând:

— Nu suntem răsfățat, nu-i așa, băiete?

Thomas alunecă brusc în față și căzu din „paradis”. Se răsuci rapid, agățându-se cu ghearele de pernă, apoi se cățără înapoi în vârf. Privi în jos, complet uluit de brusca alunecare.

— Aha, am înțeles, spuse Mitch. E un accident de muncă.

Kate râse și trecu prin fața copacului, cu Thomas urmărindu-i fiecare mișcare.

— S-ar putea să ai dreptate. Și, da, mi-am pierdut mințile. N-am putut rezista. Cred că mi-a intrat complet pe sub piele.

— Dacă aș fi și eu la fel de norocos, murmură Mitch, lărgindu-și gulerul tare al cămășii albe. Smochingul negru era în regulă, dar cămașa părea să-l strângă de gât.

Kate se întoarse către el, încruntându-se.

— Ce?

— Nimic. Îi privi rochia fără umeri: Ești superbă...

Deși Chelsea își petrecea noaptea cu părinții lui, Mitch refuza să spere că ar putea face dragoste cu Kate în noaptea aceea. Îi făcea curte, și numai atât. Totuși, rochia ei îi întârâta simțurile, până la nebunie. Materialul mulat era de un gri-bleu, frumos, iar corsajul era atât de decoltat, încât i se vedea partea de sus a sânilor de

alabastru. Mitch nu avea idee cum făcea ca rochia să stea pe ea și hotărî că era un miracol de inventivitate feminină. Părul scurt părea și mai șic în combinație cu rochia. Renunțase la bijuterii greoaie în favoarea unui colier delicat, cu o singură perlă neagră, în formă de lacrimă. Apoi, realizează că știa de unde are perla.

— Nu credeam că o mai ai, spuse, atingând bijuteria.

Fusese primul lor Crăciun împreună. De abia dacă-și puteau permite să plătească chiria studioului în care stăteau, dar el golise complet unica carte de credit pe care o aveau, ca să-i cumpere perla. Kate se întoarse cu spatele:

— După scandalul imens pe care l-am avut, m-ai fi ucis, dacă n-o păstram.

— Cred că încă mai plătesc pentru ea, pe undeva, după cum merg cărțile de credit, comentă el.

Însă era atât de încântat că ea păstrase colierul. Împăcarea lor, din acea noapte de Crăciun, zguduise lumea. Se întreba dacă nu cumva păstrase perla doar din acel motiv.

Mitch fu și mai încântat când ajunseră la petrecere și Kate avu și ea un șoc. Vila din Princeton fusese de ajuns s-o facă pe Kate să-i iasă ochii din cap, dar, după ce fură întâmpinați de gazde, Kate se repezi la el:

— Nu mi-ai spus că excentrica crescătoare de câini e doamna Poppert, soția senatorului!

Mitch rânji:

— Mă știi. Îmi plac surprizele.

— Sunt mai mult decât surprinsă, spuse ea.

Expresia ei era de încântare exasperată... sau de exasperare încântată? Mitch nu-și dădea bine seama. O luă de braț și-i spuse:

— Vino, îți aduc ceva de băut.

— S-ar putea să am nevoie de o porție dublă, murmură ea, răsucindu-și capul, ca să se uite la un grup. Aia nu era Mary Tyler Moore?

— Probabil. Crește câini din rasa dachshund de ani de zile.

Marjorie Poppert era cunoscută în cercurile chinologice

și senatoriale ca Gazda Supremă. Dădea petreceri somptuoase de mai multe ori pe an, când soțul ei și cu ea veneau din capitală. Acesta era „Cheful de Primăvară”, cum îi plăcea să-i spună. Nu erau invitați numai oamenii, ci și câinii lor. Tot timpul aveai printre picioare creaturi de diverse forme și culori. Ca și oamenii, și câinii socializau, amușinând și alergând înapoi și încolo. Singurii câini cărora li se interzisese să vină la petrecere, din motive lesne de înțeles, erau femelele în călduri. La petrecerile doamnei Poppert era destulă hărmălaie făcută de câinii agitați, și nu mai era nevoie și de o luptă între masculi excitați.

Mitch salută diverse persoane, el însuși uimit de cât de multă lume cunoștea. O prezentă pe Kate, cu mândrie – și cu crescândă frustrare, pentru că mulți dintre bărbați păreau să-și concentreze privirile asupra decolteului ei. Acela era teritoriul lui.

— Și cum i-ai cunoscut pe senator și pe doamna Poppert? întrebă Kate, după ce-și luară băuturile de la bar.

— Am lucrat, ca intern, aici, când eram la facultate, replică el. Unul dintre câinii ei a făcut parvoviroză, și eu am stat cu animalul zi și noapte și l-am salvat printr-un miracol. După asta, a început să mă placă. Chiar trebuia să porți rochia asta?

— Poftim? Kate se uită în jos, la rochie. Ce-i cu ea? Are vreo pată, sau ceva?

— Ceva, mormăi el sumbru, privindu-i sânii. Arăți prea bine.

Kate clipi surprinsă, apoi zâmbi:

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Numai nu te apleca să mângâi vreun câine. Nu știu dacă-ți pot apăra onoarea în fața tuturor bărbaților din încăpere.

Kate dădu să răspundă, dar o întrerupse exclamația unei femei:

— Mitch! Aici erai!

Mitch se întoarce și dădu cu ochii de Margo Carruthers. Își înăbuși un geamăt. Cândva, aproape că-i cedase

blondei, iar ea nu-l lăsa să uite asta. La concursurile de câini se bârfea întotdeauna, în legătură cu cine era cea mai mare cățea în călduri, în orice moment – Margo sau una dintre cățelele ei. Însă creștea *dachshund* minunați.

Îl sărută drept pe gură. Lui Mitch nu-i trebuia o oglindă ca să-și dea seama că era mânjit de ruj roz pe buze. Îl simțea ca pe un lipici.

— O, dragă, spuse ea, ștergându-l cu degetul mare. Stai să te curăț.

Mitch așteptă răbdător, în timp ce ea îi ștergea buzele. Din păcate, o făcea din ce în ce mai încet, aproape senzual. Mitch se pregătea să se dea înapoi, când ea încetă, în fine. Zâmbi ușurat. Margo își țuguie buzele:

— Nu știu cum, dar rujul meu arăta sexy pe buzele tale.

— Nu la fel de sexy, cum arată pe ale tale, replică el. O luă pe Kate de mină, spunând mândru: Margo, vreau să ți-o prezint pe Kate Perry. E o persoană foarte specială pentru mine.

— Bună, spuse Kate. Ai o rochie superbă.

Margo se înfoie ca un cocoșel care-și ridică creasta.

— E făcută de Bob Mackie. Cine a făcut-o pe a ta, draga mea?

— Casa de închirieri, replică Kate, voioasă.

Margo izbucni în râs.

— Îmi plac. Ești reconfortantă, după toată hoarda asta de înțepați, pasionați de câini. Îmi iubesc copilașii, dar până și eu mă satur de toate astea.

Margo pluti mai departe, și Mitch realizează, brusc, că nu era o femeie rea. Știa ce vrea și își lua singură. Atitudinea ei gâdila ego-ul unui bărbat atunci când acesta avea nevoie să fie gâdilat. Al lui nu avea nevoie. Apoi, își dădu seama că era exact genul de femeie care alimenta nesiguranța feminină a lui Kate. Și-și mai dădu seama că el suportase cercul lui Margo cu bună dispoziție, așa cum făcea întotdeauna.

Privi la Kate, așteptându-se să o vadă enervată, dar ea nu făcea decât să se încrunte, gânditoare.

— Nu flirtam, spuse el. Nu-i așa?

— Flirtai? Nu mi-am dat seama.

— Ba ți-ai dat. O trase mai aproape de el, privind-o în ochi: Ea nu mă interesează deloc. Nu mă interesezi decât tu.

Pe fața lui Kate se oglindi un zâmbet.

— De fapt, nici n-am fost prea geloasă. Cam la fel de mult cât ai fost tu, cu bărbații.

— Atunci am încurcat-o. Dar râse, ușurat. Gelozie normală. Serios?

— Serios. Am înțeles că nu flirtai cu ea. Dar că, evident, ai o relație de prietenie cu ea.

— Ne cunoaștem de ani de zile, dar n-a fost niciodată nimic... mă rog, ceva, puțin, cu multă vreme în urmă, admise el. Dar nu suficient ca să însemne ceva. Afurisita e ca un lipici...

Kate zâmbi:

— Și arată ca dracu' în galbenul ăla.

Mitch izbucni în râs.

* * *

Nu fusese geloasă.

Kate își sondă din nou sufletul și emoțiile, căutând o urmă a geloziei oarbe pe care o simțise în trecut, când era vorba de Mitch. Simțea un fior de posesivitate, dar nimic altceva. Mă rog, poate mai mult la început, când Margo Lipitoarea se lipise de el ca să-l sărute, dar fusese mai mult șocul. După aceea, totul fusese în regulă. De fapt, chiar se simțise bine, văzând cum talentele pe care le dobândise în relațiile de afaceri funcționau și pe plan social.

Una peste alta, o reacție cât se poate de normală.

Inima i se umplu de speranță, în timp ce se ocupa de banala sarcină de a face cafea pentru Mitch și pentru ea, după petrecere. Probabil că se vindeca. Ce ciudat că evenimentele importante din viața unui om se petrec în timpul ocaziilor mondene.

În mod surprinzător, gândurile i se îndreptară către Chelsea. Inima i se strânse pentru o clipă, amintindu-și cum reacționase prima oară când o văzuse. Încă mai avea

unele îngrijorări, dar ea și Chelsea găsiseră un teren comun. Vizitele erau acum amicale, și nu numai că o plăcea din ce în ce mai mult pe Chelsea, dar începuse chiar să țină la ea.

Își testă inima în legătură cu mama lui Chelsea, Alison. O străbătu un val de furie oarbă la gândul vechii ei nemesi, alături de Mitch...

O pereche de brațe se strecurară în jurul taliei ei, trăgând-o către un trup tare, bărbătesc. *Foarte* tare și *foarte* bărbătesc.

— Thomas? Tu ești? întrebă ea, zâmbind.

— Miau, spuse Mitch. Foarte nostim.

— Categorie nu e Thomas, spuse ea, în timp ce Mitch o întorcea cu fața și o lipea de el.

Gurile lor se căutară, flămânde. Mâinile lui alunecaseră pe spatele ei, mulându-se pe curbele trupului, cu degetele înfipite în carnea moale, ațâțându-i simțurile. Ea scoase un geamăt ușor, simțind cum lumea din jur se răstoarnă, în timp ce prin venele ei începe să curgă lavă fierbinte. Își înfipse unghiile în umerii lui, încercând să-l tragă și mai aproape, în timp ce limbile lor se angajau într-un duel senzual.

Când sărutul se încheie în sfârșit, amândoi erau aproape sufocați. Mitch își aplecă capul către sâni ei, sărutând pielea dezgolită. Înnebunită, Kate se ondulă pe trupul lui, incapabilă să se abțină, părându-i-se că își pierduse complet controlul asupra ei însăși. Dar nici nu vrea să se controleze, se gândi ea. Dorea asta, îl dorea pe el.

Mitch trasă conturul sânelui lui Kate cu vârful limbii, și senzația explodează în corpul ei. El șopti:

— Te iubesc, te iubesc.

Kate îl apucă de păr, ridicându-i din nou capul către gura ei și îl sărută cu disperare, de parcă ar fi vrut să-i absoarbă cuvintele direct în ființa ei. Undeva, departe, în fundal, simțea aroma cafelei arse. Se mișcau împreună, căutând eliberarea din nebunia pe care o creaseră.

În cele din urmă, el se eliberă din îmbrățișarea ei. Kate se simți de parcă i s-ar fi luat aerul.

— Nu ești pregătită pentru asta, spuse el, cu inima zbătându-i-se în piept. Ochii îi erau încetoșați, dar pe buze avea un surâs amar.

— Poftim?

Nu-i venea să creadă că el spusese asta.

— Nu ești pregătită, repetă el.

Dorința de a fi din nou cu el galopa din nou prin venele ei, ca un foc și el îi spunea că nu e *pregătită*?

— Mitch, te rog.

— Nu, spuse el, întorcându-se cu spatele. Vreau să fie totul bine.

Ceva în ea plesni. *Ea* își controla trupul. *Ea* știa ce e bine pentru ea. Era matură. Era timpul să afle și el asta.

— Mitch, spuse ea, în timp ce trăgea fermoarul de la spate al rochiiei.

El se întoarse cu fața la ea, chiar când își scotea brațele din mâneci. Mitch se uita fix la rochia care i se învoldura în jurul taliei, dezvelind sutienul gri de mătase. Împinse rochia în jos de pe șolduri, până când toată se adună, ca un val, în jurul gleznelor. Cu atenție, păși peste ea și se îndreptă către Mitch, îmbrăcată numai în sutien, bikini, ciorapi până la coapse și pantofi cu tocuri înalte. Lui Mitch îi plăcuse întotdeauna când ea era nerușinată. Absolut nerușinată.

Fața lui căpătă o nuanță de roșu-aprins. Nu se mișcă.

O explozie de putere feminină îi luminează mintea, și îi zâmbi. Știa exact ce dorea și îl dorea pe el. Încet, întinse mâna. Și-și trecu degetele de-a lungul brațelor lui și în sus, spre umeri. Îl trecu un fior, apoi întinse brațele către ea.

Nu reușiră să mai iasă din bucătărie.

* * *

— Vreun regret?

Mitch cercetă fața lui Kate, în lumina dimineții, când puse întrebarea. Reușiseră, la un moment dat, să urce la etaj și petrecuseră ce mai rămăsese din noapte în patul ei. Kate zâmbi leneș:

— Niciunul.

El îi răspunse la zâmbet și o trase mai aproape, cu

trupurile perfect lipite, fără nicio barieră între ei.

El avea, totuși, o mulțime de regrete. Și toate pentru ea. Firul subțire al autocontrolului lui se rupsesse când ea ieșise din rochia aia. Vederea pielii de culoarea smântânii, și a lenjeriei de mătase, dorința ei, nevoia ei, fuseseră prea mult ca să poată rezista. Îl sedusesse complet, și nu era deloc surprins. Își dorea să poată fi liniștit de răspunsul ei, că nu avea regrete, dar nu se putea abține să nu-și facă griji. Kate părea mult mai vulnerabilă emoțional decât fusese la douăzeci de ani. Și acum erau mult mai multe în joc decât fuseseră atunci. Iar ea nu era pregătită.

Și nu-i spusese că-l iubește.

O mângâie pe spate, simțind în palmă căldura pielii ei. Își spusese că ea venise la el, seara trecută. Nu spusese că-l iubește, dar nu era decât o problemă de timp. Știa că-l iubește. Kate nu fusese niciodată femeia care doar să se culce cu un bărbat. Se dăruia și emoțional, de fiecare dată.

Kate se întinse lângă el, oprindu-i respirația cu o mișcare sexy și provocatoare.

— Am totuși un regret.

Mitch simți un nod în stomac.

— Care?

— Că e dimineață și tu trebuie să pleci.

El se relaxă și-i sărută părul.

— Nu încă. O trase peste el. Categorie, nu încă.

* * *

Două săptămâni mai târziu, văzu o droaie de regrete în ochii lui Kate când opri mașina în fața casei părinților lui. Kate nu voia să-i mai vadă din nou, după toți anii aceia, și Mitch își dorea să nu o fi convins să petreacă duminica, împreună cu el și Chelsea – și cu părinții lui.

— Kate, n-or să te muște, spuse el, râzând.

— Pui pariu? Încă mai am cicatricele de data trecută.

— Cred că or să te surprindă la fel de mult, cum m-a surprins mama ta pe mine.

Nu-i povestise despre ultima întâlnire dintre el și mama ei, dar îi înțelegea spaima.

— Le-ai spus ceva... despre faptul că ne vedem din nou?

— Am pomenit despre faptul că ți-ai adus pisica la cabinet și probabil că și Chelsea a spus câte ceva. O bătu încurajator pe picior: Haide. Ce ești, om sau soarece?

— Nici una, nici alta. Se strâmbă: OK, sunt lașul pământului. Hai să terminăm odată cu asta și să fie păcatul tău.

— Mă bucur că ești atât de optimistă, mormăi el, deschizând ușa.

Intrară în casă și-l găsiră pe tatăl lui Mitch uitându-se la un meci al echipei Phillies, și pe mama lui făcând prăjituri în bucătărie cu Chelsea. Tatăl lui Mitch se zgâi la Kate, fără să-și poată găsi glasul, iar mama lui, după un moment de tăcere uimită, izbucni în lacrimi.

ZECE

— Revino cu picioarele pe pământ!

Deși o spusese cu voce tare, Kate știa că e o cauză pierdută. Mitch era ca un drog, care se infiltra încet, dar sigur, în fiecare fibră a trupului ei. Și era atrasă spre el prin cele mai stranii ritualuri de cucerire!

O dusesese acasă să-i întâlnească pe părinții lui - din nou. Tradiția dicta ca bărbatul care face asta, să aibă intenții serioase.

Dar era îngrijorată pentru ea însăși. În momentul când își lăsase rochia să cadă la podea, își declarase propriile sentimente într-un alt mod tradițional. Se prinsese în plasă. Acum, zilele ei se scurgeau în așteptarea telefonului lui, iar nopțile, în așteptarea venirii lui. Se simțea din nou ca o adolescentă cu mințile sucite de un băiat. Și înnebunită să fie singură cu el. Femeia care stătea cu Chelsea era, probabil, deja bogată...

Nici Chelsea nu mai era obstacolul care fusese. Comentariul ei despre purtarea „mălăiață” a tatălui ei fusese făcut cu zâmbetul pe buze. Categorie, n-o mai dezaproba pe Kate. Acum, când drăgălășenia copilului devenise vizibilă, Kate începea să țină din ce în ce mai mult la ea. Mama lui Chelsea și trecuta ei relație cu Mitch contau din ce în ce mai puțin - deveneau doar o amintire îndepărtată. Iar Chelsea devenea copilul sufletului ei.

— Kate, unde sunt tabelele contabile de pe ultimul trimestru?

Kate clipi și reveni la realitate, descoperindu-și șeful, pe Bill, în fața biroului ei, cu mâinile în șolduri.

— Tabelele contabile? repetă ea, uitându-se pe birou. Fuseseră acolo de dimineață. Știa sigur. Tabelele, totuși, dispăruseră.

— Kate, revino la normal! rânji Bill. Nu te-am văzut niciodată așa de preocupată. Știu că te-am mai întrebat, dar ești sigură că nu ai probleme acasă?

O grămadă, își spusese ea, în gând, dar cu voce tare

răspunse:

— Nu. Eram doar cu gândul dus. Îmi pare rău.

— Aș țipa la tine, dar e prima oară când ți se întâmplă. Dar adu-mi tabelele, O.K?

— OK... Brusc, i se aprinse un beculeț în minte: Bill, am pus tabelele pe biroul *tău*, azi-dimineață.

— Zău?

Intrară amândoi la el în birou. Kate rânji triumfător, scoțându-le de sub un vraf de alte hârtii.

— Probabil că eu eram cu gândul dus, mormăi șeful ei, luând hârtiile de la ea.

Kate se întoarse la ea în birou, ușurată că nu-și pierduse complet mințile. Dar era pe aproape. Dumnezeu, ce confuză era. Mitch îi arătase clar că o vrea înapoi. Și ea voia, dar era speriată.

Are nevoie de timp, își spuse. Timp, ca să fie sigură de ea însăși, și de el.

Mai târziu, în aceeași seară, și nevoia de timp deveni o amintire îndepărtată.

— Colegul meu, Jim, are o casă la Bethany Beach, în Delaware, spuse Mitch, mângâindu-i părul.

Ar fi trebuit să se ducă la un film, dar în loc de asta făcuseră dragoste. Kate era întinsă pe jumătate peste el, cu piciorul întins peste al lui, simțind cum părul lui îi gâdila șoldul. Brațele lui o țineau într-o îmbrățișare sigură și caldă. Se simțea leneșă, încrezătoare și în siguranță.

— Sună minunat, murmură ea, trecându-și degetele prin părul de pe pieptul lui.

Ascendența lui celtică se făcuse simțită în tinerețe, și Mitch avea păr pe piept, când altor băieți de vârsta lui nici nu le dăduseră tuleiele. Părul lui mătăsos o uimise întotdeauna. Ca și acum.

— Am weekend-ul liber, continuă el, și Chelsea și cu mine ne ducem acolo.

O cuprinse dezamăgirea la gândul că avea să fie singură tot weekend-ul.

— Înțeleg. Cred că aveți nevoie să fiți singuri.

Era sinceră și mândră că, într-adevăr, înțelegea. Nu o

neglijase pe fiica lui, ca să se vadă cu ea – se întâlneau de obicei după ora nouă seara – dar avea, într-adevăr, nevoie să petreacă puțin timp singur cu Chelsea. Mai ales, dacă copilul mai era, cât de cât, ostil față de ea.

Poate că și el are nevoie de timp, ca să ia niște decizii, se gândi Kate. *Asta îi provocă o tresărire de spaimă.*

Mitch își dresе vocea. Kate se pregăti să-l audă spunând exact ce temuse.

— De fapt, speram să mergem toți trei, vorbi el, strângând-o mai tare. Vii cu noi?

Ea se sprijini în coate.

— La Bethany Beach?

— Păi, doar nu pe lungă. Da. Au, fii atentă! Te-ai proptit în sternul meu!

Kate își mută mâna și se așează turcește, cu pătura înfășurată în jurul trupului gol. Thomas, care fusese deranjat din poziția comodă pe care o luase la piciorul patului, mieună a protest, apoi se mută la spatele ei.

— Vii? întrebă Mitch, crăcătându-i fața.

— Oh! Nu știu..., începu ea, amețită. N-ar trebui să mergeți doar tu și Chelsea? Vreau să spun, poate că n-o să se simtă bine dacă vin și eu.

— Chelsea și cu mine am fost acolo de două ori, mai de mult. Cred că o să fie chiar încântată să fii și tu de data asta. Zâmbi. Se plictisește cu mine.

Încă o capcană, își spuse ea, încă un lanț tandru care o lega de el. Ar fi vrut din suflet să spună da, dar se temea de cât de plăcut ar fi putut fi weekend-ul – sau și mai rău, se temea că cine știe ce dezastru ar fi putut interveni, ca să distrugă iremediabil relația.

— O să fie strict platonіc, Kate. Cu Chelsea acolo, nu m-aș simți bine să dăm pe față relația noastră.

O tentație și mai puternică. Se purta elegant. Dar era complet de acord cu el. Chelsea nu era suficient de mare ca să poată accepta relația lor sexuală, dacă era foarte deschisă.

— Aș vrea să ne cunoaștem cu toții mai bine, să fim împreună. O mângâie pe picior, nu seducător, ci liniștitor.

Concursul canin a fost un eșec, și de atunci n-am mai încercat. Chelsea și cu mine am avut o conversație interesantă aseară, apropo.

— Da?

Kate se întrebă ce ar fi putut spune copilul. Se întreba ce ar fi putut spune ea însăși în timpul vizitelor la Thomas, pe care Chelsea l-ar fi putut repeta.

— A spus că ai fi putut fi mama ei, dacă am fi rămas căsătoriți și că n-ar fi fost rău.

— Serios?

În mod evident, Chelsea rumegase ideea primei căsătorii a tatălui ei, și ce însemna asta? De fapt, aceeași idee o avea și ea, făcând-o să speculeze pe tema a ceea ce ar fi fost viața ei, dacă ea și Mitch ar fi rămas împreună.

— Știi ce simt eu, adăugă el, ca încheiere. Spune că vii cu noi.

Kate tăcu un lung moment, gândindu-se la implicații, fără să se simtă prea pregătită să le înfrunte. În cele din urmă, oftă:

— Cred că ai început să înveți ce înseamnă subtilitatea când îmi ceri o întâlnire.

El chicoti.

— Asta pentru că nu-mi spui un nu hotărât în clipa când deschid gura. Cred că amândurora începe să ne placă jocul ăsta din nou. Deci, vii?

Motanul se mișcă în spatele ei, amintindu-i de o cu totul altă problemă.

— Ce facem cu Thomas? Nu am pe nimeni care să aibă grijă de el.

— Avem la cabinet o mică pensiune, unde-l poți lăsa. O să-l ținem separat de celelalte animale, ca măsură de precauție, dar nu-i o problemă. Țsta-i avantajul de a umbla cu un veterinar.

— Și mai primesc și un vaccin gratuit. Râse, incapabilă să se abțină: Cred că nu mai am pretexte...

— Grozav!

O trase către el și o sărută. Thomas strănută, deranjat, și sări jos din pat.

— Auu! Picioarele mele! exclamă Kate, zbatându-se să scape din îmbrățișarea lui Mitch, în timp ce genunchii ei, care primiseră întreaga greutate a corpului, protestau.

— Ai niște picioare grozave, spuse el, ridicându-se și sărutând-o din nou. Plecăm vineri seara, după serviciu.

— OK.

O mai sărută o dată, ceva mai lung de data asta.

— Aduc eu mâncarea.

— OK.

Sărutul lui dură și mai mult.

— O să ne distrăm minunat.

— OK.

O sărută din nou, și gurile lor se topiră una în alta. Când Mitch încercă să ridice capul să spună ceva, Kate i-l trase în jos. Indiferent ce avea de spus, putea aștepta.

Avea ea însăși câteva „mesaje” de transmis.

* * *

Pe când mașina trecea podul peste Indian River, care lega țărmul sudic al Delaware-ului de peninsulă, Mitch își zâmbea sie însuși. Kate stătea pe locul din față, lângă el, exclamând la vederea luminilor care sclipeau pe apa oceanului. Weekend-ul acesta trebuia să fie cea mai bună dintre ideile lui, de până acum.

— Mai sunt câteva minute, spuse Chelsea de pe bancheta din spate. Se așezase acolo fără să comenteze că fusese surghiunită. Dacă tata nu se rătăcește, ca de obicei. O să-ți placă Bethany Beach, Kate. E foarte frumos. Data trecută, am prins și niște stele de mare. Au venit până la marginea apei. Le luai cu mâna.

— Era după o furtună, care probabil că adusese un banc la țărm, adăugă Mitch.

— Ar fi drăguț dacă s-ar întâmpla din nou, cât e Kate aici.

— Sper să se întâmple, spuse Kate, zâmbindu-i lui Chelsea.

Se întoarce să-i zâmbească lui Mitch, și părea atât de... fericită. Mitch nu se putea gândi la alt cuvânt, care să definească emoția pe care o radia fața ei. Își dorise asta

atât de mult, încât acum aproape că cedă impulsului de a trage pe dreapta, ca să o sărute pe femeia lui. Pe amândouă femeile lui. Nimic nu era mai bine decât să fie toți trei împreună.

Un sfert de oră mai târziu, ajunseră la locuința așezată la mică distanță de plajă. Mitch, în formă, rată curba de la intrare. Nu știa de ce niciodată nu nimerea intrarea în complexul de locuințe. Niciodată nu i se părea locul potrivit. Nici Chelsea, nici Kate nu-i făcură viața ușoară, când îl luară în râs pentru asta.

Descărcară mașina în timp record, și imediat se treziră în fața marii dileme a weekend-ului.

— Chelsea, tu ieși dormitorul din spate, ca de obicei, spuse Mitch, stând în mijlocul holului de la etaj. Kate, tu ieși dormitorul mare, și eu dorm pe canapeaua extensibilă de jos. OK?

Era convins că stabilise parametrii pentru liniștea sufletească a fiicei sale, în legătură cu cine doarme în dormitor, și cine nu. Îi fusese îngrozitor de greu s-o facă, dar știa că e necesar.

— Nu, nu te dau afară din dormitor, Mitch, spuse Kate. Dorm eu pe canapea...

— Nu, spuse el, ferm. Eu dorm pe canapea.

— Nu, replică Kate. Eu dorm pe canapea.

— Nu, eu...

— Dumnezeu! exclamă Chelsea, exasperată. Care-i problema? Tati, tu dormi în camera ta, și Kate, tu dormi în a mea și dorm eu pe canapea!

Mitch se uită la Kate, apoi izbucni în râs.

— Bună încercare, iubito, spuse el, ciufulindu-i părul fiicei sale. Dar, după cum te știu eu, o să încerci să stai trează toată noaptea.

— Știam eu c-o să-ți dai seama, mormăi copilul. Își luă bagajul: OK, stau în camera mea. Voi doi puteți să stați aici să vă certați... dar nu prea mult. Vreau să ne plimbam pe plajă.

Mitch zâmbi și o bătu pe spate.

— Nu mai fi așa de dominatoare.

Luă bagajul lui Kate și, fără un cuvânt, îl duse în dormitorul principal. Kate chițăi în urma lui:

— Hei, stai o clipă!

— Haide, Kate, spuse el. Ai auzit-o pe Chelsea. Vrem să ne plimbăm pe plajă.

Dormitorul principal era mobilat simplu, cu mobilă moderat de scumpă, care se putea cumpăra la orice magazin universal, ceea ce era foarte normal într-o casă care era închiriată unor străini timp de șase luni pe an. Una din uși dădea în baie, pe care o împărțea cu celălalt dormitor, printr-o ușă de legătură. Ușile de sticlă din partea opusă dădeau către un balconaș.

Mitch lăsă geanta lui Kate pe pat și își înăbuși un suspin, gândindu-se unde avea să-și petreacă el noaptea. Asta trebuia să facă, își spunea el întruna. Apoi se uită la Kate.

Ea îl privea fix, cu ochi mari, cu dorința oglindindu-i-se clar în ei. Strălucitoare și vulnerabilă, o lumină care-l invita. Niciodată nu semănase cu vechea Kate atât de mult ca acum, în jeansi și tricou. Și niciodată nu păruse mai dispusă să-l accepte, în toate privințele. În spațiul dintre ei tremura emoția, pătrunzându-i în trup și atrăgându-l către ea...

— Tată? Mi-ai adus periuța de dinți?

Cuvintele anodine rupseră farmecul. Mitch clipi și reveni la realitate, trezindu-se cu mâinile pe brațele lui Kate. Și le retrase repede și se întoarse:

— Nu. Era treaba ta.

— Tată! se văită ea. Te-am rugat, ți-aduci aminte? Ai stat așa de mult în baie și n-am putut să intru.

Mitch înjură cu voce scăzută, amintindu-și.

— Îmi pare rău. Ia-o pe a mea.

— Cu microbi cu tot? Nu, mulțumesc.

Odată rezolvată problema asta, se întoarse din nou către Kate. Ea zâmbea trist.

— O să trebuiască să fim *foarte* atenți în weekend-ul ăsta, spuse ea.

— Nu pot să sufăr să fiu atent, murmură el.

Mai târziu, pe plajă, vântul rece de primăvară îi alungă

frustrările și îi răcori spiritul. Își spuse, că, până la urmă, s-ar putea să reușească să treacă de weekend, fără s-o șocheze complet pe Chelsea.

Luna plină era jos pe cer, luminând aproape ca ziua plaja pustie. Apa strălucea negru-argintiu, cu crestele valurilor albe ca laptele, prin contrast. Mai multe mile în larg, luminile bărcilor de pescuit sclipeau ca niște stele rătăcite. Kate și cu el se plimbau pe nisip. Chelsea alergase către malul apei, căutând stele de mare.

— Îți amintești ce mult ne plăcea să mergem la Cape May? întrebă Kate, deodată.

Își ținea brațele încrucișate la piept, pentru i ca briza continuă să nu-i intre pe sub jachetă.

— Îmi amintesc.

O luă pe după umeri și o trase mai aproape de el. Frecându-i brațele ca s-o încălzească, își aminti cum se trezeau de dimineață și mergeau ore în șir cu mașina, doar ca să stea o după-amiază pe plaja din Jersey, și apoi să vină acasă, morți de oboseală, buni doar să adoarmă îmbrățișați.

Asta era ceea ce voia din nou.

— Tati! Kate! Uitați-vă!

Chelsea se opri mai în față, arătând către ocean. Uitându-se în direcția pe care le-o indica, Mitch văzu delfini brăzdând apa, la vreo 50 de metri, paralel cu țărmul. În urma lor, valurile se învolburau, lăsând o dâră albă de spumă.

— Rechini? întrebă Kate, înfiorată.

— Delfini. Îi poți vedea uneori pe aici, înotând în grupuri de doi sau trei.

Din câte se vedea, erau mai mulți. Cel puțin o duzină.

Chelsea veni în fugă către ei. Mitch o luă pe după umeri, când ajunsese în dreptul lui.

— Sunt delfini, tati! exclamă ea. Uite-i!

Delfinii se îndepărtau, ca niște săgeți trase dintr-un arc nevăzut. Brusc, se întoarseră cu toții și înotară înapoi, ca într-o cursă. Dar acum înotau parcă mai încet, mai atent. Apărură alții, venind din direcția primilor, până când

oceanul se umplu de ei.

— Trebuie să fie cu sutele, șopti Kate. Ce fac?

— Se hrănesc, replică Mitch. Probabil că au adus încoace un banc de pești pentru prietenii lor, ca niște cowboy, care adună turma.

De parcă ar fi vrut să-i confirme spusele, trupuri mici și argintii săgetară în sus, apoi la loc în apă, ca să scape de delfini. Aceștia se avântară în sus după pradă, sau, pur și simplu, săriră de bucurie. Era greu să-ți dai seama de motiv, dar sparseră suprafața apei, cu grațioasă simetrie, ca niște dansatori superbi, unul după altul. Spectacolul continuă, iar ei trei rămaseră acolo, privind fascinați. Mitch, ținându-le pe după umeri pe Kate și pe fiica sa.

Ca o familie.

* * *

Kate își reprimă un zâmbet când îl văzu pe Mitch, ridicându-se de pe scaunul din bucătărie după micul dejun, ținându-se cu mâna de șale. În mod evident, petrecuse o noapte grea pe canapeaua din living.

Pe de altă parte, deși nu avusese parte de un pat tare, nici ea nu dormise mai bine. Cearcănele negre de sub ochi se vedeau bine în lumina din baie. Faptul că stinsese luminile de machiaj nu ajutase prea mult. Știa ce o tulburase; ceva ce fusese toată noaptea pe canapeaua de la parter. Și avea sentimentul că ceea ce-l tulburase pe Mitch fusese toată noaptea în dormitorul de la etaj. Amândoi rezistaseră tentației, și acum plăteau pentru asta. Numai Chelsea părea voioasă.

Mitch se întinse, și oasele îi trosniră.

— O, tati! protestă Chelsea.

— Sunt prea bătrân pentru asta, mormăi el.

Kate zâmbi, simțindu-se exact la fel.

— Putem să jucăm mini-golf azi? întrebă Chelsea.

— După-amiază. Ne ducem la Ocean City, Maryland, pentru cină.

— OK. După asta putem să ne plimbăm iar?

Kate își înăbuși un geamăt. Avea sentimentul că plimbările pe plajă erau principala atracție în afara

sezonului. Înotul era exclus, în afară de cazul când erai membru al Clubului Urșilor Polari. Se lungi cu cafeaua, simțindu-se ca și cum i s-ar fi oferit onoarea de a fi principala victimă pentru tortura chinezească cu apă. Mitch o bătu, conciliator pe spate când trecu pe lângă ea, în drum spre cana cu cafea.

Plimbarea de dimineață îi limpezi capul și-i alungă fantasmеle, deși spectacolul delfinilor nu se mai repetă. Kate era dezamăgită, dar se simțea ca o persoană care fusese admisă la un spectacol unicat, destinat numai zeilor. Mini-golful se dovedi foarte distractiv pentru toți trei. Până când ajunseră la promenada de la Ocean City, Mitch o ținea pe Kate de mână și Chelsea nu se mai arăta deloc indignată. Pe promenadă nu erau decât curajoșii și locuitorii orașului. Unele dintre magazine erau deschise, dar majoritatea erau închise, fiind afaceri strict sezoniere. Chelsea se repezi înainte, spre un loc pe care-l numea magazinul de zmeie.

— Hai, tată, grăbește-l, strigă ea. Kate trebuie să vadă asta!

— Copilul ăsta nu vede că am riduri? Întrebă Mitch, cu ton plângăreț. Nu vede oasele mele artritice? Nu vede mușchii care mă dor?

Kate chicoti.

— Are nouă ani. În plus, eu pot să atest că ești în formă mai bună decât spui.

— Nu mă ademeni, spuse el, trăgând-o către el pentru o clipă. Știi că-mi place când vorbești murdar.

— Și mie.

Trupul lui era tare și cald, parfumul lui îi umplea nările, amintindu-i de momentele când fusese lângă ea, gol, făcând dragoste. Kate oftă și se desprinse din îmbrățișare. Gândul însă persistă, deși nu atât de pregnant ca să nu-i poată face față.

— Ajunge, spuse ea, sau o să căutăm cel mai rapid mijloc de a ajunge sub podeaua de scânduri.

— Nu se poate aici, spuse Mitch. Îți amintești...

— O, Doamne, murmură ea, amintindu-și de vremea

când erau tineri și energici și găsiseră o cale să intre sub scândurile promenadei de la Wildwood, New Jersey.

Mitch zâmbi, luând-o din nou de mână.

— Acum, cel puțin, putem face asta fără să intrăm în bucluc.

Kate se abținu să-i spună cât de mult o înfiora de dorință atingerea lui. Nu e cazul, își spuse ea. Dar plimbarea cu Mitch era ca o întoarcere în trecut, la unul dintre acele momente în care simțeai că poți schimba cursul timpului. I se părea că poate vedea cum ar fi fost viitorul ei, dacă nu s-ar fi despărțit.

Și asta o umplea de durere și de dragoste, în același timp.

Gemu ușor când, în cele din urmă, barierele ei interioare cedară complet.

— Ce-i? întrebă Mitch.

— Nimic.

Îi dădură lacrimile și le șterse.

— Kate, ce s-a întâmplat?

Mitch o opri într-un colț mai întunecat al magazinului.

— Nimic, repetă ca, înghițindu și un suspin. Of, drace. Toate amintirile astea m-au făcut să mă gândesc cum ar fi fost viitorul meu. A fost dureros.

— Îmi pare rău, șopti el.

Kate îi simțea privirile cercetându-i fața, deși nu vedea clar.

— Nu. Nu. Nu e vorba de tine. Eu sunt de vină. Reuși să râdă: te iubesc și m-am săturat să mă lupt cu asta și mi-e frică.

— În sfârșit!

O îmbrățișă blând, de parcă i-ar fi fost frică să n-o doară. Ea îi încercui mijlocul cu brațele, strâns, și nu-i mai dădu drumul. Îi auzea bătăile inimii. Întotdeauna era atât de bine când era la el în brațe!

— Kate, de data asta o să fie bine. Știu.

— Sper. Nu cred că aş putea suporta din nou.

— Nici eu.

Ea își ridică fața spre a lui și el o sărută, ca o

promisiune.

În cele din urmă, i se alăturară lui Chelsea, în magazin. Ea se uita la un raft plin de zmeie, și ochii i se îngustară când dădu cu ochii de tatăl ei și de Kate.

— Am crezut că v-am pierdut, spuse ea.

— Ne-am rătăcit, mamă, iartă-ne, replică Mitch, îmbrățișând-o cu drag.

— Astea sunt formidabile, spuse Kate, apropiindu-se de Chelsea. Niciodată n-am văzut atâtea zmeie la un loc.

— Așteaptă să le vezi pe cele rotitoare!

Chelsea o luă de mână și o trase către un alt stand, unde erau zmeie conice, multicolore, care se roteau, legate de o sfoară.

Dar pe Kate o încânta mâna de copil, care o ținea pe a ei, fetița care voia ca ea să-i împărtășească bucuria descoperirii... așteptându-se să fie și ea încântată... care avea încredere în ea. Inima lui Kate se umplu de emoție, amenințând-o cu un alt fel de fericire.

Se uită la Mitch. Acesta zâmbea către ea. Știa, nemernicul.

Zâmbi. Și ea.

Când ajunseră acasă, Chelsea se duse direct la culcare, obosită cum numai copiii pot fi. Kate știa că ar fi trebuit să se ducă și ea în propriul dormitor, să iasă din calea tentației, dar era prea neliniștită.

În clipa când rămaseră singuri, Mitch o trase către el.

— N-ar trebui, spuse ea, mângâindu-i mușchii tari ai brațelor și minunându-se de atingerea catifelată a pielii lui.

— Spune-o din nou. Acum. Când suntem singuri. Când pot să-ți răspund cum trebuie.

— Te iubesc.

— Te duci sus mai târziu. Mult mai târziu.

Așa făcu.

* * *

Kate și Chelsea complotau împotriva lui.

Deși stătea cu nasul vârat într-o carte, Mitch le auzea pe cele două femei în bucătărie, vorbind cu ton coborât. Zâmbi în sinea lui, deși răul cuprindea lumea în The Stand

a lui Stephen King. Weekendul la malul oceanului se petrecuse mult mai bine decât sperase el. El și Kate nu vorbeau încă despre căsătorie, dar vorbeau despre dragoste. O să vină și căsătoria, se gândi el. Mai ales după seara care trecuse.

Apoi se întrebă ce puneau ele două la cale și cât o să-l coste. Poate că ideea cu weekend-ul nu fusese totuși așa de bună.

Află destul de repede când Kate, nu Chelsea, ieși din bucătărie și se apropie de el. Își însemnă pagina la care rămăsese și lăsa cartea în poală, așteptând. Kate arăta bine, mulțumită... și amuzată. Dumnezeuule, cât o iubea.

— Am fost trimisă ca emisar, începu ea, solemn, așezându-se pe marginea măsuței de lângă el. Își mângâie, absentă, părul scurt de pe ceafă. Mă simt ca și cum aș avea influență proastă, dar... Chelsea ar vrea să se tundă.

Lui Mitch nu-i veni să creadă.

— Nu, spuse el, privind pe lângă ea către Chelsea.

Chelsea îl privea, plină de speranță. Părul ei lung, șaten, strălucitor, îi cădea pe umeri ca o cascadă. I-l peria chiar el, în fiecare dimineață, învățase chiar să îndeplinească codițe doar ca să-l salveze de la tăiere. Tuns. Cuvântul era o întreagă poveste de groază, pentru el.

— Nu.

— Mitch, Chelsea vrea să se tundă, spuse Kate. Ar vrea să-l poată îngriji singură. Mi-a spus că acum o faci tu.

— Nu.

Dar știa că e o bătălie deja pierdută. Chelsea avea zece ani, categoric, destul de mare ca să decidă dacă vrea să se tundă. Mitch recunoscuse primul pas către maturitate, și știa că trebuie s-o lase să-l facă.

— Da.

Kate clipi din ochi, uluită.

— Glumești.

Mitch oftă:

— Am învățat două lucruri în viață: nu te lupta cu femeile când se aliază împotriva ta, și nu citi niciodată Stephen King, la masă.

— Întotdeauna ai fost un bărbat cu mult bun-simț. Se întoarse către bucătărie: A spus da!

— Tati!

Chelsea se repezi către el, în brațele lui, strângându-l să-l sufoc.

— Chels... iubito... nu... pot să respir! reuși el să spună, încercând să și-o desprindă de gât. Dumnezeu, cât o iubea și pe ea.

Câteva ore mai târziu, stând în singurul coafor pe care Kate îl putuse găsi deschis duminica, Mitch urmărea cum, șuviță după șuviță din părul ficei sale, cădea tăiată chiar deasupra umărului. Fiecare clănțănit al foarfecii era pentru el ca sunetul pământului pe un sicriu.

Gemu, în agonie.

Kate chicoti:

— Nu e chiar așa de rău.

— Mă ucide.

O altă șuviță de păr căzu pe podea. Lui Mitch îi venea rău.

— Știi cât am iubit părul ăsta? Am fost un erou al coafurii printre tați. Aș fi putut să-mi deschid un salon de coafură, așa de bun ajunseseam...

— Termină cu prostiile, spuse Kate. Arată superb.

— Știu!

Gemu din nou, cu dramatism.

Chelsea zâmbi, fără să-și ia ochii din oglinda uriașă. Îi plăcea noua ei înfățișare, era evident. Iar Kate avea dreptate, admise Mitch. Arăta minunat cu părul scurt. Îi venea până la umeri, stil paj, dându-i un aer mai matur. Băieții or să se îngrămădească la ușa lor, până să zică pește. Gemu din nou. Kate se mulțumi să râdă. Își țesea magia în jurul lor.

Iar lui Mitch îi plăcea fiecare clipă.

* * *

Thomas o privi pe stăpâna sa intrând în cameră. Miorlăi ușurat, torcând și frecându-se de degetele ei, printre bare. Deschise ușa și el îi sări în brațe. Așteptase și așteptase, temându-se că n-o să se mai întoarcă, că o să rămână pe

veci închis în cușca aceea, cu doi câini bolnavi și o pisică gravidă. Nu prea multă distracție, categoric.

Bărbatul și copilul erau cu ea de data asta și toți păreau fericiți. Nu știa unde fuseseră, dar pentru ei fusese bine.

Încă un sacrificiu din partea lui. Fără doar și poate, începea să devină un obicei prost.

UNSPREZECE

Era speriată și exuberantă. Era îndrăgostită.

Kate zâmbi în sinea ei, privind-o pe Chelsea, care se juca cu Thomas, întărâtându-l cu un capăt de ață. Noua pieptănătură îi venea bine, părul îi cădea în bucle naturale pe obraji. Lui Kate îi crescuseră inima, amintindu-și de râsul și distracția care însoțiseră evenimentul. Tot weekend-ul, de fapt.

Și când te gândești că a trecut o lună, își spuse ea. Dar florile de mai începuseră deja să înflorească. Înflorea și ea, simțindu-se din zi în zi mai sigură cu Mitch – și cu Chelsea. Era de ajuns pentru moment, iar Mitch nu insista pentru mai mult. O parte din ea era fericită că el primea relația lor așa cum era, dar, pe de altă parte, era îngrijorată că Mitch nu era încă în genunchi, rugând-o să se mărite cu el.

Se strâmbă la propriile-i gânduri, hotărând că avea să capete complexe, dacă o ținea tot așa. Când amândoi aveau să fie pregătiți, or să și-o spună. Deocamdată, ea era cea care nu era pregătită, și nu știa când avea să fie. Nu știa decât că era foarte îndrăgostită.

Se uită la ceas și se încruntă. Mitch întârzia; trebuia s-o ia pe Chelsea de la obișnuita ei vizită de sâmbătă. Nu că ar fi avut ceva presant de făcut în după-amiaza aceea, dar de obicei nu întârzia.

— Tatăl tău a spus la ce oră vine să te ia? o întreabă pe Chelsea.

Copilul clătină din cap.

— Nu. M-a sărutat și mi-a spus să fiu cuminte.

— Probabil că s-a încurcat cu vreun rottweiler cu probleme dentare, și a uitat, comentă Kate, văzând că Chelsea pare îngrijorată. Kate refuză să se îngrijoreze: ar fi scos-o din minți. Îl știi doar. Hai să mănânci cu mine.

Dar se făcea din ce în ce mai târziu, și Mitch nu apărea. Kate sună la cabinet și află că plecase la ora obișnuită. Pentru că avea un set de chei ale casei lui, hotărî s-o ducă pe Chelsea acasă și să-l aștepte acolo, în caz că nu

ajunsesse deja.

Dar mașina lui era pe alee, și o alta, chiar în spatele ei. Un Mercedes, pe care Kate nu-l mai văzuse.

— E aici! exclamă Chelsea, exasperată. Mă întreb a cui e mașina asta.

Și Kate se întreba. I se puse un nod în gât, o presimțire că avea să se întâmple ceva rău – să-l găsească pe Mitch în pat cu altă femeie. Ce prostie, se gândi ea, și încercă să îndepărteze sentimentul. Doar îl cunoștea suficient de bine. Probabil că era vreun comis-voiajor, sau așa ceva.

Auziră voci furioase încă înainte de a deschide ușa. Vocea lui Mitch. Și a unei femei. Chelsea se uită la Kate. Aceasta ridică din umeri. Oricine ar fi fost, nu era comis-voiajor.

— Tata? strigă Chelsea, timid, deschizând ușa.

Lily, femela doberman, nu veni să-i întâmpine. Era ascunsă sub masa din bucătărie.

Mitch ieși din living, urmat de o femeie. O femeie foarte elegantă, purtând o jachetă flamboiantă, albastru cu portocaliu, și pantaloni albaștri. Avea păr roșcat, care cădea mai jos de umeri, în costisitoare ondulații permanente, avea trăsături clasice, și picioare interminabile. Alison Richards, vechea nemesis a lui Kate. Kate refuză să adauge numele de căsătorie al femeii. Dacă ea nu-l purta, atunci nici Alison nu avea voie.

Mitch nu scoase o vorbă, ci doar privi furios. Kate, simțind cum prin vene îi curge anestezic, în loc de sânge, se întreabă de ce o fi fost atât de enervat. Ar fi vrut ca expresia lui să-i dea speranță, dar nu se putea gândi decât că e supărat de întrerupere.

— Chelsea! îngerașul meu. Lui mami i-a fost dor de tine! ugui Alison către fiica ei.

Chelsea făcu, instinctiv, un pas înapoi, către Kate. Kate o strânse încurajator de mână. Chelsea devenise copilul inimii ei, iar acum era timpul s-o ajute să facă ce se cuvenea.

— E mama ta, iubito. Du-te.

Alison se uită la Kate, în timp ce Chelsea, ieșind din

starea inițială de șoc, se apropie ca să fie îmbrățișată. Kate se întrebă dacă femeia o recunoscuse. Alison nu fusese în stare să recunoască măcar un șoarece care-i trecea pe sub picioare. Probabil că n-o recunoscuse.

Chelsea acceptă îmbrățișarea și aferarea mamei sale, apoi se apropie de tatăl ei, care o luă pe după umeri. Alison se uită la Mitch.

Kate se adună și spuse:

— Bună, Alison. Ce mai faci?

— Te cunosc... Kate? Alison se înecă, de parcă s-ar fi sufocat brusc: Kate Perry?

Kate se forță să zâmbească.

— Da.

— Am crezut că te-ai mutat, spuse Alison, cu ton condescendent.

— Așa a fost. Compania m-a mutat înapoi aici, acum câteva luni.

— Măi, măi, ce comod, spuse Alison.

— Nu tocmai, spuse Kate, voioasă, refuzând să-i facă jocul femeii.

Se întoarse către Mitch, fără să fie sigură dacă voia să se lipească de el, ca să dovedească că-i aparține, sau voia să-l pălmuiască, pentru că nu se lipea el de ea, ca să arate unde îi era inima.

— M-am gândit s-o aduc eu pe Chelsea, pentru că se făcuse târziu.

— Mulțumesc, spuse Mitch.

Deschise gura să mai spună ceva, dar îl întrerupse Alison:

— Stai! Nu locuiești aici?

Kate se forță din nou să zâmbească:

— Nu. Pa, Chelsea, Mitch.

Se strecură pe ușă și respiră adânc. Nu-și dăduse seama că-și ținuse respirația. Brusc, începu să tremure, iar inima i se strânse, la gândul că Alison venise înapoi. Știa ce avea să se întâmple, ce se întâmplase întotdeauna. De fapt, erau mai multe lucruri care-l legau pe Mitch de Alison decât de ea.

Kate se duse către mașină, încercând, de dragul propriei mândrii, să n-o ia la fugă. Era cu mâna pe încuietoare, când auzi ușa de la intrare deschizându-se. Se întoarse și îl văzu pe Mitch venind spre ea. Se apropie, dar n-o atinse. I se strânse inima.

— Lua-o-ar dracu', spuse el, privind către casă. A venit la cabinet și mi-a spus că vrea să vorbim în particular. Am adus-o aici, crezând că vrea bani. O vrea pe Chelsea.

— Ce? întrebă Kate uimită, vestea eclipsând orice altceva.

— Vrea custodie pentru Chelsea. Fir-ar să fie! Pleacă de aici, acum doi ani, fără să se uite înapoi, și acum o vrea pe fiica mea? Privirea îi sclipi amenințător: Să mă ia dracu' dacă fac asta! Chelsea e a mea.

Lui Kate i se uscă gâtul la ideea că Chelsea i-ar putea fi luată lui Mitch. Nu e drept, se gândi ea. A crescut-o, fără niciun ajutor din partea lui Alison, timp de doi ani, și acum se arată și ea, și cere copilul înapoi.

— Dar de ce? Ți-a spus?

— I-a fost dor de ea, așa zice. Mitch se strâmbă: N-o cred. E cu un tip nou. Unul decent, bănuiesc, și vrea să pară nobilă.

— Te... te supără? întrebă Kate, îngrozită de ce ar putea răspunde.

— Da, mă supără! strigă el, uitându-se la ea de parcă i-ar fi crescut un cap. Inima lui Kate se opri. Cum să nu mă supere că vrea să-mi ia copilul și să mi-l ducă la New York?

— Nu. O cuprinse ușurarea, apoi îngheță din nou: Nu, vreau să spun - Alison și celălalt bărbat.

Expresia lui se schimbă din nou:

— Drace, nu! Ți-ai pierdut mințile? E ultimul lucru de pe lume de care să-mi pese, dar vrea să o ia pe Chelsea, ca să facă figură bună.

Brusc, o îmbrățișă pe Kate și o trase către el.

— Abia acum mi-am dat seama ce înseamnă asta pentru tine, ce idiot am fost. Iartă-mă, iartă-mă. N-o vreau, și categoric n-o iubesc. Niciodată n-am...

— Mitch, e-n regulă. Și, brusc, chiar era. M-am liniștit.

Cred. Chicoti: OK, sunt încă șocată, pentru că am văzut-o din nou pe Alison. Nu-ți cere scuze. Erai concentrat asupra ficei tale, așa cum era și normal.

Mitch oftă:

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai mult la tine. De ce sunt bărbații așa tâmpiți?

— Ereditatea, șopti Kate, lipindu-și fața de pieptul lui. Bătăile inimii lui erau puternice și regulate, și o linișteau. De fapt, nu trebuie să-ți faci griji pentru mine acum. Nu ți-o poate lua pe Chelsea, nu?

— Nu știu, recunosc el. E adevărat că ea a plecat, dar legea încă dă câștig de cauză mamei, în multe cazuri.

— Chelsea tocmai și-a regăsit liniștea. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar însemna pentru ea un proces.

— Nu pot să nu lupt pentru ea, Kate. O iubesc.

Vocea lui tremura ușor. Kate îl sărută cu pasiune.

— Da, așa e. Iar eu te iubesc pe tine. O să găsim o cale s-o păstrezi și să nu-i distrugem sufletul, pentru totdeauna. Ai face bine să te duci înăuntru.

— Vii cu mine? Am nevoie de tine.

Kate ezită, apoi clătină din cap.

— Nu. N-aș face decât s-o întărit pe Alison și n-ai nevoie de asta acum. Și, de fapt, eu n-am ce căuta în chestia asta. Spune-i lui Chelsea... spune-i că am zis că-i un copil grozav și că poate să vină să ne vadă oricând, pe Thomas și pe mine, dacă vrea.

— Vin la tine mai târziu, promise Mitch.

Kate se mulțumi să zâmbească, știind că, probabil, nu va putea.

— Sună-mă și spune-mi.

— Așa o să fac. Te iubesc. Ține minte asta.

— O să țin. Și eu te iubesc.

O sărută și intră în casă.

Îl trimisese în cușca leilor, se gândi Kate. Spera că avea să iasă întreg de acolo.

* * *

Fu o ușurare pentru Mitch să intre în casa răcoroasă și liniștită a lui Kate, mai târziu, în aceeași seară.

Chelsea se duse direct la Thomas și-l luă în brațe, afundându-și fața în blana lui. Motanul, tolerant, îi acordă acest privilegiu. Are nevoie de alinare de undeva, se gândi Mitch. Și, categoric, n-o primise de la Alison.

— Ești în regulă? întrebă Kate.

— Nu suntem siguri încă, replică el, respirând adânc.

Niciodată n-o iubise pe Kate mai mult ca în clipa aceea. Era toată numai înțelegere și dragoste. Niciodată nu i se amintise lui Mitch mai dureros despre greșeala pe care o făcuse cu Alison. Aproape că-și dorea să fi adus și câinele lui Kate, cu sau fără Thomas de față. Biata Lily avea și ea nevoie de liniște. Snowball, fiind surdă, avusese avantajul de a nu auzi țipatele.

— Unde-i Alison? întrebă Kate, în șoaptă.

— La hotel, șopti și el.

Durase toată după-amiaza ca să scape de ea.

— Pot să beau un sifon? întrebă Chelsea.

— Sigur. Kate îi zâmbi: Ai mâncat? Vrei un sandviș, sau ceva?

Copilul încuviință din cap și o urmă în bucătărie. Mitch rămase în living, simțind că era mai bine s-o lase pe Chelsea singură cu Kate. Dar putea auzi conversația:

— O cunoșteai și pe mama, spuse Chelsea, după câteva minute de tăcere.

— Am fost toți la același liceu, replică Kate. Nu e neobișnuit pentru un orașel mic cum e cel în care am crescut noi. Toată lumea cunoaște pe toată lumea, până la 18 ani.

— Credeam... credeam că-mi doresc să vină mama înapoi. Voiam să mă vrea înapoi, dar acum... nu vreau să plec de lângă tata.

Chelsea izbucni în plâns, și lui Mitch i se frânse inima. Porni către ea, dar o auzi pe Kate, murmurând ceva. Aruncă o privire în bucătărie, și o văzu pe Kate îmbrățișând-o pe fiica lui, alintând-o.

— Sigur că vrei să stai cu tatăl tău, iubito. E firesc. Și o iubești pe mâna ta și ești supărată pe ea că n-a fost lângă tine. Și asta e firesc. Dar sunt sigură că ea te-a dorit

întotdeauna, Chelsea. Cine nu te-ar vrea? Ești o persoană minunată. Dar poate că mama ta avea de rezolvat unele probleme înainte de a te vedea din nou. Probabil că simte că te-a pierdut, și încearcă din greu să se răscumpere față de tine. Trebuie să-i spui că vrei să stai cu tatăl tău, dar n-ar fi plăcut s-o vizitezi? S-o vezi mai des?

Chelsea încuviință din cap.

Kate adăugă:

— Atunci ar trebui să-i spui și asta. Liniștește-o, spune-i că n-o respingi din cauză că vrei să continui să stai cu tatăl tău. Lucrurile nu pot întotdeauna să redevină cum au fost, dar se pot îmbunătăți.

Mitch hotărî s-o propună pe Kate pentru sanctificare. Se temuse că avea să încerce să o învrăjbească pe Chelsea împotriva lui Alison, și, în loc de asta, ea o apăra pe mama fetei. Alison spusese multe lucruri urâte despre Kate, atât lui, cât și lui Chelsea, încercând s-o facă să pară lupul cel rău. Nu reușise decât s-o facă pe Chelsea mai tristă și mai confuză. Acum avea sentimentul că relația lui Kate cu Chelsea tocmai se cimentase atât de tare, încât Alison nu avea să reușească s-o strice niciodată.

— Haide, îi spuse Kate lui Chelsea. Trebuie să mănânci. O să te simți mai bine cu stomacul plin. Se întoarse către Mitch, zâmbindu-i. Fusese tot timpul conștientă de prezența lui: Și tu la fel.

— Da, doamnă.

Intră ascultător în bucătărie, apoi o îmbrățișă pe Chelsea, care tot mai plângea. Kate le pregăti ouă și pâine prăjită. Se așezară la masă și vorbiră, nu despre Alison ci, pur și simplu, ca o familie. Familia lui. Asta era ce voia el, de asta avea nevoie Chelsea. Nu avea de gând să lase pe cineva să-i fure asta.

Se uitară la un film la televizor și Chelsea adormi. Mitch o luă pe Kate pe după umeri și o sărută. Gustul gurii ei, atât de familiar și atât de plăcut, îl liniști, spunându-i că e iubit, la fel cum iubea și el.

— Am știut întotdeauna, murmură și Kate, lipindu-se de el.

— O să plătesc toată viața pentru greșeala asta.

— Mitch, a fost și greșeala mea. Dar nu putem schimba trecutul, așa că să ne ocupăm de prezent. Ce a spus Alison?

— Când nu urlă, că sunt un tată îngrozitor? Mitch se strâmbă: E hotărâtă s-o ia pe Chelsea la New York cu ea. Nu pare să-i pese cât de cumplit ar putea fi pentru copil.

— Chelsea e speriată. Kate chicoti brusc: Nu m-am gândit niciodată c-o să spun asta despre Alison. Dar e plăcut că nu se leagă de mine, măcar o dată.

— Ai fost grozavă cu Chelsea, mai devreme. E așa de speriată. Și eu la fel.

— Fă un compromis cu Alison, sugerează Kate. Dă-i-o pe Chelsea în weekend-uri, sau o dată la două săptămâni. Puneți-vă de acord asupra unui program...

— Am încercat, spuse el, conștient însă că nu mersese atât de departe, cât sugerase Kate.

— Pari nesigur.

Mitch ridică din umeri.

— Nu era dispusă să asculte.

— Poate că se mai calmează până mâine. Sau a plecat deja la New York?

— Nu, nu încă. A trântit ușa, spunând că am timp de gândire, până mâine după-amiază. E la hotelul Four Seasons, în Philly.

— Mmmm.

— Nu pot să renunț la copil, Kate. E epuizant, să fiu și mamă și tată. E frustrant să n-ai pe nimeni cu care să împarți povara. Recunosc, au fost momente când am vrut să las totul baltă, pentru că mă copleșea. Dar n-am putut niciodată. Chelsea s-a liniștit, în fine, și asta o s-o mai dea iar peste cap. Chiar mai rău. Nu e un premiu pentru care să te lupti; e un copil, care are nevoie de dragoste și liniște. Și, fir-ar să fie, de-abia a început să-mi placă să fiu părinte!

Kate râse din nou și îl îmbrățișă. Mitch îi mângâie părul, și de data asta nu mai simți lipsa buclelor lungi ale tinereții lui.

— Vreau să fim împreună, și Chelsea să fie cu noi.

— O s-o păstrezi pe Chelsea, îl asigură Kate. Și pe mine.

Nu spuse nimic despre căsătorie. Mitch știa că apariția lui Alison o zguduise emoțional pe Kate, și știa că ea se simte exclusă din noua situație. Dar ar fi vrut ca ea să-i vorbească despre ei doi. Avea nevoie, mai mult ca oricând, să audă asta. Își coborî vocea:

— Alison nu-și dorește, de fapt, toată munca legată de creșterea unui copil. Dacă aș crede că vrea asta, aș putea avea alte sentimente, dar, drace, data trecută nu s-a descurcat deloc.

Se uită la copilul adormit. Thomas era făcut ghem lângă ea și torcea destul de tare, ca Mitch să-l poată auzi de unde se afla. Parfumul lui Kate îi umplea nările. Căldura ei, fizică și emoțională, alunga frigul care-l amenința. Nimic nu fusese vreodată mai plăcut.

Nu putea pierde asta. Nu putea.

* * *

Kate ciocăni la ușa camerei de hotel, spunându-și că ar fi bine ca Franklin Roosevelt să fi avut dreptate când spunea că nu trebuie să te temi decât de tine însuși. Ea se temea al dracului de tare.

Ușa se deschise, și Alison Richards căscă gura la ea. Kate reuși să zâmbească. Bătuse recordul reacțiilor pe care i le provoca femeii.

— Bună, Alison. Pot să intru?

Intră în cameră, fără să aștepte răspunsul. Alison era complet îmbrăcată, într-o rochie modernă, cu coafura și machiajul perfecte, garantate pentru a întoarce capetele bărbaților și a intimida femeile. Kate, pe de altă parte, venise în blugi și pulover, într-un contrast deliberat cu ceea ce se aștepta să găsească.

— Ce cauți aici? întrebă Alison, regăsindu-și vocea în cele din urmă.

— Am vrut să vorbesc cu tine despre Mitch... și Chelsea, replică Kate.

Mai era și un al treilea motiv, dar Alison nu trebuia să-l știe.

— Nu vorbesc cu tine...

— O, ba da, vorbești, spuse Kate, privind-o direct în ochi. Și încă înainte de a te întoarce la New York. Chelsea este motivul meu de îngrijorare. E un copil bun și de-abia s-a refăcut emoțional. Dacă începi o luptă pentru custodie cu Mitch, o distrugi. Și ea o să știe că tu ai făcut-o, Alison. Și n-o să te ierte niciodată pentru asta.

— Ce știi tu cum e să fii mamă? exclamă Alison.

Își aprinse o țigară, cu mâna tremurândă.

— Știu cum e să vrei copii și să nu-i ai, spuse Kate. Trebuie să te pui de acord cu Mitch asupra custodiei și a drepturilor de vizitare, de dragul lui Chelsea. Într-un fel în care ea să nu fie sfâșiată.

— Mitch nu e un tată bun...

— Mitch a fost cel mai bun tată, o întrerupse Kate. Nu încerca să-i umbrești meritul acesta. Nici tribunalul nu va putea.

Alison trase un fum din țigară.

— Te duce de nas. Așa cum a făcut mereu. Nu te-a vrut niciodată, știi asta.

Era o remarcă menită a-i readuce lui Kate în minte toate nesiguranțele ei adolescente. Alison era tipul de persoană pricepută să găsească punctele slabe ale oamenilor. Kate lăsa amintirile, pe cele recente și pe cele mai vechi, să se adune în jurul ei, pentru a prinde putere.

— Întotdeauna m-a vrut, spuse ea. Și o să mă vrea întotdeauna.

— A venit la mine...

— Pentru că l-am lăsat eu.

— Te-am urât, știi, spuse Alison brusc, întorcându-se cu spatele. Eram cea mai populară fată din școală, și el era cel mai popular băiat, și, totuși, te-a vrut pe tine. Cum se uita la tine... mă simțeam insultată, umilită. Iar când l-am obținut, nu era acolo. Nu mă iubea.

— Și nu-l iubeai nici tu, ghici Kate. Nu făceai decât să-ți dovedești ceva ție însăși, o chestie puerilă, și ai descoperit că nu era ceea ce te așteptai să fie.

Alison nu răspunse. Poate că era un lucru la care nu

dorise niciodată să se gândească, își spuse Kate. Continuă:

— Mitch și cu mine ne simțim bine unul cu altul, Alison. Asta nu se va mai schimba. Să nu crezi că se va schimba, și să nu încerci. Te fac bucățele de data ăsta. Am venit aici pentru Chelsea, pentru că părinții ei trebuie să ajungă la un compromis asupra ei. Nu ești sigură de ea și de asta vrei custodia. Pot să înțeleg asta. Dumnezeu mi-e martor, m-ai făcut să mă simt destul de nesigură în liceu. Dar n-o distruge pe ea, din cauza problemelor tale.

Alison se întoarse către ea, înfuriată:

— Nu încerca să mă transformi pe mine în mama cea rea, în timp ce tu ești cea bună.

— Nu sunt mama lui Chelsea, spuse Kate, zâmbind cu oarecare tristețe. Și nu voi putea fi niciodată. Numai tu ești și numai tu poți fi. Alison, nimeni nu-ți poate lua asta. Eu nu sunt decât o prietenă pentru ea.

Surprinzător, Alison izbucni în plâns.

— Nu... pot... nu știu... am vrut numai... Jim e... vrea ca eu... să-mi asum răspunderea...

— Alison, dă deoparte trecutul și gândește-te la ce-i bine pentru copil, la ce poți să-ți asumi în domeniul răspunderilor de părinte. Ai avut motive pentru care ai plecat. Dacă nu poți oferi totul, nu aștepta totul. Vei fi o mamă mult mai bună pentru Chelsea făcând asta, decât luând-o de lângă Mitch.

Kate ieși din cameră, închizând ușa încet în urma ei. Alison putea fi auzită prin ușă, plângând cu suspine.

Kate zâmbi în sinea ei, mândră că făcuse ce trebuia pentru Mitch și Chelsea. Pentru a-și apăra familia, își spuse ea. Și mai dăduse ochii și cu temerile ei din trecut și ieșise din confruntare mai puternică decât oricând în dragostea ei pentru Mitch.

Și o făcuse și pe vechea ei nemesis să plângă. Știa că n-ar trebui să simtă asta, dar așteptase prea mult această satisfacție.

Kate își netezi gulerul puloverului și hotărî că, una peste alta, nu fusese o zi prea rea pentru doamna Jones.

Adevărata doamnă Jones.

— A fost de acord cu vizitele din două în două săptămâni și în unele vacanțe, îi spusese Mitch lui Kate. A spus că nu vrea să-i strice viața lui Chelsea, dar vrea să fie mai mult decât a fost pentru copil.

Chiar în timp ce repeta vorbele, lui Mitch nu-i venea să le creadă. Nu avea încredere în Alison, și se mai întreba încă dacă nu punea ceva la cale.

— Asta-i minunat!

Kate se aruncă în brațele lui, și, în clipa când o atinse, temerile lui Mitch se topiră, și savură atingerea sânilor ei pe pieptul său, șoldurile lipite de ale lui. O sărută pătimaș, și hotărî să o creadă pe Alison pe cuvânt.

Gura lui Kate era ca vinul bun, unic și înmiresmat, atingându-i deodată toate simțurile. Era mai mult decât fericit că venise la ea după plecarea lui Alison. Chelsea era în living, jucându-se cu Thomas.

Îi datora multe motanului, își spusese Mitch când își desprinsese buzele de ale lui Kate.

— Te iubesc.

Ea zâmbi cu ochii strălucitori:

— Te iubesc. Însoară-te cu mine.

— Ce?...

Mitch căscă gura, fără măcar să apuce să articuleze tot cuvântul. Creierul îi spunea că auzise greșit. Kate îi tot spusese că nu era încă pregătită să facă pasul către căsătorie. Nu se putea ca ea să fie cea care să-i facă esențială propunere. Nu Kate a lui.

— Însoară-te cu mine, repetă Kate a lui.

— Kate.

Inima îi bătea nebunește, apoi aproape că se opri. Voia atât de mult să se căsătorească cu ea, mai mult decât orice pe lume. Apoi totul se opri în loc. Cuprins de îndoieli, întrebă:

— De ce acum? Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Tu. Eu. Chelsea. Zâmbi. Nu fi așa șocat. Trebuia să-mi revin odată și odată.

Numele fiicei sale îl lămurii în privința unuia dintre

motive.

— Vrei să mă ajuți s-o păstrez, nu-i așa? Știi că ar fi mai bine dacă am fi căsătoriți, în caz că Alison ar începe să facă presiuni și s-ar ajunge la tribunal. Știi că mariajul ăsta ar dovedi că eu pot să ofer o familie mai stabilă. Nu pot să mă căsătoresc cu tine pentru asta...

— Sunt pe cale să mă enervez rău, îl întrerupse Kate, privindu-l fix. Nu ți-am cerut asta pentru că mi-am asumat o misiune nobilă. Sunt minunată, iubitule, dar nu atât de minunată. Ți-am cerut-o pentru că nu pot trăi fără tine și pentru că mi-e atât de bine cu tine. Și pentru că am ajuns s-o iubesc și pe Chelsea. Sunt dispusă să încerc și sper că mă va ajuta și ea. Și o să continuu să încerc până va veni către mine, indiferent cât va dura. Dar vreau să mă mărit cu tine, mai ales pentru că te iubesc. Și dacă *asta* nu e de ajuns...

— E mai mult decât de ajuns, doamnă Jones. O întoarse către el, simțind că dragostea lui s-a împlinit. Mai mult decât de ajuns.

Kate zâmbi, fericită:

— Bine, pentru că mai mult n-ai să primești, domnule Jones.

— Slavă Domnului.

Și o sărută.

* * *

Thomas se uita fix la oameni, toți trei îmbrățișați. Adulții chemaseră copilul, care se juca cu el, spunându-i ceva care, în mod clar, îi făcuse plăcere.

Simțise că se apropiau schimbări. Schimbări importante în viețile lor. Era plăcut. Sigur, nu avea nicio speranță ca oamenii să învețe să se împerecheze cum trebuie. Îl depășea de ce nu erau în stare să facă lucrurile cum trebuia, dar avea bănuiala că oamenii nu erau cele mai inteligente creaturi pe care le produsese natura. Evident, acestea erau pisicile.

Era, totuși, mulțumit de aceste ultime evenimente. Cu o singură excepție: va trebui să trăiască cu câinele ăla stupid. Ei, asta-i un alt sacrificiu pentru stăpânii lui. Dar

merita să-l facă.

Sări pe pervazul ferestrei și începu să se spele.

Sfârșit